Έτος Η'

Τεῦχος 165ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

ΕΘΝΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

25η Μαρτίου 1821, ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Σ. Πηλοῦ 7999

Μήνυμα, τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Κ. Καραμανλῆ, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς 25ης Μαρτίου 1821 8003

Ἐγκύκλιος, τοῦ Ὑφυπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Εὐαγγέλου Καλαντζῆ, πρὸς τὰ Σώματα Ἀσφαλείας, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς 25ης Μαρτίου 1821 8004

ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Οἱ ἀγωνισταὶ τοῦ 1821 ὡς κοινωνικοὶ ἀναμορφωταί, ὑπὸ τοῦ Ἰατροῦ—Προέδρου τῆς Ἐθνικῆς Ἑταιρείας Κοινωνικῆς Ἀλληλεγγύης κ. Χρ. Τσαχαγέα (συνέχεια καὶ τέλος) 8005

ΑΝΤΙΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

Διεθνὴς κομμουνισμὸς καὶ ἐργατικὰ συνδικάτα—Κ.Κ.Ε. καὶ συνδικαλισμός, ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. Ἀνδρέου Κωσταρᾶ (συνέχεια καὶ τέλος) 8011

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Διεθνὴς ἐγκληματικότης, ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Life», κατὰ μετάφρασιν καὶ διασκευὴν Ἀστυν. Διευθυντοῦ Β' κ. Δ. Μόρου 8017

ΤΕΧΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Δακτυλοσκοπία—Ταξινόμησις δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων κατὰ μέθοδον Ἐδ. Χοῦβερ, Διευθυντοῦ Ὁμοσπονδιακῆς Ἀστυνομίας Βορείου Ἀμερικῆς, ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. Δημητρίου Κατσιμαγκλῆ (συνέχεια) 8027

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Γεωμετρικὰ καὶ ἀνατολίζοντα ἀγγεῖα, ὑπὸ τῆς Δ/δος Χαρούλας Τζαβέλλα 8032

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 8035

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιὰ χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Q. Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 8037

ΠΕΝΘΗ

Νικόλαος Ζέρβας 8039

ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἰσολογισμὸς καὶ διαχείρισις οἰκονομικοῦ ἔτους 1959 8042

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 8044

Σημείωσις: Λόγῳ πληθώρας ὕλης, ἡ συνέχεια τῆς μελέτης «Ἱστορικὰ τῆς Ἀστυνομίας» θὰ δημοσιευθῇ στὸ ἑπόμενο τεῦχος.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40—Ἀθῆναι (Τηλ. 522-512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ (ΥΦΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ)
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΪΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἐξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. – Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Η.' | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1960 | ΤΕΥΧΟΣ 165ΟΝ

ΓΕΩΡ. ΚΑΡΑΙΣΚΑΚΗΣ

Θ. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ

ΚΙΤΣΟΣ ΤΖΑΒΕΛΑΣ

ΝΙΚΗΤΑΡΑΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΙΑΟΥΛΗΣ

ΚΩΝ/ΝΟΣ ΚΑΝΑΡΗΣ

ΙΩΑΝ. ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ

ΓΕΩΡ. ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗΣ

25 ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

— Σὲ κάθε σελίδα καὶ σὲ κάθε παράγραφο τῆς παγκόσμιας ἱστορίας θὰ ἀνταμώσῃς κάποιον Ἕλληνα, μόνο του ἢ μὲ ἄλλους, νὰ πρωταγωνιστῇ σὲ κάθε μεγαλειώδη φάση τοῦ πανανθρώπινου βίου. Καὶ αὐτὸ γιατὶ ὁ Ἑλληνικὸς λαός, ἀπὸ τότε ποὺ ἐμφανίστηκε στὴ γῆ ἴσαμε σήμερα, δὲν σταμάτησε ποτὲ νὰ πολεμᾷ, καὶ νὰ κερδίζῃ τὴν ἐλευθερία καὶ τὸ ψωμί του μὲ ἱδρώτα καὶ μὲ αἷμα... Χρόνια καὶ χρόνια τώρα ἐτοῦτος ὁ πανέμορφος λαός στέκει στὸ διεθνὲς αὐτὸ σταυροδρόμι τοῦ βράχου του, μὲ τὸ ὅπλο στὸ χέρι, θεματοφύλακας παληὸς τῶν ἰδανικῶν τῆς ἀνθρωπότητος.

Σὰν χιλιάδες ἀστραπὲς μιὰ-μιὰ οἱ σελίδες τῆς ἱστορίας του θὰ φωτίζουν πάντα τὴ θύμηση τῶν περασμένων, χωρὶς ὁ κονιορτὸς τῶν χρόνων ποὺ κυλᾶνε νὰ μπορῇ νὰ τὴν σκεπάσῃ στὴν ὁμίχλη τῆς λήθης...

Σ' αὐτὸν ἔλαχεν ὁ κλῆρος νὰ μεσουρανῇ δίχως ποτὲ νὰ δύῃ, νὰ σκαρφαλώνῃ πάνω στὰ δύσβατα μονοπάτια τῆς μοίρας τῶν λαῶν, γιὰ νὰ ἀνοίγῃ τοὺς νέους δρόμους τῆς δόξας, νὰ προβλέπῃ κάθε παγκόσμια αὐγή, πίσω ἀπὸ τὰ γειτονικά του βουνά, ὅπως ὁ ἥλιος κάθε πρωΐ...

Δὲν εἶναι μονολιθικὸς καὶ ὑπερφίαλος σωβινισμὸς μιᾶς ἐπηρμένης ράτσας αὐτὴ ἡ διαπίστωση... Εἶναι τὸ ἀγέρωχο καθρέφτισμα τῆς πραγματικότητος, σκέτο, δίχως ρωμαντισμό, ὅπως τὸ παρουσιάζουν οἱ αἰῶνες, τὸ παρελθόν, τὰ γεγονότα καὶ οἱ περιστάσεις... Εἶναι ἡ καταπληκτικὴ πορεία ἑνὸς ταπεινοῦ μὰ ρωμαλέου λαοῦ, ποὺ δίχως ποτὲ νὰ ὑπολογίζῃ τὴ ζωὴ καὶ τὸ συμφέρον του, ξεκινᾷ ἀσυγκράτητος γιὰ νὰ κατακτήσῃ μὲ τὴν πίστη καὶ τὸν ἐνθουσιασμό του ὅ,τι δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ κατακτήσουν οἱ μηχανὲς καὶ ἡ ποσότητα τῆς μάζας, ποὺ δὲν τὴν ἠλεκτρίζει τὸ ρεῦμα τῆς αὐτοθυσίας...

Ὅποτε ἡ σάλπιγγα μιᾶς μεγάλης στιγμῆς σημάνει προσκλητήριο, φτάνει πάντα αὐτός, ὁ φτωχὸς κι' ὀνειροπαρμένος Ἕλληνας, ἄφτιαχτος καὶ ἀτημέλητος, τραγουδῶντας καὶ πιστεύοντας, μὲ τὸ ντουφέκι στὸν ὦμο... Καὶ τραβᾷ πάντα ἐκεῖ ποὺ τὸν σπρώχνουν τὰ πεπρωμένα του, ἀποφασισμένος νὰ νικήσῃ ἢ νὰ σκοτωθῇ...

Πότε ἐδῶ... Πότε ἐκεῖ... Πάντα κάπου θὰ τὸν ἀνταμώσῃς... ἄλλοτε νὰ ἀνεβαίνῃ Γολγοθᾶδες... ἄλλοτε νὰ τρέχῃ Μαραθώνιους... ἄλλοτε νὰ πλέῃ σὲ Σαλαμῖνες... κι' ἄλλοτε νὰ γίνεται ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ «ὁ αἴρων τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου»...

Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι τὸ κεντρικὸ καὶ τὸ βαθύτερο νόημα τῆς ἐπετείου ποὺ σήμερα γιορτάζει τὸ Πανελλήνιο... τῆς μεγάλης καὶ ἱστορικῆς ἐπετείου, ποὺ ἔχει στηθῆ γιὰ πάντα, μέσα στὴ θύμηση ὅλων τῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς, σὰν βωμός, σὰν σταθμὸς καὶ σὰν Σύμβολο...

Πολλὰ εἴπανε καὶ πολλὰ ἔγραψαν γιὰ τὴν 25η Μαρτίου 1821... Ἡ ἀπαρίθμηση τῶν σκηνῶν ἐκείνου τοῦ τιτάνειου ἀγώνα δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ ἐπανάληψη, μιὰ ρητορικὴ ἐπανάληψη αὐτῆς τῆς ἐποποιΐας... Ἂς ξεχάσουμε λοιπὸν τὰ γεγονότα, καὶ ἂς σταθοῦμε στὰ διδάγματά τους, ποὺ μόνον αὐτὰ ὁλοκληρώνουν καὶ ἀξιοποιοῦν τὴν δόξα τῆς φυλῆς μας...

Ἡ 25η Μαρτίου τοῦ 1821 θυμίζει ἕνα ὑπέροχο θαῦμα... Τὸ θαῦμα τῆς Ἑλλάδος, ὅταν αὐτή, φτωχὴ καὶ ρημαγμένη, σήκωσε τὸ μικρό της ἀνάστημα, καὶ μὲ τὴν πίστη τῶν παιδιῶν της γκρέμισε τὸν μισητὸ τύραννο στὴν ἱστορικὴ ἀφάνεια καὶ τὴν καταστροφή...

Τὰ ἄλλα, οἱ τόποι, τὰ πρόσωπα καὶ οἱ χρονολογίες, δὲν ἔχουν ξεχωριστὴ σημασία... Ἐνδιαφέρουν μονάχα τοὺς ἱστορικούς, τοὺς μαθητὰς τῶν σχολείων, καὶ τοὺς δασκάλους...

Εἴτε στὴ Μάνη, εἴτε στὴν Ἀλαμάνα, εἴτε στὴν Τριπολιτσά, εἴτε στὸ Σούλι, εἴτε στὰ Δερβενάκια, εἴτε στὴ Γραβιὰ διαδραματίστηκαν οἱ φάσεις τοῦ μεγάλου ἀγώνα, τὸ πρᾶγμα δὲν ἐνδιαφέρει... Ἐκεῖνο ποὺ ἔχει σημασία εἶναι ποὺ ἔγιναν πάνω στὴν Ἑλλάδα, τὴν μικρὴ κι' ἀλυσόδετη Ἑλλάδα, ποὺ «τὴν ἔσκιαζε ἡ φοβέρα καὶ τὴν πλάκωνε ἡ σκλαβιά»... Κι' ὑπάρχουν ἀκόμα ἑκατοντάδες χωριά, ραχοῦλες, ἀκρογιάλια καὶ πόλεις, ποὺ δὲν τὰ ἀναφέρει ἡ ἱστορία, καὶ ποὺ πρόσφεραν τὸν ἑαυτό τους γιὰ τὴν ἔνδοξη καὶ αἱματοβαμένη σκηνοθεσία ἐκείνης τῆς ἀνείπωτης δόξας...

Κι' ἂν αὐτὸς ποὺ πολέμησε λεγόταν Κολοκοτρώνης ἢ Μαυρομιχάλης, Ὀδυσσεὺς Ἀνδροῦτσος ἢ Παπαφλέσσας, Γερμανὸς ἢ Ἀθανάσιος Διάκος, κλέφτης ἢ ἁρματωλός, κι' αὐτὸ δὲν ἔχει ἀξία ξεχωριστή... Ὅλα τὰ πρόσωπα ἐκείνης τῆς ἐποχῆς ἔχουν προτεραιότητα στὴ διεκδίκηση τῆς νίκης... Μὰ πάνω ἀπ' ὅλους στέκει ὁ Ἕλληνας... Αὐτὸς ἔχει μονάχα σημασία... Ὁ Ἕλληνας ὁ παληός, ὁ χτεσινός, ὁ σημερινός, ὁ αἰώνιος... Κι' αὐτός, μονάχα αὐτός, διεκρίθη στὴν ἐπανάσταση, μ' ὁποιοδήποτε ἐπώνυμο καὶ ὄνομα, γνωστὸς ἢ ἄγνωστος, τιμημένος ἢ ἀφανής...

Οὔτε οἱ χρονολογίες προσθέτουν τίποτε περισσότερο στὴν οὐσία τῶν γεγονότων, ποὺ ξέσπασαν σὰν θύελλα ἀπ' τὸ Μωρηὰ καὶ τὴν Ρούμελη, ἀπ' τὴν Θεσσαλία καὶ τὴν Ἤπειρο, ἀπ' τὴ Μακεδονία καὶ τὰ νησιά μας...

Σημασία ἔχει μονάχα ἡ στιγμὴ ἐκείνη... σὰν ἱστορικὴ στιγμή... σὰν Ἑλληνικὴ ἐπέτειος... σὰν παγκόσμια ἀνάμνηση... Τὸ πνεῦμα ἐδάμασε τὴν ὕλη... Ἡ πίστη ἐξουθένωσε τὴ βία... Ἡ ἀνδρεία ὑπερίσχυσε τῶν μηχανῶν... Ὁ Θεὸς συνέτριψε τὸν Μαμωνᾶ... Ἡ ἐλευθερία συνέτριψε τὴ σκλαβιά... Ἡ δικαιοσύνη ἐπεβλήθη τῆς ἀδικίας...

Δὲν ἦταν ἀποτέλεσμα μαθηματικῶν ὑπολογισμῶν καὶ ἀκριβῶν στρατηγικῶν σχεδίων, διδαγμένων σὲ μεγάλες στρατιωτικὲς ἀκαδημίες, ἡ νίκη... Δὲν ἦταν ἡ ἀξιοποίηση τῆς ἀριθμητικῆς ὑπεροχῆς τῶν πυκνῶν στρατιῶν καὶ τῶν ἀπεράντων παρατάξεων... Δὲν ἦταν ὁ θρίαμβος τῶν μέσων...ἀλλὰ τοῦ σκοποῦ... Ὁ θρίαμβος τῆς Ἑλληνικῆς ἰδέας, αἰώνιο παράδειγμα γιὰ μᾶς καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους...

Μιὰ χούφτα Ἕλληνες, ἄοπλοι, γυμνοὶ καὶ πεινασμένοι, ξεχύθηκαν σὰν ἕνας ἀδάμαστος σίφουνας καὶ σάρωσαν τὰ πάντα... Τοὺς στρατοὺς καὶ τὰ φρούρια... τὶς πυριτιδαποθῆκες καὶ τὰ κάστρα, τὴν τυραννία καὶ τοὺς τυράννους...

Πῶς ξεσηκώθηκαν; πῶς πολέμησαν; ποῦ βρῆκαν τὸ θάρρος νὰ θυσιαστοῦν; πῶς νίκησαν;... Μά, μὲ τὸ κρυφὸ σκολειὸ καὶ τοὺς τα-

πεινοὺς ἱερωμένους... Μέσα στὶς ἐκκλησίες βρεθήκανε τὰ ὅπλα...

Ἦταν ἡ πίστη καὶ ἡ ἀδάμαστη θέληση...ἡ ἄδολη φιλοπατρία καὶ ἡ παντοδύναμη γενναιότης.

Κι' ἦταν ἀκόμα καὶ οἱ νεκροὶ πρόγονοι, ποὺ ὅπως πάντα στὴν Ἑλλάδα ἀνασταίνονται σὲ κάτι τέτοιες στιγμὲς καὶ κυκλώνουν τοὺς τάφους τους γιὰ νὰ τοὺς κρατήσουν Ἑλληνικούς, καὶ ξαναπεθαίνουν πολεμῶντας τὸν ἐχθρό...

Κι' ἦταν ἀκόμη τὰ χωράφια καὶ οἱ ραχοῦλες, οἱ λίμνες καὶ οἱ ποταμοί, οἱ παραλίες καὶ οἱ κάμποι, τὰ φαράγγια καὶ οἱ κοιλάδες ποὺ πῆραν ἄξαφνα ζωὴ καὶ γίνανε μανιασμένοι βρυκόλακες γιὰ νὰ κυνηγήσουν τὸν κατακτητή...

Κι' ἐκεῖνος ἔφυγε ντροπιασμένος... Τὄβαλε στά πόδια, ἀνήμπορος ν' ἀντισταθῇ, χωρὶς νἄχῃ τὴ δύναμη νὰ σταθῇ ὄρθιος μέσα στὸν τρομακτικὸ σεισμὸ τῆς ἐπαναστατημένης Ἑλλάδος.

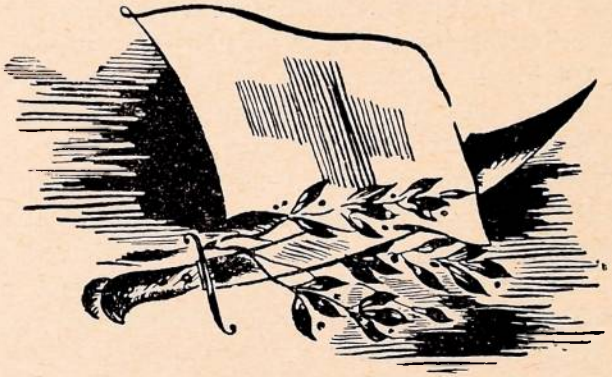
Κι' ὕστερα, καὶ πάλι τραγουδῶντας, ρίχτηκε ὁ Ἕλληνας στὴ δουλειά, γιὰ νὰ ξαναχτίσῃ τὸ χαλασμένο σπίτι του, πάνω στὴ γέφυρα αὐτὴ τῆς γῆς, ποὺ ἑνώνει καὶ χωρίζει λαοὺς καὶ ἰδεολογίες...

Τὸ ἔχτισε καὶ τὸ ξαναγκρέμισε ὁ ἴδιος λίγο ἀργότερα... Γιατὶ καὶ πάλι ξαναπολέμησε γιὰ τὴν λευτεριά του... Τὸ 12... Τὸ 13... Τὸ 18... Τὸ 22... Κι' ὕστερα ξανά... ξανά... τὸ 40... Τὸ 44... Τὸ 47... Ὁ Ἕλλην ἀγωνίζεται καὶ πολεμάει πάντοτε.

Ὤ! Ὅσοι ἀγαπᾶνε τὴν ἐλευθερία, πρέπει νὰ ἀγαποῦν μαζὶ καὶ τὴν Ἑλλάδα... Γιατὶ εἶναι ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα οἱ δύο λέξεις...

Μάχες καὶ αἵματα... δοκιμασίες καὶ ἀγῶνες... νίκες καὶ θρίαμβοι... Αὐτὴ εἶναι μὲ δυὸ ἁπλᾶ λόγια ἡ ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, ποὺ μέσα της, αἰώνιο φωτεινὸ ἀστέρι, θὰ λάμπῃ πάντα ἡ 25η Μαρτίου τοῦ 1821...

Σ. Π.

ΜΗΝΥΜΑ

ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ κ. Κ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ 25ης ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

«Ἡ 25η Μαρτίου μᾶς καλεῖ καὶ πάλιν νὰ στρέψωμεν τὴν σκέψιν μας εἰς τὸ μέγα παρελθὸν τῶν ἡρωϊκῶν ἀγώνων καὶ θυσιῶν. Ἀλλὰ μᾶς καλεῖ, ἐπίσης νὰ ἀτενίσωμεν τὸ μέλλον μὲ ἐντονώτερον αἴσθημα εὐθύνης.

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς δὲν παρέλειψε ποτὲ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἱστορικοῦ του χρέους, εἰς ὥρας κινδύνου τῆς πατρίδος. Οἱ κίνδυνοι ὅμως δὲν εἶναι πάντοτε ὁρατοί. Καὶ δὲν προέρχονται μόνον ἀπὸ ἐξωτερικοὺς ἐχθροὺς καὶ ἐπιδρομάς. Ὑπάρχουν καὶ οἱ ὕπουλοι ἐχθροὶ τῆς ἐλευθερίας, ἐναντίον τῶν ὁποίων ὀφείλομεν νὰ ἀγωνιζόμεθα μὲ πίστιν καὶ σταθερότητα, ἐὰν θέλωμεν νὰ ἐξασφαλίσωμεν τὸ μέλλον τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους. Ἀλλὰ καὶ ὁ δημιουργικὸς μόχθος ἐν ὥρᾳ εἰρήνης πρέπει νὰ συναγωνίζεται εἰς ἔντασιν τοὺς πολεμικοὺς ἀγῶνας.

Ἡ Ἑλλὰς εἶναι χώρα μὲ πολλὰς δυνατότητας ἀναπτύξεως. Ὁμονοοῦντες καὶ ἐργαζόμενοι, καταπνίγοντες τὰ ἀρνητικὰ στοιχεῖα τοῦ χαρακτῆρος μας καὶ καλλιεργοῦντες τὰς ἀρετὰς τοῦ γένους, τὴν φιλοτιμίαν καὶ τὴν ἐφευρετικότητα, τὴν γενναιοφροσύνην καὶ τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀλληλεγγύην, εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτελέσωμεν ἐντὸς ἐλαχίστων ἐτῶν βήματα προόδου, τὰ ὁποῖα θὰ ἐντάξουν τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν σφαῖραν τῶν οἰκονομικῶς ἐξειλιγμένων χωρῶν. Αἱ ἀντικειμενικαὶ προϋποθέσεις ἔχουν ἤδη ἐν πολλοῖς δημιουργηθῆ καὶ ἐξακολουθοῦν δημιουργούμεναι διὰ σειρᾶς βασικῶν ἔργων, ἐπὶ τῶν ὁποίων καλούμεθα ὅλοι νὰ ἀνεγείρωμεν τὸ νέον οἰκοδόμημα τῆς κοινωνικῆς καὶ οἰκονομικῆς ζωῆς μας. Λαός, ὁ ὁποῖος εἶναι πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς τόσον ἀνεπτυγμένος, ὡς ὁ Ἑλληνικός, πρέπει νὰ δημιουργήσῃ τοὺς ἀντιστοίχους ὅρους ὑλικῆς ζωῆς.

Οἱ ἥρωες τοῦ 21 καὶ τῶν συνεχῶν ἔκτοτε σκληρῶν ἀγώνων τοῦ ἔθνους μᾶς ἐπιβάλλουν νὰ ἀναδειχθῶμεν ἀντάξιοι αὐτῶν, ἀγρυπνοῦντες διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς πατρίδος καὶ μοχθοῦντες διὰ τὴν πρόοδον καὶ εὐημερίαν τοῦ ἔθνους, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐξηγίασαν διὰ τῆς θυσίας των».

Κ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΤΟΥ ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ κ. Ε. ΚΑΛΑΝΤΖΗ ΠΡΟΣ ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ 25ης ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

«Πρὸ πέντε αἰώνων εἶχε πιστευθῆ ἀπὸ τὸν κόσμο, ὅτι τὴν 29ην Μαΐου τοῦ 1453 οἱ καμπάνες τῆς Ἁγίας Σοφίας ἐσήμαναν πενθίμως, μαζὶ μὲ τὸν θάνατον τοῦ τελευταίου αὐτοκράτορος, τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, τὸν αἰώνιον ὕπνον τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους.

Ἀλλ' ὁ συναγερμὸς τῆς 25ης Μαρτίου τοῦ 1821 προεκάλεσε κατάπληξιν εἰς ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα, ἡ ὁποία διηρωτήθη τότε πῶς μία δρὰξ ἀνθρώπων, πτωχῶν, μὲ πενιχρότατα μέσα, ἐτόλμησαν νὰ ὑψώσουν τὸ ἀνάστημά των, ἔναντι τοῦ ὄγκου μιᾶς αὐτοκρατορίας μὲ πανίσχυρον στρατόν, ἐφωδιασμένον μὲ τελειότατα ὅπλα γιὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ μὲ ἀνεξαντλήτους πηγὰς ἐμψύχου ὑλικοῦ.

Εἶχε λησμονήσει τότε ἡ ἀνθρωπότης ὅτι οἱ Ἕλληνες ἀπετέλεσαν ἀείποτε φαινόμενον ἐθνικοῦ ψυχοδυναμισμοῦ.

Τὰ γεγονότα τοῦ 1821 ἀπέδειξαν ὅτι οἱ φυσικοί, οἱ ἱστορικοὶ καὶ οἱ λογικοὶ ἀκόμη νόμοι, δὲν ἴσχυσαν διὰ τοὺς Ἕλληνας. Ἡ ψυχὴ τῶν Ἑλλήνων ἀντιμετώπισε τὴν ὕλην καὶ τὴν ἐνίκησεν.

Ἐπὶ 400 ἔτη εἰς τὰ στήθη τῶν Ἑλλήνων ἐγίνοντο αἱ φοβεραὶ ἐκεῖναι ἀναμοχλεύσεις τῶν ἡφαιστείων, τὰ ὁποῖα ἑτοιμάζοντο νὰ ἐκραγοῦν χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται κανεὶς τὸν χρόνον.

Καὶ τὸ Ἑλληνικὸν ἡφαίστειον ἐξερράγη τὴν 25ην Μαρτίου τοῦ 1821. Καὶ ἄφισε νὰ ἁπλωθῆ γύρω του τὸ μήνυμα τῆς λυτρώσεως τοῦ γένους. Καὶ τὸ Λάβαρον τῆς Ἁγίας Λαύρας ἐρριπίσθη μὲ τὴν ἀναπνοὴν τῶν γενναίων καὶ ἐγένετο δύναμις παρασύρουσα μὲ ὁρμὴν θυσίας καὶ μεγαλείου· καὶ ἡ πρώτη ζητωκραυγή, μετὰ τὸν ὅρκον, ἔγινε θούριον καὶ παιάν, καὶ ἔξαρσις, ἡ ὁποία ἤγγισε τὰ ὅρια κάποιας θείας ἐμπνεύσεως, ἀπὸ ἐκείνας τὰς ὁποίας μόνον οἱ Ἕλληνες γνωρίζουν νὰ μεταπλάθουν εἰς μεγαλουργήματα.

Οὕτω εἰς αἰώνας αἰώνων θὰ σελαγίζῃ εἰς τὸ στερέωμα πάμφωτον σύμβολον τὸ 1821, ὡς ἀνυπέρβλητος ἄθλος.

Γύρω του προβάλλουν αἱ μεγάλαι μορφαὶ ποὺ τὸ ἐνέπνευσαν, τὸ ἐδικαίωσαν, τὸ ἐτίμησαν καὶ τὸ παρέδωσαν ὡς ὑποθήκην εὐψυχίας εἰς τοὺς ἐπερχομένους. Γύρω του τὰ κλέη τῶν μεγάλων στιγμῶν τοῦ ἀγῶνος, οἱ ἡμίθεοι, οἱ ναυμάχοι, οἱ πολεμισταί, ὁ σάλαγος τῶν ἐξορμήσεων, ἡ βοὴ τῆς μάχης, ἡ πάλη, ἡ σύγκρουσις, γύρω των αἱ γυναῖκες ποὺ μεταφέρουν βόλια, τὰ παιδιὰ ποὺ βιάζονται νὰ ὁρμήσουν εἰς τὸν ἀγῶνα.

Ὅλα σήμερα εἶναι ἀγγελικὰ καὶ ὅμορφα ὅπως ἡ Ἑλλάς. Ὅλα εἶναι ἐλαφρότερα καὶ φωτεινὰ ὅπως ὁ οὐρανός της. Ὅλα εὐτυχισμένα ὅπως τὸ μέλλον της».

ΕΥΑΓΓ. ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΟΙ ΑΓΩΝΙΣΤΑΙ ΤΟΥ 1821 ΩΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΑΙ

Ὑπὸ τοῦ Ἰατροῦ — Προέδρου τῆς Ἐθνικῆς Ἑταιρείας Κοινωνικῆς Ἀλληλεγγύης κ. **ΧΡ. ΤΣΑΧΑΓΕΑ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Εἶναι ἄξιον παρατηρήσεως τὸ ὅτι μία κάποια στοιχειώδης οἰκονομία ἀνεπτύχθη στὶς περιοχὲς ὅπου ἐπικρατοῦσε σχετικῶς μεγαλύτερη ἐλευθερία ἢ αὐτονομία. Ἔτσι, ἐνῷ οἱ εὔφορες πεδιάδες ἐπένοντο καὶ ἐστέναζαν κάτω ἀπ' τὸν διπλὸ ζυγὸ τῶν τσιφλικούχων καὶ τοῦ κατακτητοῦ, οἱ ὀρεινὲς περιοχὲς καὶ οἱ ἄγονες νησίδες τοῦ Ἀρχιπελάγους πολλὲς φορὲς ἔφθαναν σὲ κατάστασι πραγματικῆς εὐημερίας. Τὰ μεταλλοχώρια τῆς Χαλκιδικῆς, τὰ 24 ἡμι-αὐτόνομα χωριὰ τοῦ Πηλίου, τὰ 24 χωριὰ τοῦ Συράκου καὶ τὰ 40 χωριὰ τοῦ Ζαγορίου—γιὰ νὰ ἀναφέρωμε τὰ πιὸ κτυπητὰ παραδείγματα—ἀνέπτυξαν ζωηρὸ ἐμπόριον καὶ μπόρεσαν νὰ διατηρήσουν μιὰ κάποια οἰκονομικὴ δυνατότητα τὴν ὁποίαν ἀξιοποίησαν ἐν συνεχείᾳ πρὸς ὄφελος τοῦ ἀγῶνος. Σημειωτέον ὅτι σ' αὐτὲς τὶς ὀρεινὲς περιοχὲς διεδόθησαν κατὰ κανόνα εὐρύτερα τὰ γράμματα, μὲ τὴν βοήθεια τῶν ἐμπορευομένων καὶ τῶν Ἑλληνικῶν κοινοτήτων τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἀντιθέτως, στὰ μεγάλα κέντρα, καὶ ἰδίως στὴν Πόλι, τὸ Φανάριον, ἡ παιδεία διετήρησε τὸν Θρησκευτικὸ καὶ σχολαστικὸ χαρακτῆρα της καὶ ἀποτελοῦσε προνόμιο τῆς ἰθυνούσης τάξεως, δηλαδὴ τοῦ ἀνωτέρου κλήρου, τῶν δραγουμάνων καὶ λίγων ἀρχοντικῶν οἰκογενειῶν.

Δὲν εἶναι βεβαίως δυνατὸν νὰ ὁμιλήσωμε περὶ ὡρισμένης κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο οἰκονομικῆς καὶ εἰδικῶς ἀγροτικῆς πολιτικῆς τοῦ Τουρκικοῦ κράτους, κυρίως αὐταρχικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ. Καὶ ναὶ μὲν οἱ Τοῦρκοι ἐθέσπισαν τὸν νόμον περὶ γαιῶν καὶ τὸ κτηματολόγιον, μὲ σκοπὸ νὰ τονώσουν τὴν κατὰ τόπους γεωργία, ἀλλὰ ἡ ἐφαρμογὴ των παρέμεινε σκιώδης μέσα σὲ μία γενικὴ ἀτμόσφαιρα στρατοκρατικὴ καὶ θεοκρατική. Ἔτσι, ἡ λαϊκὴ κοινωνικὴ ἀθλιότης διαιωνίζετο, ἀλλὰ αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ κατάστασις στὴν ὁποία εὑρίσκοντο οἱ πτωχοὶ ἀγροτοκαλλιεργηταὶ καὶ οἱ ἀκτήμονες, ἐδημιούργησε μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου μία ψυχολογία καθαρὰ μαχητική. Ἡ φτώχεια καὶ ἡ κακομοιριά, ὁ παντοτινὸς σύντροφος, ἐπροκάλει τὴν ἀγανάκτησι τῶν ραγιάδων, παρ' ὅλο ποὺ ἡ κατάστασις δὲν ἐπέτρεπε ἄμεση γενικὴ μεταβολή. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι οἱ Τοῦρκοι τοπικοὶ ἄρχοντες ἦσαν ἕτοιμοι νὰ πνίξουν στὸ αἷμα κάθε καθολικὴ ἐξέγερσι, ἦταν πολὺ δύκολο ἕνα μαζικὸ ξεσήκωμα, διότι χρειαζόταν ἰδεολογικὴ προπαρασκευὴ καὶ συνεννόησις τῶν καταπιεζομένων πληθυσμῶν μιᾶς ὁλοκλήρου τοὐλάχιστον γεωγραφικῆς περιοχῆς. Οἱ βιωτικὲς ὅμως συνθῆκες τῶν ραγιάδων κάθε ἄλλο παρὰ εὐνοοῦσαν μιὰ ἐξέγερσι τοποθετημένη στὰ πλαίσια μιᾶς μελετημένης στρατηγικῆς. Οἱ ἀγρότες ἦσαν σκορπισμένοι στὰ κτήματα, καὶ ἔλλειπε στὴν ἐργασία των ὁ μαζικὸς χαρακτὴρ ποὺ σφυρηλατεῖ καὶ ἐξασφαλίζει μία δρᾶσι κοινή. Ἄλλωστε, τὸ κράτος τῶν συνηθειῶν ἑνὸς νωχελοῦς παρελθόντος, ἡ δεισιδαιμονία, ἡ θρησκοληψία καὶ ἡ μοιρολατρεία τοὺς ἐσυνήθιζαν στὴν ὑποταγή, μὲ μόνα ἰδανικὰ τὴν ἐπιδίωξι περισσοτέρων ἀσημάντων στοιχειωδῶν προνομίων... Ἐκτὸς τούτου, ἐχρειάζοντο ἀρκετὰ ὅπλα καὶ ἐξάσκησις στὴν πολεμικὴ τέχνη, πρᾶγμα δύσκολο νὰ πραγματοποιηθῇ μὲ τὶς ἀνύπαρκτες οἰκονομικὲς δυνατότητες τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου. Ἔτσι λοιπόν, ἡ μαζικὴ ἐξέγερσις κατεδικάζετο ἀπ' τὴν ρεαλιστικὴ πραγματικότητα καὶ μόνο τοπικὴ ἀντίδρασις καὶ διαμαρτυρίες μποροῦσαν νὰ ὑποκινηθοῦν. Ἀλλά, παρ' ὅτι οἱ βασικὲς προϋποθέσεις διεγράφοντο ἀμφίβολες, σὲ μία μεγά-

λη μάζα τοῦ λαοῦ, ὅσο αὔξανε ἡ καταπίεσις, ἐσφυρηλατήθη μία νοοτροπία ἀντιστάσεως κατὰ τῆς συνεχιζομένης ἀδικίας, βασιζομένη στὴν ἀντίληψι ὅτι ἂν ὁ μαζικὸς ἔνοπλος ἀγὼν ἔπρεπε νὰ ἀναβληθῇ γιὰ εὐθετότερη χρονικὴ περίοδο, ἡ ἀτομικὴ δρᾶσις διεγράφετο περισσότερο ἐξασφαλισμένη καὶ κατορθωτή. Ἔτσι, ἐγέμισαν τὰ βουνὰ τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ κ λ έ φ τ ε ς, ποὺ δὲν ἦσαν ὅλοι ἐγκληματικὰ στοιχεῖα ἢ φυγοποινῖτες, ἡ δὲ κλεφτουργιὰ προβάλλει στὴν ἱστορικὴ ἀναδίφησι τῆς Παλιγγενεσίας σὰν ἡ πρώτη σοβαρὴ προσπάθεια μιᾶς κοινωνικῆς καὶ ἐθνικῆς ἀναπροσαρμογῆς. Ἡ λαϊκὴ μοῦσα, πιστὸ φερέφωνο τῆς ἱστορίας, γι' αὐτὸ ὕμνησε πότε παθητικὰ καὶ πότε μὲ λυρικὴ ἔξαρσι τὰ ὁλοκαυτώματα καὶ τὸ λεβέντικο φρόνημα τῆς νέας τάξεως τῶν κλεφτῶν:

—«Βασίλη, κάτσε φρόνιμα, νὰ γίνῃς νοικοκύρης,
γιὰ ν' ἀποκτήσῃς πρόβατα, ζευγάρια κι' ἀγελάδες,
χωριὰ κι' ἀμπελοχώραφα, κοπέλια νὰ δουλεύουν.
—Μάννα μ' ἐγὼ δὲν κάθομαι νὰ γένω νοικοκύρης,
νὰ κάνω ἀμπελοχώραφα, κοπέλια νὰ δουλεύουν
καὶ νἄμαι σκλάβος τῶν Τουρκῶν, κοπέλι στοὺς γερόντους».

Ἄλλο δημοτικὸ τραγούδι πάλι λέγει:

«Ἐγὼ ραγιᾶς δὲν γένομαι, Τούρκους δὲν προσκυνάω,
δὲν προσκυνῶ τοὺς ἄρχοντες καὶ τοὺς κοτζαμπασῆδες,
μὸν 'καρτερῶ τὴν ἄνοιξι, νὰρθοῦν τὰ χελιδόνια,
νὰ βγοῦν οἱ βλάχες στὰ βουνὰ νὰ βγοῦν οἱ βλαχοποῦλες».

Κι' ὁ ἀγωνιστὴς τοῦ εἰκοσιένα Κασομούλης ἐπιγραμματικὰ τονίζει στὰ «Στρατιωτικὰ ἐνθυμήματα»:
«Πολλοὶ Ἕλληνες ραγιάδες, μὴ ὑπομένοντες τὰς ἀδικίας τῶν διοικητῶν Τούρκων, τὰ βαρειὰ δοσίματα καὶ τοὺς τυραννικοὺς προεστούς, πάντοτε ἐφοβέριζαν μὲ τὸ «σηκώνομαι κλέφτης».
Τὸ μῖσος τῶν κλεφτῶν κατὰ τῶν Τούρκων καὶ τῶν προεστῶν τοὺς ὡδηγοῦσε σὲ συντονισμένη ἀτομικὴ ἢ ὁμαδικὴ δρᾶσι. Γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν κατέβαιναν ἀπ' τὰ βουνὰ καὶ ἐλήστευαν τοὺς πλουσίους, ἄδειαζαν τὰ σπίτια τῶν κοτζαμπάσηδων καὶ τοὺς ἔπαιρναν, αὐτοὺς ἢ τοὺς δικούς των, στὸ βουνὸ γιὰ νὰ ἐπιτύχουν λύτρα. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ οἱ Τοῦρκοι πασάδες καὶ μπέηδες δὲν εὕρισκαν ἔλεος, οἱ δὲ τυραννικώτεροι ἢ σκληρότεροι ἐξετελοῦντο μὲ πρώτη εὐκαιρία. Ἂν πάλι σὲ κανένα μέρος οἱ Τοῦρκοι ἔσφαζαν ἢ κατεδίκαζαν κανένα χριστιανό, οἱ κλέφτες ἐκδικοῦντο κατὰ κανόνα τὸν ἄδικο χαμὸ μὲ ἀντίποινα ἀδυσώπητα, ὅπως μᾶς περιγράφουν οἱ χρονικογράφοι τῆς ἐποχῆς.

Μπροστὰ στὴν κατάστασι αὐτή, οἱ κατζαμπάσηδες ἀντέδρασαν μ' ὅλα των τὰ μέσα, καὶ τὸ ἀποτελεσματικώτερο στάθηκε ἡ διάσπασις τῶν κλεφτῶν. Ἔπεισαν τὴν Τουρκικὴ κυβέρνησι ὅτι ἔπρεπε κατὰ τὸ παλαιὸ σύστημα νὰ δημιουργηθοῦν ἔνοπλα σώματα χριστιανῶν, τὰ ὁποῖα νὰ τεθοῦν σὲ ἀμείλικτη καταδίωξι τῆς κλεφτουργιᾶς. Ἀλλά, γιὰ νὰ ἀποδειχθῇ ἀποτελεσματικὸ τὸ μέτρο, ἔπρεπε τὰ καταδιωκτικὰ αὐτὰ σώματα νὰ πλαισιωθοῦν κυρίως ἀπὸ κλέφτες ποὺ θὰ ἔπαιρναν ἀμνηστία καὶ θὰ εἶχαν πλουσιοπάροχη ἀμοιβή, πρωτοβουλία δράσεως καὶ σχετικὴ ἀσυδοσία στὶς ὀρεινὲς περιοχές. Οἱ Τοῦρκοι ἐδέχθησαν τὴν πρότασι μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ξεπηδήσῃ ἡ τάξις τῶν ἀ ρ μ α τ ω λ ῶ ν, ποὺ ἦσαν οἱ περισσότεροι παλαιοὶ κλέφτες. Ἔτσι ἡ δρᾶσις τῆς κλεφτουργιᾶς περιωρίσθηκε, τοὐλάχιστον πρὸς τὸ παρόν, μέχρις ὅτου ἡ φορὰ τῶν πραγμάτων καὶ τῆς θείας δίκης ἡ ἰσάξια ἀνταπόδοσις ἔφεραν τοὺς ἁρματωλούς, μέσα στὴν σύγχυσι πνευμάτων καὶ καταστάσεων, πολυτίμους συμμάχους τοῦ ἡρωϊκοῦ σώματος τῆς κλεφτουργιᾶς καὶ σπουδαία μαχητικὴ ἐθνικὴ δύναμι στὴν ἱερὴ ὑπόθεσι τοῦ ἀγῶνος.

Καὶ ἡ λαϊκὴ μοῦσα, στὸ μεσοδιάστημα τῶν ἱστορικῶν αὐτῶν μεταπτώσεων, δὲν σταματᾷ νὰ διασαλπίζῃ τὴν ἀνάγκη κοινωνικῆς ἀναμορφώσεως, ποὺ ἀρχίζει νὰ

προβάλλῃ δειλὰ-δειλὰ στὸν ὁρίζοντα, στέλνοντας ἔντονο τὸ προμήνυμα μιᾶς γενικῆς σὲ ἔκτασι καὶ ἀξιολόγησι ἀλλαγῆς... Κάποιος ζητεῖ χάρι ἀπ' τὴν Θεοτόκο νὰ ὑπάγῃ νὰ ἰδῇ πῶς περνοῦν οἱ πλούσιοι καὶ πῶς οἱ φτωχοὶ στὸν οὐρανό. Καὶ τί βλέπει;

«Κάθονταν ἡ φτωχολογιὰ στὸν ἥλιο, στὸ προσήλιο,
κι' οἱ πλούσιοι ἐκυλιόντανε στὴν πίσσα, στὸ σκοτάδι.
Ἐκείτονταν κι' ὁ Ἔξαρχος σὲ μι' ἄκρη ἀκουμπισμένος,
καὶ τοὺς φτωχοὺς ἀγνάντευε καὶ τοὺς παρακαλοῦσε:
—Φτωχοί, γιὰ πάρτε τ' ἄσπρα μου, δόστε μου μιὰ λαμπάδα,
—ἐδῶ τὰ ἄσπρα δὲν περνοῦν, λαμπάδες δὲν πουλιῶνται.
Ἔξαρχε, ἐσὺ τὸ ἤξερες πὼς ἤσουν γι' ἄλλον κόσμο.
Δὲ λεημονοῦσες τοὺς φτωχούς, δὲ βοήθαγες τσ' ἀρρώστους.
Θυμᾶσαι ὄντας ἔπαιρνες τὰ δέκα δεκαπέντε
κ' ἔβανες στὸ κρασὶ νερὸ καὶ μέσ' στ' ἀλεῦρι στάχτη;».

Ἕνα ἄλλο πάλι δημοτικὸ τραγούδι παρουσιάζει ἕνα δημογέροντα νὰ κάμῃ ἐξομολόγησι σὲ αὐτοκριτικὴ σκιαγραφία τῆς δράσεώς του:

«Ἐκεῖνον τὸν παληὸ καιρὸ καὶ τὸ παληὸ ζαμάνι,
μ' εἶχεν ἡ χώρα προεστό, μ' εἶχεν ἡ χώρα πρῶτον.
Κι' αὐτὰ ριχνα τὸ δόσιμο καὶ τὸ βαρὺ τεφτέρι,
δέκα στοὺς πλούσιους ἔρριχνα, στὶς χῆρες δεκαπέντε,
στὴ δόλια τὴ φτωχολογιὰ ἔρριχνα τριανταπέντε.
Κι' ἡ φτώχεια κλάψαν ἔκαμε, κλάψαν ἀπὸ τ' ἐπένα,
καὶ ὁ πασᾶς ἐπρόσταξε, μ' ὤκοψαν τὸ κεφάλι».

Σ' αὐτὸ τὸ λαϊκὸ ψυχολογικὸ ὑπόβαθρο, ποὺ διψοῦσε γιὰ ἀπόδοσι κοινωνικῆς δικαιοσύνης, στηρίχθηκε, θεμελιώθηκε καὶ τράφηκε, ὁ ἀέναος ἀνακαινιστικὸς παράγων τῆς δυνάμεως τῶν κλεφτῶν καὶ τῶν ἁρματωλῶν. Τὸ νὰ ἀποδώσῃ κανεὶς σ' αὐτοὺς μόνο «τακτικὴ» καὶ «στρατηγικὴ» ἀξιολόγησι, θὰ ἦταν μία παραγνώρισις τῆς πραγματικότητος καὶ ἴσως ἀκόμη καὶ μία παραχάραξις τῆς ἱστορίας. Διότι ὅπως πολὺ ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ Gustave Lebon, «οἱ πόλεμοι παριστοῦν τὴν ὁρατὴ ἐξωτερίκευσι ἀοράτων δυνάμεων ποὺ συγκρούονται συντριπτικά». Οἱ ψυχολογικὲς δυνάμεις ὑπῆρξαν πάντοτε οἱ πραγματικοὶ ἡγέται τῶν λαῶν, καὶ μεταμορφωνόμενες σὲ θρησκευτικές, πολιτικὲς ἢ κοινωνικὲς πεποιθήσεις, ὁδηγοῦν ἀνάλογα μὲ τὴν κατεύθυνσί τους τοὺς πολιτισμοὺς στὴν πρόοδο ἢ στὴν καταστροφή. Ἔτσι οἱ κλέφτες κι' ἁρματωλοί, πρῶτοι ἐπιβλητικοὶ ἀναμορφωταὶ τῆς νέας τάξεως πραγμάτων, ἦσαν αὐτὴ ἡ θαυμαστὴ ψυχολογημένη δύναμις ποὺ ἐπέβαλαν οἱ στιγμές. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐρώτημα ἂν ἦσαν πραγματικοὶ ἥρωες ἐμπνευσμένοι ἀπ' τὴν φλόγα τοῦ πατριωτισμοῦ, ὅπως ἀπαιτῇ ἡ ρωμαντικὴ σκοπιὰ τῆς ἱστορίας, ἢ ἁπλοῖ λῃσταὶ ποὺ ζοῦν μιὰ χιμαιρικὴ αὐτοτέλεια στὶς θάλασσες καὶ στὰ ὄρη, πιστεύομε ἀδίστακτα ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ φύσις εἶναι πολὺ ποικίλη καὶ πολυσύνθετος, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ περιλάβῃ συγχρόνως τὰ πλέον ἀντιφατικὰ συναισθήματα καὶ τὶς πιὸ ἀπίθανες καὶ ἀλληλοσυγκρουόμενες ψυχολογίες. Δὲν εἶναι λοιπὸν ἐκπληκτικὸν ἢ περίεργον ὅτι, οἱ ἁπλὲς καὶ πρωτόγονες φύσεις τῶν ἁρματωλῶν ποὺ πότισαν μὲ τὸ αἷμα τους τὶς χιονοκορφὲς καὶ τοὺς κάμπους, ἦσαν φύσεις μικτές, ἰδιοσυγκρασίες λῃστῶν ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἡρώων κοινωνικῆς καὶ ἐθνικῆς ἐποποιΐας. Τὸ ὑπόστρωμα τοῦ ἀγῶνος των, ἀκμαῖο καὶ ἄτρωτο ἀπὸ κάθε πρόχειρη ἀξιολόγησι, θὰ στέκεται φάρος ἄσβυστος καὶ σύμβολο τῆς ἀντιστάσεως τοῦ ἔθνους, ἀντιστάσεως κοινωνικῆς, ἀντιστάσεως ἠθικῆς καὶ ἐθνικῆς, ποὺ θὰ φέρνῃ πάντα εὐλαβικὰ στὴν σκέψι μας ὁ ἀντίλαλος τῶν στίχων τοῦ Ραγκαβῆ:

«Τὸν κόσμο ὁ δόλος διοικεῖ
κ' ἡ ἄδικ' εἱμαρμένη,
τὰ πλούτη ἔχουν οἱ κακοὶ
κι' ἐδῶ στοὺς βράχους κατοικεῖ
ἡ ἀρετὴ κρυμμένη.

Μεγάλοι ἔμποροι πωλοῦν
τὰ ἔθνη σὰν κοπάδια
τὴν γῆ προδίδουν καὶ γελοῦν,
ἐδ' ὅμως τ' ἅρματα λαλοῦν
στ' ἀπάτητα λαγκάδια».

Μέσα ἀπ' τὸ ἐργαστήριο αὐτὸ τῶν ἐθνικῶν ἰδανικῶν, ποὺ στάθηκαν τὰ σώματα τῆς κλεφτουργιᾶς καὶ τὰ ἁρματωλίκια, θὰ ξεπηδήσουν ἀργότερα οἱ κοινωνικὲς ἀναμορφωτικὲς ἰδέες τῶν μεγάλων μορφῶν τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς, τοῦ Διάκου καὶ τοῦ 'Ανδρούτσου καὶ τοῦ Παπαφλέσσα, τῆς Μπουμπουλίνας καὶ τοῦ Μιαούλη καὶ τοῦ Καραϊσκάκη, τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ κλήρου ποὺ βγῆκε στὸ κλαρὶ ἁρματωμένος γιὰ τὴν ὑπόθεσι τῆς λευθεριᾶς.

Θὰ ἀποτελοῦσε ἀσέβεια πρὸς τὴν ἀκαδημαϊκότητα καὶ τὴν ἐνημέρωσι τοῦ ἀκροατηρίου μας νὰ τονίσωμε τὰ κοινωνικὰ διδάγματα ποὺ ξεπροβάλλουν γεμᾶτα φλόγα καὶ ζωογόνο δύναμι ἀπ' τὸ κήρυγμα τοῦ Κοραῆ, τοῦ Ρήγα τοῦ Φερραίου καὶ τῶν μεγάλων πνευματικῶν διδασκάλων τοῦ γένους, ποὺ σκόρπισαν πέρα ὡς πέρα στὸ πανελλήνιο τὰ συνθήματα τὰ ἐμπνευσμένα ἀπ' τὴν γιγαντιαία ἐποποιΐα τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως καὶ προσαρμοσμένα στὰ 'Ελληνοχριστιανικὰ ἰδανικά. Θὰ ἀποτελοῦσε τὴν ἴδια ἀσέβεια ἡ ἀνάλυσις καὶ ἀξιολόγησις τοῦ κοινωνικοῦ καὶ ἐθνικοῦ εὐαγγελίου μιᾶς ἄλλης μεγάλης πνευματικῆς μορφῆς, τοῦ 'Ανωνύμου τοῦ "Ελληνος, ποὺ ἔκλεινε τὴν «'Ελληνικὴ νομαρχία» προτρέποντας τοὺς ἀγωνιστὰς νὰ ἔχουν τὴν ἀρετὴ γιὰ ὁδηγὸ τῶν ἐπιχειρημάτων των, καὶ σκοπός των νὰ εἶναι τὸ γενικὸ καὶ ὄχι τὸ μερικὸ καλό. 'Εκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ τονισθῆ ἰδιαίτερα γιὰ νὰ ριζώση σιγὰ-σιγὰ στὴν ἐθνικὴ συνείδησι εἶναι ὅτι στὴν ἠθικὴ καὶ κοινωνικὴ ἀναμόρφωσι τῆς ἀναγεννωμένης πατρίδος πρωταρχικὸ ρόλο ἔπαιξε παράλληλα μὲ τὸ κήρυγμα καὶ τὸ καριοφύλι... «Οἱ ἄνθρωποι τῆς σκέψεως, λέγει ὁ μεγάλος κοινωνιολόγος Gustave Lebon, προετοιμάζουν τοὺς ἀνθρώπους τῆς δράσεως. Δὲν τοὺς ἀντικαθιστοῦν ποτέ...».

Θρεμμένοι ἀπ' τὴν λαϊκὴ ἀπαίτησι γιὰ μιὰ κοινωνικὴ ἀποκατάστασι, οἱ ὁπλαρχηγοὶ εἶχαν τὸ κοινωνικὸ «πιστεύω» των καὶ δὲν ἔπαψαν ποτὲ νὰ τὸ ὑποστηρίζουν. "Ετσι, ὁ ἡρωϊκὸς Κανάρης θὰ ἀρνηθῆ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τὴν τιμητικὴ σύνταξι ποὺ τοῦ προσφέρεται γιὰ νὰ εἶναι ἐλεύθερος νὰ κάμη ἀμείλικτη κοινωνικὴ καὶ συνταγματικὴ κριτική. Κι' ὁ πολυθρύλητος γέρος τοῦ Μοριᾶ, ὅταν ἀπεδύθη στὸν ἀγῶνα εἶχε ἀπόλυτα συνειδητοποιήσει τὸν μεγάλο σκοπό του σὰν μιὰ γιγαντιαία προσπάθεια πρὸς ὁλοκληρωτικὴ ἀναγέννησι τῆς 'Ελληνικῆς φυλῆς. Εἶχε συλλάβει τὸ νόημα τῆς κοινωνικῆς ἀναμορφώσεως ὅταν π.χ. ἔλεγε, ἐμπλεκόμενος στὸν ἐμφύλιο ἀγῶνα ποὺ ἦταν λαϊκὴ ἀξίωσις ἐναντίον τῶν προκρίτων: «Δὲν ἐδιώξαμε τὸν Τοῦρκο γιὰ νὰ κάτσουν αὐτοί».

Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀμφισβητήση τὸ ὅτι κάθε λόγος του καὶ κάθε πρᾶξις του ἦταν ποτισμένα ἀπ' τὴν βαθειὰ ἀγάπη του πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὴν εὐημερία της. "Ετσι, ἐπὶ Καποδιστρίου, ἂν καὶ στενὸς συνεργάτης τῆς κυβερνήσεως γιὰ τὴν ἐπιβολὴ τοῦ νόμου, δὲν ἐδίστασε νὰ κατηγορήση τὸ βεβιασμένο τῶν ἐνεργειῶν γιὰ τὴν εἰσαγωγὴ εὐρωπαϊκῶν θεσμῶν στὴν μόλις ἀπὸ τὶς φλόγες βγαλμένη 'Ελλάδα. «Μοῦ χάλασες τὴν 'Ελλάδα, εἶπε κάποτε στὸν κυβερνήτη. Γιατὶ ἔπρεπε νὰ τὸ κάμης πέντε φράγκικο καὶ δεκαπέντε νὰ τὸ ἀφίσης τούρκικο καὶ πάλι μετὰ 20 χρόνια νὰ τὸ κάμης δέκα φράγκικο καὶ νὰ τὸ ἀφίσης δέκα τούρκικο. Καὶ πάλι μετὰ 20 χρόνια νὰ τὸ κάμης δέκα πέντε φράγκικο καὶ νὰ τὸ ἀφίσης πέντε τούρκικο, ὥστε μετὰ εἴκοσι ἄλλους τόσους χρόνους νὰ γίνη ὅλο φράγκικο». 'Υπεδείκνυε ἔτσι τὴν κατὰ στάδια εἰσαγωγὴ τῶν μεταρρυθμίσεων. 'Ο ἀγράμματος αὐτὸς ἄνθρωπος, ποὺ μόλις ἤξερε νὰ συλλαβίζη σὰν νὰ ἤθελε ἡ μοῖρα νὰ ἀποδείξη ἄλλη μιὰ φορὰ ὅτι ἡ δύναμις τοῦ ἀνθρώπου στὴν ζωὴ δὲν καθορίζεται ἀπ' ὅ,τι ξέρει, ἀλλὰ ἀπ' ὅ,τι θέλει, εἶχε σαφεστάτη ἀντίληψι τοῦ σκοποῦ τῆς μορφώσεως καὶ τῆς ἀξίας ποὺ προκύπτει ἀπ' αὐ-

τή. Ἀποτεινόμενος στοὺς μαχητὰς εἶπε κάποτε ἐπιγραμματικώτατα: «Ἡ προκοπή σας καὶ ἡ μάθησίς σας νὰ μὴ γίνῃ σκερπάνι μόνο γιὰ τὸ ἄτομό σας, ἀλλὰ νὰ κυττάξῃ τὸ καλὸ τῆς κοινότητας καὶ μέσα στὸ καλὸ αὐτὸ βρίσκεται καὶ τὸ δικό σας», λόγια ποὺ θυμίζουν τὴν μεγάλη ὑποθήκη τοῦ Περικλέους πρὸς τοὺς ἀρχαίους Ἀθηναίους: «Κῶς μὲν γὰρ φερόμενος ἀνὴρ τὸ καθ' ἑαυτόν, διαφθειρομένης τῆς πατρίδος οὐδὲν ἧσσον ξυναπόλλυται, κακοτυχῶν δὲ ἐν τῇ εὐτυχούσῃ πολλῷ μᾶλλον διασώζεται».

Αὐτὸς ἀκριβῶς ὁ κοινωνικὸς ἀγὼν τῶν ὁπλαρχηγῶν, παράλληλα πρὸς τὴν ἐθνικὴ ἀπελευθερωτικὴ δρᾶσι, ἐὰν δὲν ἐδικαιώθη σ' ὅλη του τὴν ἔκτασι, τοὐλάχιστον ἀπετέλεσε τὸ ξεκίνημα γιὰ κάποια λύσι ποὺ θὰ προβάλῃ ἀργὰ-ἀργὰ μὲ τὸ πέρασμα τῶν δεκαετηρίδων. Ἤθελαν οἱ πολεμισταὶ νὰ ληφθοῦν ριζικὰ μέτρα γιὰ τὴν οἰκονομικὴ ἀνόρθωσι καὶ τὴν γεωργικὴ πρόοδο τῆς χώρας. Ἀλλ' οἱ πολιτικοὶ ἰθύνοντες ἐστεροῦντο οἰκονομικῆς καταρτίσεως καὶ δὲν ἔλυσαν τὸ ζωτικώτερο ἀπ' τὰ σύγχρονα προβλήματα, τὸ ζήτημα τῆς διανομῆς τῶν ἐθνικῶν γαιῶν, οἱ ὁποῖες ἀνῆκαν προηγουμένως στὸ Τουρκικὸ κράτος, σὲ ἱδρύματα καὶ σὲ φονευθέντας Τούρκους ἰδιώτας. Τὰ κτήματα αὐτὰ ἀποτελοῦσαν τὸ ἥμισυ τῆς καλλιεργησίμου στὴν Ἑλλάδα ἐκτάσεως, τὴν στιγμὴ ποὺ τὰ $^{5}/_{6}$ τῶν Ἑλληνικῶν ἀγροτικῶν οἰκογενειῶν ἦσαν ἀκτήμονες.

Χρειάσθηκε ἡ εὐεργετικὴ ἐπίδρασις καὶ ἡ σθεναρὰ στάσις τῶν ἀγωνιστῶν τῆς ἐπαναστάσεως γιὰ νὰ ψηφισθῇ ὁ νόμος τοῦ βουλευτικοῦ τοῦ 1822 καὶ τὰ ψηφίσματα τοῦ 1827 καὶ τοῦ 1829 ποὺ προέβλεπαν τὴν παραχώρησι γῆς στοὺς μαχητὰς ποὺ ἦσαν ἀκτήμονες, ἐνῷ τὸ ψήφισμα τοῦ 1832 ἐπέτρεψε τὴν παραχώρησι κτημάτων καὶ στὰ ὀρφανά, τὶς χῆρες καὶ τὰ θύματα τοῦ ἀγῶνος. Ὅλα αὐτὰ μπορεῖ ἐλάχιστα νὰ ἔγιναν πρᾶξις, ὅπως συμβαίνει μὲ τὸ πλεῖστον τῶν νόμων στὴν Ἑλλάδα, γεγονὸς πάντως μακρυὰ ἀπὸ κάθε ἀμφισβήτησι παραμένει τὸ ὅτι σύνθημα ποὺ ἔρριξαν οἱ πρωτεργάται τῆς ἀλλαγῆς γιὰ μιὰ κοινωνικὴ μεταρρύθμισι ἦταν ἡ σπορὰ ποὺ ὑποσχόταν ἔστω καὶ φτωχικὴ μιὰ μελλοντικὴ συγκομιδή...

Τώρα ποὺ τὸ προστατευτικὸ πέρασμα τῶν χρόνων ἔχει σκεπάσει μὲ τὸ πέπλο τῆς ἀντικειμενικότητος τὴν εἰκόνα τῆς τότε ἐποχῆς, μποροῦμε ἄφοβα νὰ διαπιστώσωμε ὅτι ὁλόκληρη ἡ ἱστορία τῆς τουρκοκρατίας καὶ τῆς ἐπαναστάσεως εἶναι χαραγμένη ἀπὸ βαθειὲς καὶ ἄσβυστες γραμμὲς τῆς δυστυχίας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, τὸν ὁποῖον ἡ συνένωσις χιλίων οἰκονομικῶν καὶ ἱστορικῶν παραγόντων εἶχε καταστήσει ὑποτελῆ τόσο στὸν ὀθωμανὸ κατακτητή, ὅσο καὶ στὶς μεγάλες οἰκογένειες τοῦ τόπου. Δὲν συνέβαινε ἀσφαλῶς τίποτε περισσότερο ἀπ' ὅ,τι παρουσιάζει καὶ στὸν αἰῶνα τῆς πυρηνικῆς ἐνεργείας ἡ οἰκονομικὴ ὑποτέλεια τῶν τάξεων, ἀπ' τὸ στῖγμα ποὺ ὅλα τὰ κοινωνικὰ συστήματα καὶ ὅλες οἱ ἐποχὲς ἔχουν σὰν ἀνεξίτηλη ἁμαρτία χαράξει στὸ ὑπόβαθρο τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ. Μιὰ βαθειὰ ριζωμένη ὑποτέλεια τῶν μὲν πρὸς τοὺς δέ, κάτι ποὺ ἀπὸ τὶς πρῶτες ἱστορικὲς πηγὲς τῆς κοινωνίας κατέρχεται μέχρι σήμερα τὸν ποταμὸ τῆς ζωῆς, παρασύροντας στὴ ζοφερὴ κληρονομικότητα αἰωνίων ἀνωνύμων δουλοπαροίκων τὸ μεγάλο ἄλυτο πρόβλημα τῆς ζωῆς. Ἀλλὰ ἡ κατάστασις αὐτή, τότε ὅπως καὶ τώρα, ὑπῆρχε σὰν μία πολιτικὴ πραγματικότης καὶ τὰ ἀποτελέσματα ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴ φανερωθοῦν, νὰ μὴ δυναμώσουν μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου καὶ νὰ μὴν ἀφίσουν ἀνεξίτηλες τὶς συνέπειές τους στὴν πολιτικὴ κίνηση τῆς τότε ἐποχῆς. Καὶ αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν κατάστασι πρέπει νὰ ξεκαθαρίσωμε καὶ νὰ προβάλωμε τὴν ἀλήθεια, ὅτι εἶναι ἀστήρικτη ἡ πίστις στὴν θεοποίησι καὶ τὸ ἁλάθητο τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς. Τὰ ἐλαττώματά μας πλούσια σὲ ἔκτασι καὶ ποιότητα, ἐφάνησαν καὶ στὴν τουρκοκρατία καὶ στὴν ἐπανάστασι, ἡ δὲ ἀνθρωπολογία καὶ ἡ κοινωνικὴ ψυχολογία ποὺ ἐργάζονται γιὰ μιὰ ἀνακαίνισι τοῦ τόπου μας ἐπιβάλλουν νὰ τὰ φέρωμε εἰς φῶς. Ἄλλωστε, ὅσο περισσότερο μελετᾷ κανεὶς τὴν ἱστορία ἑνὸς λαοῦ, τόσο περισσότερο νοιώθει τὴν δύναμι νὰ τὸν ἀγαπήσῃ. Καὶ μόνο ἡ ἀγάπη τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ ψυχικοῦ ὑποστρώματος ἑνὸς λαοῦ δίνει τὸ δικαίωμα καὶ τὴν δύναμι, ἂν ὄχι νὰ ἀγνοήσῃ ἢ νὰ συγχωρήσῃ κανεὶς τὰ γεγονότα, τοὐλάχιστον νὰ τὰ ἑρμηνεύσῃ μὲ προσοχὴ καὶ δικαιοσύνη, γιὰ νὰ ἀντλήσῃ τὰ διδάγματα ποὺ πηγάζουν

ἀπ' αὐτά. Μελετῶντας τὰ δεδομένα τῆς 'Ελληνικῆς πραγματικότητος ποὺ πηγάζουν ἀπ' τὶς αὐθόρμητες ἐκδηλώσεις τῶν λαϊκῶν στοιχείων, θέτομε τοὺς δακτύλους ἐπάνω σ' αὐτὸν τοῦτο τὸν παλμὸ τῆς ἐθνικῆς ζωῆς. Καὶ ὅταν ἔλθωμε σὲ ἄμεση ἐπαφὴ μὲ τὰ πρῶτα πολιτικὰ συστατικὰ τοῦ λαοῦ, ὅταν διεισδύσωμε μέσα στὴν ἀπέραντη δυστυχία τοῦ ἀγροτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ προβλήματος, στὴν πολύχρωμη ζωντανὴ φαντασμαγορία τῆς τοπικῆς ζωῆς, ὅταν αἰσθανθοῦμε τὴν ἀπέριττη καὶ ἀτίθασση ἐπαναστατικότητα τῶν βουνῶν καὶ καταλάβωμε πὼς μέσα στὴν φωτοβόλο ἀγροτικὴ ζωὴ τοῦ χωριοῦ ἢ τὴν ἀστικὴ ἐμπορικὴ δημιουργικότητα τῶν πόλεων ζῇ ἕνας λαὸς ποὺ σπινθηρίζει ἀπὸ ἀνεξαρτησία καὶ φυσικὴ καὶ πνευματικὴ εὐκινησία, ἄξιο γιὰ τὶς πλέον σκιερὲς πράξεις ὁμαδικῆς ἀθλιότητος, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὶς πιὸ φωτεινὲς ἐξάρσεις ἀτομικῆς ἀρετῆς, τότε θὰ ἐννοήσωμε πῶς καὶ γιατὶ ὁ λαὸς αὐτὸς μπορεῖ νὰ χάσῃ πολλὲς φορὲς τὴν συνοχὴ μιᾶς ὀργανωμένης πολιτικῆς ζωῆς καὶ νὰ ἐκπέσῃ ἴσως σὲ πράξεις κοινωνικῆς ἀθλιότητος, ἀλλὰ ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ παύσῃ νὰ εἶναι ἄξιος γιὰ μεγάλες πράξεις. Ἂν τὸ νῆμα τῆς ἱστορίας διετηρεῖτο ἀναλλοίωτο, οἱ λαοὶ θὰ ἦσαν καταδικασμένοι νὰ γεράσουν καὶ νὰ ἐξαφανισθοῦν... Οἱ λαοὶ προσωρινὰ καταδικάζονται, τὰ ἔργα ὅμως μένουν. Κι' ἀπ' τὸν θάνατο μιὰ καινούργια ζωὴ ξεπηδᾷ... Στὴ σκόνη τῶν δημιουργικῶν ἰχνῶν τοῦ παρελθόντος χτίζονται, νέοι, στερεώτεροι πολιτισμοί... Ἔτσι κι' ὁ σύγχρονος νεοελληνικὸς πολιτισμός, ποὺ προβάλλει σὰν συνέχεια τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς βυζαντινῆς ἐποποιΐας, ὀφείλει πολλὰ στὸ ἰδεολογικὸ ὑπόστρωμα τοῦ 21, ὅπως πολλὰ ὀφείλει σ' αὐτὸ καὶ ὁ σημερινὸς κοινωνικὸς ὁραματιστὴς καὶ ἀναμορφωτής. Δημιουργία τοῦ παρελθόντος τὸ παρόν, εἶναι ἀναπλαστικὴ δύναμις τοῦ μέλλοντος καὶ ὅταν μελετᾷ κανεὶς τὶς ἀλλαγὲς ποὺ ἔγιναν, συχνὰ προαισθάνεται τὶς ἀλλαγὲς ποὺ θὰ ἐπακολουθήσουν. Τὸ αὔριο εἶναι ἡ ἄνθησις τοῦ σήμερα καὶ τοῦ χθὲς καὶ ἡ ἱστορικὴ ἀναδίφησις παίρνει ταὐτόχρονα τὴν χροιὰ τῆς μελλοντικῆς πρωτοπορείας.

'Ελέχθη μὲ ἀναμφισβήτητη ὀρθότητα ὅτι τὸ 21 δὲν ἦταν διόλου ἀγὼν ταξικός, ἀλλὰ ἐθνικὸς ἀπελευθερωτικός. Θὰ ἔπρεπε νὰ προσθέσωμεν τὸν τεράστιο κοινωνικὸ ἀντίκτυπό του, ἀφοῦ πρόβαλλε ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ σὰν κίνημα πανανθρώπινο, σὰν φωνὴ γιὰ ἕνα ἀγῶνα συνειδήσεως ποὺ ὀρθωνόταν ἐναντίον τοῦ πνεύματος τῆς βίας. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἀπώτερο ἰδεολογικό του ὑπόβαθρο, ἐστάθη πάντοτε ἀναλλοίωτο τὸ πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας, πλαισιωμένο καὶ δυναμωμένο ἀπ' τὰ χριστιανικὰ ἰδανικά.

«Γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστη τὴν ἁγία,
γιὰ τῆς πατρίδος τὴν ἐλευθερία».

Αὐτὸ ἦταν τὸ σύνθημα μὲ τὸ ὁποῖο ρίχθηκαν στὸ βουνὸ οἱ χιλιάδες 'Ελληνικὲς καδιές, ποὺ ὡραματίζοταν κιόλας τὴν ἐπιτυχία καὶ τὴν δικαίωσι, ἐφ' ὅσον ἄλλωστε εἶχε γιὰ πιὸ πολύτιμο σύμμαχο τὴν στοργικὴ εὐλογία τῆς Ὑπερτάτης παρεμβολῆς: «Μακάριον τὸ ἔθνος οὗ ἐστὶ Κύριος ὁ Θεὸς αὐτοῦ, λαὸς ὃν ἐξελέξατο εἰς κληρονομίαν ἑαυτῷ».

'Απέναντι στὴν ὕλη τῆς ἀχανοῦς 'Οθωμανικῆς αὐτοκρατορίας ἀντετάχθη τὸ ἀθάνατο 'Ελληνοχριστιανικὸ πνεῦμα γιὰ νὰ ἐπιβάλλῃ κάτι πέρα ἀπ' τὰ σφραγισμένα ἔγγραφα τῆς διπλωματίας καὶ τὸν ἀντίλαλο τῆς ἰαχῆς τῶν κανονιῶν: τὸ ἐθνικὸ καὶ τὸ κοινωνικὸ ἰδεῶδες ποὺ ἑνώνονται ἁρμονικὰ σὲ ἕνα χριστιανικὸ συγκερασμὸ καὶ τίθενται στὴν ἀναδιάρθρωσι καὶ ἐξυπηρέτησι τῆς αἰωνίας ἀνθρωπίνης ἀξίας...Τὴν στιγμὴ αὐτὴ ποὺ ἡ χθεσινὴ ἀξιολόγησις φορτώνει στοὺς ὤμους μας βαρειὰ ὑποχρέωσι γιὰ μιὰ νέα δημιουργία, ἂς ἀτενίσωμε μὲ ἐμπιστοσύνη τὸ μέλλον ποὺ διαγράφεται ἐλπιδοφόρο στὸν ὁρίζοντα χωρὶς ὀλιγωρίες καὶ ἀπαισιοδοξίες, ἀλλὰ καὶ χωρὶς ἀρρωστημένους ἐνθουσιασμούς:

«Καίομαι, στάκτη γίνομαι καὶ πάλι ξανανοιώνω».

Αὐτὴ εἶναι ἡ μοῖρα τοῦ 'Ελληνικοῦ ἔθνους, ποὺ τὸ συντροφεύει ἀπ' τὰ πρῶτα του βήματα, γιὰ νὰ μᾶς θυμίζῃ ἴσως ἀδιάκοπα μιὰ διαπίστωσι καὶ ἕνα καθῆκον.

ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ - Κ.Κ.Ε. ΚΑΙ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ -

Ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. **Α. ΚΩΣΤΑΡΑ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

6. Διοχέτευσις τῆς τακτικῆς καὶ ὀργανωτικῆς γραμμῆς τοῦ Κ.Κ.Ε. εἰς τὸ ὑποκατάστατόν του τὴν Ε.Δ.Α. καὶ ἡ ἐκδήλωσίς της εἰς τὸν συνδικαλιστικὸν τομέα.
7. Ἀκατάπαυστος συνδικαλιστικὴ πάλη μεταξὺ δύο παγκοσμίων ὁμοσπονδιῶν.
8. Ποῖαι αἱ ἰδεολογικαὶ ἀρχαὶ τοῦ «ἐλευθέρου δημοκρατικοῦ συνδικαλισμοῦ».
9. Ἐπὶ ποίων ἰδεολογικῶν ἀρχῶν στηρίζεται ὁ κομματικὸς (κομμουνιστικὸς) συνδικαλισμός.
10. Σύγκρισις τῆς συνδικαλιστικῆς δραστηριότητος καὶ συνδικαλιστικῆς ζωῆς εἰς τοὺς δύο κόσμους.
11. Προσπάθειαι τοῦ Κ.Κ.Ε. (Ε.Δ.Α.) νὰ πορευθοῦν αἱ μᾶζαι πρὸς τὰ ἀριστερά.
12. Καθῆκον μας ἡ ἐπισήμανσις τοῦ κινδύνου καὶ τῆς ἀπειλῆς καὶ ἡ ἀφύπνισις τῆς συνειδήσεως τοῦ ἔθνους.

***

6. Διοχέτευσις τῆς τακτικῆς καὶ ὀργανωτικῆς γραμμῆς τοῦ Κ.Κ.Ε. εἰς τὸ ὑποκατάστατόν του τὴν Ε.Δ.Α. καὶ ἐκδήλωσίς της εἰς τὸν συνδικαλιστικὸν τομέα.

Ποῖοι εἶναι οἱ στόχοι τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ καὶ τοῦ Κ.Κ.Ε. ἐξετέθη κατὰ τὸ δυνατὸν ἀνωτέρω. Διὰ νὰ περάσῃ ἡ κομμουνιστικὴ δημαγωγία ἔπρεπε νὰ ἀνοιχθῇ ὁ δρόμος καὶ νὰ εὑρεθῇ ὁ τρόπος. Καὶ τὸν εὗρεν. Δημιουργεῖται ἐκ τῶν σπλάχνων του, ὡς ἐλέχθη, τὸ ὑποκατάστατόν του ἡ Ε.Δ.Α. ποὺ ἔπρεπε καὶ πάλιν νὰ παίξῃ τὸν ρόλον τοῦ Δουρείου Ἵππου. Πολλὰ περὶ ταύτης θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ γραφῶσιν, ἀλλὰ ἐνδιαφερόμεθα νὰ τονίσωμεν ἐνταῦθα τὸ βασικὸν στοιχεῖον τοῦ βασικοῦ σκοποῦ της. Πρῶτον στοιχεῖον ἡ ὀργανωτικὴ καὶ τακτικὴ γραμμὴ τοῦ Κ. Κ.Ε., τὸ δεύτερον στοιχεῖον ἡ ἐφαρμογὴ δι' αὐτῆς τοῦ σχεδίου «γιὰ τὸ πιάσιμο» εἰς τὴν παγίδα τοῦ ἀνυπόπτου λαοῦ. Ἔχομεν ἔμπροσθέν μας τὸ πρῶτον πανελλαδικὸν συνέδριον τῆς Ε.Δ.Α. Ἀκόμη ὅμως καλλίτερα καὶ τὴν ἔκθεσιν τῆς ἐκτελεστικῆς ἐπιτροπῆς τῆς Δ.Ε. τῆς Ε.Δ.Α. Εἰς τὴν συνέχειαν τῶν διακηρύξεων τῶν ὁλομελειῶν τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ εἰς τὴν ἀναφερθεῖσαν ἔκθεσιν γράφονται: «Βασικὴ διαπίστωσις τοῦ συνεδρίου μας εἶναι ὅτι ἡ ἰδέα τῆς ἀλλαγῆς ἔχει κατακτήσει τὶς πιὸ πλατειὲς μᾶζες καὶ ὅτι ἔχει προωθηθῆ σοβαρὰ καὶ σὲ συντηρητικὰ στρώματα τῶν πόλεων καὶ στὶς ἀγροτικὲς μᾶζες, οἱ ὁποῖες ρίχνονται στὸν ἀγῶνα μὲ ὑψηλὴ ἀγωνιστικὴ διάθεση. Ἡ πολιτικὴ ἀπόφαση τοῦ συνεδρίου μας ἀναφέρει: Τὸ Α' πανελλαδικὸ συνέδριο τῆς Ε.Δ.Α. συνῆλθε σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ἡ

Κι' ἂς φέρωμε εὐλαβικὰ τὴν μνήμη μας σ' αὐτούς, πού, πέρα ἀπ' τὴν στρατιωτική τους ἀξία καὶ τὴν ἀγωνιστικὴ ἀξιολόγησι, στάθηκαν μέσα στὸν ἀγῶνα τοῦ 21 οἱ πιὸ ἄγνοὶ ὁραματισταὶ μιᾶς καινούργιας Ἑλλάδος, στέλνοντάς τους καὶ τὴν ἱερὴ διαβεβαίωσι μαζὶ μὲ τὸν ἐθνικὸ ποιητή:

«Κι' ἂν πέσαμε σὲ πέσιμο πρωτάκουστο καὶ σὲ γκρεμὸ κατρακυλίσαμε
πού πιὸ βαθὺ καμμιὰ δὲν εἶδε χώρα,
Εἶναι γιατὶ μὲ τοῦ καιροῦ τὸ πέρασμα
ὅμοια τρανὸ μᾶς μέλλεται ἕνα ἀνέβασμα
πρὸς ὕψη οὐρανοφόρα».

Χ. ΤΣΑΧΑΓΕΑΣ

βασικὴ ἀντίθεση γύρω ἀπὸ τὴν ὁποίαν κινοῦνται οἱ ἐσωτερικές μας ἐξελίξεις εἶναι ὀξύτερη παρὰ ποτὲ ἄλλοτε, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ὡριμάζουν ἀποφασιστικοὶ ἀγῶνες γιὰ τὸ ἄνοιγμα τοῦ δρόμου πρὸς τὴν «ἀλλαγή». Καὶ περαιτέρω: «Δὲν θὰ πρέπει νὰ ὑπάρχουν ἢ νὰ δημιουργοῦνται προβλήματα ποὺ νὰ περνοῦν χωρὶς τὴ δική μας παρουσία. Δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχουν προϋποθέσεις γιὰ ξέσπασμα ἀγώνων δίχως ἐμεῖς νὰ παίξουμε πρωτοπορειακὸ ρόλο».

Ἀλλὰ καὶ ἡ συνδικαλιστικὴ δραστηριότης δὲν λησμονεῖται. Δι' ὃ καὶ τονίζεται: «Κεντρικὸν καθῆκον τοῦ κόμματός μας, τῶν ὀργανώσεών μας, παραμένει ἡ γνώση, ἡ μελέτη τῶν λαϊκῶν προβλημάτων, τὸ σφίξιμο τῶν δεσμῶν μας μὲ τὶς λαϊκὲς ὀργανώσεις, ἡ πιὸ ἀποφασιστικὴ ἐπίδρασή μας στὴν ἀνάπτυξη μαζικῶν λαϊκῶν ἀγώνων. Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι οἱ ὀργανώσεις μας θὰ πρέπει στὸ πιὸ σύντομο χρονικὸ διάστημα καὶ μεθοδικὰ νὰ ἀναπτύξουν τὶς δυνάμεις τους ἔστω καὶ ἂν εἶναι μικρές, πρὸς τοὺς τόπους δουλειᾶς καὶ τὶς μαζικὲς λαϊκὲς ὀργανώσεις, νὰ προωθήσουν τὶς θέσεις τους στὰ συνδικάτα καὶ τοὺς συνεταιρισμούς. Ἡ προβολὴ τῶν καθημερινῶν προβλημάτων, ἡ ζύμωση γύρω ἀπὸ αὐτὰ μέσα στὶς ἐνδιαφερόμενες μᾶζες, ἡ κινητοποίηση τῆς ὀργάνωσης καὶ τῶν λαϊκῶν δυνάμεων, γιὰ τὴ λύση τους, εἶναι ἡ κατεύθυνση ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθήσουν οἱ ὀργανώσεις μας».

Τί περισσότερον θὰ ἔλεγον ἢ λέγουν αἱ ὁλομέλειαι τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε.; Οὐδέν. Ἀναντιρρήτως τὰ κείμενα τὰ διαπνέει ὁ ἴδιος νοῦς, ἡ ἰδία βούλησις, ἡ ἰδία ἐκδήλωσις.

Ἰδού, διατί, ὅταν συλλαμβάνωνται τὰ ἀνώτατα συνδικαλιστικὰ στελέχη τῆς Ε.Δ.Α.—(Κ.Κ.Ε.) (βλ. περίπτωσιν Γ. Στεργίου, Π. Καραγκιώνη κ.λ.π.), ἔντονοι αἱ διαμαρτυρίαι ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος μὲ μοναδικὸν σκοπόν: α) τὴν ματαίωσιν τῆς ἀμύνης τοῦ ἔθνους καὶ β) τὴν μὴ διακοπὴν τῆς κομματικῆς συνδικαλιστικῆς δραστηριότητος τοιούτων πεπειραμένων στελεχῶν, καθ' ἣν στιγμὴν «ἀνεσκουμπώθη» διὰ τὴν ἰδεολογικὴν διαφωτιστικὴν ἐξόρμησιν, τὴν σταθερωτέραν ὀργάνωσιν, τὴν συγκράτησιν καὶ τὴν παγίδευσιν τοῦ συνόλου τῶν ἐργατικῶν καὶ συντηρητικῶν μαζῶν τῆς χώρας.

7. Ἀκατάπαυστος συνδικαλιστικὴ πάλη μεταξὺ δύο παγκοσμίων ὁμοσπονδιῶν.

Ὁ πιστὸς ἑρμηνευτὴς τῶν ἀποφάσεων καὶ γραμμῶν τῆς Μόσχας ὑπῆρξεν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1921 μέχρι καὶ τοῦ 1945 ἡ «κόκκινη συνδικαλιστικὴ διεθνὴς» (Προφιντέρν).

Σήμερον ὅμως τὸ παγκόσμιον στρατηγεῖον τοῦ κομμουνισμοῦ εἶναι ἡ προαναφερθεῖσα παγκόσμιος συνδικαλιστικὴ ὁμοσπονδία, μὲ γενικὸν γραμματέα τὸν Γάλλον Λουῒ Σαγιάν καί, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐκπορεύονται τὰ συνθήματα καὶ αἱ γραμμαὶ διὰ τὴν διεθνῆ συνδικαλιστικὴν δραστηριότητα καὶ ἐπανάστασιν. Ἡ ὁμοσπονδία, αὕτη, καθ' ὅλην τὴν ζωὴν τῆς Κόμινφορμ (κομμουνιστικὸ γραφεῖο πληροφοριῶν) κατέστη ὄργανόν της, εὐθυγραμμισθεῖσα ἀπολύτως πρὸς τὰς θέσεις καὶ τὰ προπαγανδιστικὰ συνθήματά της, εἶναι δὲ ἤδη στενῶς συνδεδεμένη μὲ τὸν παγκόσμιον κομμουνισμόν.

Εὐτύχημα ὅμως δύναται νὰ θεωρηθῆ διὰ τὸν ἐλεύθερον κόσμον καὶ διὰ τὸν ἐλεύθερον δημοκρατικὸν συνδικαλισμόν, ἡ ἵδρυσις τῆς διεθνοῦς συνομοσπονδίας τῶν ἐλευθέρων ἐργατικῶν συνδικάτων, ἥτις ἐγένετο κατόπιν ἀποφάσεως τῶν ἡγετῶν τῶν ἐλευθέρων ἐργατικῶν συνδικάτων, κατὰ τὴν ἐν ἔτει 1949 συνοδὸν των εἰς Λονδῖνον, καί, μετὰ τὴν διαπίστωσιν τῆς ἐξαρτήσεως τῆς Π.Σ.Ο. ἀπὸ τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν.

Ἡ ἐν λόγῳ διεθνὴς συνομοσπονδία δὲν ἐπεζήτησε νὰ πολιτικοποιήσῃ τὸ παγ-

κόσμιον ἐργατικὸν κίνημα, ἀλλ' οὔτε καὶ ν' ἀναμιχθῇ εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῶν ἐθνικῶν ἐργατικῶν κινημάτων.

Ἔθεσεν ἀποκρυσταλλωμένους πραγματικοὺς σκοπούς, οἱ ὁποῖοι διέπουν τὴν ζωὴν τῶν ἐργατῶν καὶ τὰς σχέσεις των μὲ τοὺς ἐργοδότας των, δημοσίους ἢ ἰδιωτικούς, καθὼς καὶ μὲ τὸ κράτος, διακηρύσσουσα τὰ δικαιώματα τῶν ἀτόμων, τὴν ἐλευθερίαν τῆς σκέψεως, τῆς ἐκφράσεως, τὴν ἐλευθερίαν τοῦ συνεταιρίζεσθαι καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐργασίας καὶ τὴν ἐπιλογὴν αὐτῆς.

Μὲ τὴν συνομοσπονδίαν ταύτην, τὴν ἀποτελοῦσαν τεραστίαν παγκόσμιον κοινωνικὴν δύναμιν, εἶναι συνδεδεμένος καὶ ὁ ἰδικός μας ἐλεύθερος δημοκρατικὸς συνδικαλισμός, τὸν ὁποῖον ἐκφράζει ἤδη ἡ ἐθνικὴ ρεφορμιστικὴ ἐργατοϋπαλληλικὴ παράταξις.

8. Ποῖαι αἱ ἰδεολογικαὶ ἀρχαὶ τοῦ «ἐλευθέρου δημοκρατικοῦ συνδικαλισμοῦ».

Θὰ ἦτο ἐγκληματικῶς ἀφελής, ἐὰν τίς ἐνόμιζεν ὅτι διὰ νὰ καρποφορήσῃ ἐπ' ἀγαθῷ οἱαδήποτε προσπάθεια, δὲν πρέπει νὰ ἐδράζεται ἐπὶ ἰσχυρῶν βάθρων καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐξικνεῖται ἀπὸ μίαν βαθεῖαν πίστιν ἀπὸ ἕνα ἰδεολογικὸν «πιστεύω».

Ἐν προκειμένῳ, αἱ ἰδεολογικαὶ ἀρχαὶ τοῦ ἐλευθέρου δημοκρατικοῦ συνδικαλισμοῦ πρέπει νὰ εἶναι: α) Χριστιανικὴ πίστις. β) Ἡ ἀνάλυσις, ἡ ἐκλαΐκευσις τῶν κατευθύνσεων καὶ ἡ ἐντὸς τῶν ἐθνικῶν πλαισίων προσήλωσις καὶ γαλούχησις τῶν στελεχῶν, ὡς καὶ τῆς ὠργανωμένης ἐργατικῆς δυνάμεως. γ) Ἀνεξαρτοποίησις καὶ ἀναδιοργάνωσις τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος. δ) Ὑγιὴς συνδικαλιστικὴ συνείδησις. ε) Συνέπεια πρὸς τὴν ἀκολουθουμένην τακτικήν. στ) Ἰδεολογικὴ ἀντίθεσις πρὸς τὸν κομμουνισμὸν καὶ πρὸς πᾶσαν ἄλλην μορφὴν ὁλοκληρωτισμοῦ. ζ) Μεθοδικότης ἐμφανίσεως καὶ δράσεως. η) Νόμιμος δρᾶσις πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν εἰς τὰ καταστατικὰ ἀναγραφομένων σκοπῶν. θ) Ἐσωτερικὴ δημοκρατικὴ λειτουργία. ι) Ἐπιδίωξις συνεργασίας μετὰ τῶν ἁρμοδίων παραγόντων καὶ τὴν θέσπισιν κοινωνικῶν μεταρρυθμίσεων. ια) Ἀπόλυτος ἐλευθερία ἐλέγχου καὶ κριτικῆς τῶν διοικήσεων τῶν ἐργατικῶν συνδικάτων. ιβ) Ἀπόλυτος ἐλευθερία λόγου, ἐντὸς τῶν εἰς τὰ καταστατικὰ διαγραφομένων πλαισίων. ιγ) Ἡ ἀναγνώρισις, ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ πειθαρχία τῆς μειοψηφίας εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς νομίμως καὶ κανονικῶς συγκροτημένης πλειοψηφίας καὶ ιδ) ἀμετάθετος ἡ ἀπόφασις περὶ τῆς διαρκοῦς ἑνότητος, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς διασπάσεως τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος.

9. Ἐπὶ ποίων ἰδεολογικῶν ἀρχῶν στηρίζεται ὁ κομματικὸς (κομμουνιστικὸς) συνδικαλισμός.

Ὁ κομμουνιστικὸς συνδικαλισμὸς ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τοῦ νὰ θεωρηθῇ ἐλεύθερον ἐργατικὸν κίνημα, διότι τὸν διέπουν αἱ ἑξῆς ἰδεολογικαὶ κατευθύνσεις: α) Δὲν ἐκφράζει ἰδίαν βούλησιν, δὲν ἔχει αὐθυπαρξίαν, δὲν εἶναι αὐτοτελὴς καὶ αὐτόνομος. β) Εἶναι ἕνα «κομμάτι» τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος, ἄρα ἀπολύτως ἐξηρτημένος ἀπὸ τὸ κόμμα. γ) Τὰ ἡγετικά του στελέχη ὁπωσδήποτε μετέχουν καὶ εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος. δ) Ὁ κομμουνιστικὸς συνδικαλισμὸς δὲν ἀποβλέπει εἰς τίποτε ἄλλο, εἰ μὴ εἰς τὴν ἐπανάστασιν καὶ εἰς τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου. ε) Εἶναι κίνημα πολιτικόν, δὲν εἶναι ἐργατικὸν καὶ στ) Ἀποτελεῖ μόνον σατανικὴν μέθοδον ἀποσπάσεως τῆς ἐργατικῆς βουλήσεως, διὰ τὴν συγκρότησιν καὶ ἐπιβολὴν τοῦ κομματικοῦ κράτους εἰς τοὺς κόλπους τοῦ ὁποίου δὲν ἀναγνωρίζεται ἡ ἀντιπολίτευσις.

10. Σύγκρισις τῆς συνδικαλιστικῆς δραστηριότητος καὶ συνδικαλιστικῆς ζωῆς εἰς τοὺς δύο κόσμους.

Εἶναι, λοιπόν, δυνατὴ βάσει τῶν προαναφερθεισῶν κατευθύνσεων ἡ συναγωγὴ

σαφῶν συμπερασμάτων, περὶ τῆς κρατούσης συνδικαλιστικῆς ζωῆς εἰς τοὺς δύο κόσμους. Εἰς τὰ ἐλεύθερα ἀστικὰ-δημοκρατικὰ καθεστῶτα καὶ εἰς τὰ ὁλοκληρωτικὰ-δικτατορικὰ τοιαῦτα.

Καὶ ἐρωτῶμεν, μόνον εἰς δύο σημεῖα τοὺς κομμουνιστὰς—ἐδαΐτας καὶ τοὺς ἐδαΐτας—κομμουνιστάς. Πότε οἱ ἐργάται τῶν ὁλοκληρωτικῶν δεσποτικῶν καθεστώτων ἐδοκίμασαν τὴν μεγάλην χαρὰν ἑνὸς ἀναφαιρέτου, ὑψίστου δικαιώματος, τὸ ὁποῖον κοσμεῖ τὴν ἐλευθέραν ἀνθρωπότητα, τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπεργίας, ὅταν δὲν ἱκανοποιοῦνται αἱ προβαλλόμεναι διεκδικήσεις τοῦ ἐλευθέρου συνδικαλισμοῦ; Θὰ μᾶς ἀπαντήσουν: Τὰ κομμουνιστικὰ καθεστῶτα ἐδραίωσαν τὴν κοινωνικὴν δικαιοσύνην. Οὐδὲν τούτου ἀναληθέστερον καὶ ἀπατηλότερον. Ἀπὸ ὅλας τὰς κατευθύνσεις μᾶς ἔρχεται ἡ φωνὴ τοῦ μαρτυρίου τῶν ἑκατομμυρίων ἐργατῶν ποὺ ζοῦν κάτω ἀπὸ τὸ μαστίγιον τῆς ὁλοκληρωτικῆς τυραννίας, ἀναγκαζομένων καὶ καταναγκαζομένων νὰ ἐργάζωνται διὰ νὰ προσφέρουν τὸ αἷμα καὶ τὸν ἱδρῶτα των εἰς τὸ κομματικὸν κράτος, διὰ τὴν καλοπέρασιν καὶ τὴν εὐωχίαν τῶν Ἰνστρουχτόρων καὶ τῆς διοικούσης «γραφειοκρατικῆς κλίκας» του. Εἰς τὴν πραγματικότητα λοιπόν, ἐκεῖνοι ποὺ θυσιάζονται εἰς τὸν βωμὸν... τῶν κομμουνιστικῶν ἐπιτευγμάτων εἶναι οἱ ἴδιοι οἱ ἐργάται. Αὐτοὶ κυρίως συνθλίβονται ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἐπαχθοῦς φορολογίας καὶ εἰς αὐτοὺς κυρίως ἐπιβάλλεται ἐξαντλητικὴ ἐργασία ἔναντι γλίσχρου ἀμοιβῆς, διὰ τὴν ὁποίαν δὲν τολμοῦν ὄχι μόνον νὰ ἀπεργήσουν, ἀλλὰ οὔτε κἂν νὰ διαμαρτυρηθοῦν διὰ τὴν στυγνὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ ἐργατικοῦ των μόχθου. Εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν αἱ ἐπιχειρήσεις ἀποτελοῦν ἕνα εἶδος κρατικοῦ καπιταλισμοῦ μὲ φορεῖς μίαν γραφειοκρατικὴν κάσταν ἀνωτάτων ὑπαλλήλων ἐκμεταλλευομένων τοὺς ἐργαζομένους ἀνθρώπους.

Μήπως, ἐπίσης, ἔχουν τὸ δικαίωμα οἱ ἐργάται τῶν κομμουνιστικῶν καθεστώτων διὰ τὴν ἐπιλογὴν τῆς ἐργασίας των καὶ τοῦ τόπου αὐτῆς, μήπως ἀπολαμβάνουν τὴν χαρὰν τοῦ διαλόγου τῶν κοινοβουλίων τοῦ ἐλευθέρου κόσμου, τῆς ἐλευθεροτυπίας, τῆς ἐλευθέρας σκέψεως καὶ τῶν ἐλευθέρων στοχασμῶν; Ὄχι. Τὰ συνδικάτα ὑφίστανται εἰς τὰ ὁλοκληρωτικὰ κράτη ὑπὸ μορφὴν ὀργάνων ὑπηρετούντων τὰς κομματικὰς ἐπιδιώξεις, αἱ διοικήσεις τῶν ὁποίων μάλιστα δὲν ἐκλέγονται ὑπὸ τῶν ἐργατῶν ἀλλὰ διορίζονται ἀπροκαλύπτως ὑπὸ τοῦ κόμματος. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἡ ἀπάνθρωπος καταπίεσις διὰ τὴν αὔξησιν τῆς παραγωγῆς καὶ τὴν στυγνὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ ἐργατικοῦ μόχθου. Ἀλλὰ καὶ πέραν αὐτῶν καὶ τὸ «σταχανοβιστικὸν» σύστημα ἐργασίας εἶναι ἐξαντλητικὸν καὶ ἀπάνθρωπον.

Καὶ πρέπει νὰ γνωρίζουν ὅτι «οὐκ ἐπ' ἄρτῳ ζήσεται μόνον ἄνθρωπος». Δεχόμεθα, χωρὶς νὰ ἔχωμεν κλεισμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ στόμα, ὅτι ἔχουν καὶ ἀδυναμίας αἱ δημοκρατίαι, ἀλλὰ τὸ γεγονὸς ὅτι σέβονται τὰς μεγάλας ἀνθρωπίνους ἀξίας, τὰ ἰδεώδη τῆς ζωῆς, τὰς συνδικαλιστικὰς ἐλευθερίας, τὴν ἐναλλαγὴν τῶν κυβερνήσεων, τὴν ἀκρόασιν τῆς φωνῆς τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς θρησκείας, ὡς καὶ τὴν ἐνατένισιν τῆς πατρίδος, συνθέτει τὴν δικαίωσιν καὶ τὸν λόγον τῆς ὑπάρξεώς των. Δὲν ἀρνοῦνται τὸν ἄνθρωπον. Τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα θεωροῦνται καὶ εἶναι ἀναπαλλοτρίωτα. Τὸ ἄτομον εἶναι σεβαστὴ καὶ αὐθύπαρκτος προσωπικότης. Οἱ νόμοι, εἶναι νόμοι ἀπρόσωποι, ἀπαύγασμα τῆς βουλήσεως τοῦ ἐλευθέρου λαοῦ καὶ ἀποβλέπουν εἰς τὴν προάσπισιν τῶν συμφερόντων τοῦ ἔθνους καὶ τῆς κοινωνίας καὶ ὄχι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κόμματος.

Εἰς τὰς δημοκρατίας ἡ βία δὲν ἔχει θέσιν. Αὐτὴ εἶναι ἡ σύγκρισις τῶν δύο κόσμων.

Εἶναι δὲ τραγικῶς ἀνυπόφορος ἡ ἐπιδίωξις τοῦ Κ.Κ.Ε., δηλαδὴ τῆς ἐγκληματικῆς αὐτῆς μειοψηφίας, νὰ ἐπιβληθῇ διὰ τῆς ἐπαναστάσεως καὶ τῆς βίας, ὅπως ἐπεβλήθη τὸ Κ.Κ.Σ.Ε. πρὸ 43 ἐτῶν ἐπὶ λαοῦ 200 ἑκατομμυρίων, ἐνῷ τὰ μέλη τοῦ κόμματος δὲν ὑπερέβαιναν τὰ 500.000. Ἔμελλε δὲ μετὰ πάροδον τόσων ἐτῶν ὁ κομμου-

νιστικὸς Ρωσικὸς στρατὸς νὰ ἀποβῇ ὁ δημιουργὸς κομμουνιστικῶν καθεστώτων, εἰς τὰς γνωστὰς χώρας τοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος.

Ἐν τοσούτῳ, καὶ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς εἰς τὰς κομμουνιστικὰς χώρας ἐπικρατούσης καταστάσεως ἀναφέρομεν καὶ μερικὰ παραδείγματα: α) Τερματισθέντος τοῦ εἰς Κορέαν πολέμου, ἐγένετο ὡς ἦτο φυσικὸν ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν αἰχμαλώτων. Ἐκ τῶν 25.000 Κινέζων αἰχμαλώτων, 14.000 ἠρνήθησαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν πατρίδα των (τοῦτο σημαίνει ὅτι ἀκόμη καὶ τῶν αἰχμαλώτων ἡ ζωὴ εἰς τὰς ἐλευθέρας χώρας, εἶναι πολὺ καλλιτέρα ἀπὸ τὴν κανονικὴν ζωὴν τῶν πολιτῶν τοῦ κομμουνισμοῦ). β) Ἡ ἐν ἔτει 1956 ἐξέγερσις τῶν Οὔγγρων. γ) Τὰ γεγονότα τῶν ἐργατῶν τῆς ἀνατολικῆς Γερμανίας καὶ τοῦ Πόζναν Πολωνίας. δ) Αἱ χιλιάδες κομμουνιστοσυμμοριτῶν, οἱ ὁποῖοι νοσταλγοῦν τὴν ἐπάνοδον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν πατρίδα καὶ ε) αἱ χιλιάδες φυγάδων πρὸς τὴν δύσιν.

11. Προσπάθεια τοῦ Κ.Κ.Ε. (Ε.Δ.Α.) νὰ πορευθοῦν αἱ μᾶζαι πρὸς τὰ ἀριστερά.

Οἱ πάντες γνωρίζουν, ὅτι ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ πεισθῇ ὁ λαὸς ὅτι μόνον τὸ Κ.Κ.Ε. (Ε.Δ.Α.) ἀγωνίζεται διὰ τὴν ἐξαφάνισιν τῆς δυστυχίας, τῆς ἀνισότητος καὶ τῆς κοινωνικῆς ἀθλιότητος, ἀσχέτως τοῦ ἐὰν ἐσκεμμένως καὶ δολίως ἐπεσσώρευσεν, αὐτὸ τοὐλάχιστον, τόσα δεινὰ ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ποὺ οὐδεμία ἄλλη χώρα τοῦ κόσμου ἐδοκίμασεν. Ἐπεδίωξε προφανῶς, τὴν προλεταριοποίησιν ὅλης τῆς Ἑλληνικῆς χώρας.

Καὶ σήμερον τὸ ἐνδιαφέρουν ὅλαι αἱ τάξεις τοῦ λαοῦ, ἐργατοϋπάλληλοι, ἀγρόται, μικροπωληταί, μικρέμποροι, σπουδάζουσα νεολαία, βιοτέχναι, ἐλεύθεροι ἐπαγγελματίαι, διανοούμενοι, καὶ αὐτοὶ οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι τοῦ κράτους. Ὁ Λένιν τὸ 1921 εἰς τὸ συνέδριον τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος τῆς Ρωσίας καθώρισεν αὐτὸ τὸ καθῆκον καὶ εἶπεν: «ὅταν προλεταριοποιήσουμε τὴ μεσαία τάξη, ἢ ἂν κατορθώσωμεν νὰ τὴν ἀπομακρύνωμεν ἀπὸ τὶς ἀστικές της προλήψεις καὶ ἀπὸ τὴν σύνθεσή της μὲ τὰ ὄργανα ποὺ στηρίζουν τὰ πλουτοκρατικὰ καθεστῶτα, ἡ ὑπόθεση τῆς ἐπανάστασης εἶναι ὑπόθεση χρόνου, ποὺ θὰ καθορίσουν οἱ ἴδιοι οἱ κομμουνιστές. Τὰ ἀστικὰ καθεστῶτα στηρίζονται στὴ μεσαία τάξη. Αὐτὴ εἶναι ὁ ἐχθρός μας, αὐτὴν θὰ πρέπει νὰ ὑποτάξωμεν ἢ νὰ τὴν ἐξαφανίσουμε».

Προσπαθεῖ μὲ μίαν ἀτελείωτον, μελετημένην καὶ ἔντονον προπαγάνδαν νὰ δημιουργήσῃ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἀποτελεῖ τὸ μοναδικὸν πρόμαχον τῶν λαϊκῶν ἐλευθεριῶν, τῆς ἐπιλύσεως τῶν λαϊκῶν προβλημάτων, τῶν προβλημάτων ὅλων τῶν τάξεων, τῶν ὁποίων ἀσφαλῶς τὴν λύσιν οὐδέποτε εὔχεται, ὥστε νὰ δημιουργήσῃ τὰς δυνατότητας διαβρώσεως, διεισδύσεως καὶ ὑποταγῆς αὐτῶν.

Ἐνίοτε ἐνθαρρύνεται ἀκόμη περισσότερον, καί, ἀπὸ τὰς διασπάσεις τῶν ἀντικομμουνιστικῶν στοιχείων, ἐκμεταλλευόμενον δὲ τὰς περιπτώσεις, ἐνισχύει τὴν πάλην καὶ τὸν ἀνταγωνισμὸν μεταξὺ τῶν ἀντιπάλων του. Ἕνα ἄλλο ὅπλον τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖ ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἡ κατασυκοφάντησις τῶν πάντων διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν φθορὰν τῶν ἀντιπάλων του. Πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, ἐκτὸς τῶν «φραξιῶν» του καὶ τῶν ἰδίων του δυνάμεων, ἐπιστρατεύει καὶ ἕνα ἄλλον πραγματικὸν κίνδυνον διὰ τὰς ἐργατικὰς ἑνώσεις καὶ τὴν συνεπῆ συνδικαλιστικήν των πορείαν, τοὺς συνοδοιπόρους. Πρόκειται περὶ κατηγορίας ἀνθρώπων συμπαθούντων τὸν κομμουνισμόν, δισταζόντων ὅμως ἐπισήμως νὰ ἐκδηλωθοῦν, ἀσυνειδήτων ἐν πολλοῖς, οἱ ὁποῖοι εἴτε ἀπὸ φιλοδοξίαν, εἴτε ἀπὸ συμφέρον, ἢ ἄλλην τινὰ ἀντίθεσιν, συνεργάζονται μὲ αὐτόν, κατ' οὐδεμίαν δὲ περίπτωσιν στρέφονται ἐναντίον του.

Δύναταί τις νὰ χαρακτηρίσῃ καὶ αὐτοὺς πολὺ ἐπικινδύνους, καθ' ὅσον, πλὴν τῶν ἄλλων, διασποῦν τὴν ἑνότητα τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν συνδικαλιστικῶν των ὀργα-

νώσεων, αὐτοὺς δὲ οἱ ἐπαγγελματίαι κομματικοὶ συνδικαλισταί, οἱ ὁποῖοι πληρώνονται ἀπὸ τὸ κόμμα καὶ ἔχουν οἰκονομικὴν ἄνεσιν, προσεταιρίζονται διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν δολίων σκοπῶν των.

12. Καθῆκον μας ἡ ἐπισήμανσις τοῦ κινδύνου καὶ τῆς ἀπειλῆς καὶ ἡ ἀφύπνισις τῆς συνειδήσεως τοῦ ἔθνους.

Αἱ τυραννίαι δὲν ἐπιζοῦν. Σήμερον, ὅμως, ὑπάρχουν, ὑψώνουσαι μάλιστα κάτω ἀπὸ τὸ ἀσύστολον ψεῦδος καὶ τὴν ἀπάτην τὴν σημαίαν τῆς ἐλευθερίας. Ὁ κίνδυνος εἶναι προφανής. Τὰ ἀπατηλὰ συνθήματα τῆς ὁλοκληρωτικῆς των προπαγάνδας συσκοτίζουν τὴν σκέψιν τῶν ἀνθρώπων.

Καπηλεύεται τὰ ἰδεώδη τῆς εἰρήνης, τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης, τὰ μεγάλα ἀγαθὰ τῶν ἀνθρώπων, καί, ἀγωνίζεται, δῆθεν, ἐν ὀνόματι τῶν ἰδεωδῶν τούτων.

Ὁ μεγάλος στόχος τοῦ Κ.Κ.Ε.—(Ε.Δ.Α.) εἶναι τώρα τὰ εὐρέα στρώματα τοῦ μοχθοῦντος λαοῦ, τὸν ὁποῖον ζητεῖ νὰ ὑποτάξῃ καὶ αὐτοῦ τὰ συμφέροντα πάντοτε ὑπενόμευσεν. Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἔζησε τὸν κομμουνισμὸν ὡς πολιτικὸν κίνημα, ὡς φιλοσοφικὸν ρεῦμα, ὡς ἔνοπλον ἐπιβουλὴν τῶν ἐλευθεριῶν του καὶ ὡς ἔγκλημα. Ἕκαστος Ἕλλην, ὀφείλει νὰ ἐνθυμῆται τὴν μεγάλην ἀλήθειαν ποὺ εἶπε τὸ 1944 ὁ κορυφαῖος Βρεταννὸς συνδικαλιστὴς ἡγέτης κ. Γουῶλτερ Σίτριν: «Ὅσο ὑπάρχουν ἄνθρωποι ἔχουν χέρι νὰ ἀγωνίζωνται ἐναντίον τοῦ κομμουνισμοῦ, ποὺ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ μία καλῶς ὠργανωμένη σπεῖρα δολοφόνων, ἐγκληματιῶν καὶ βασανιστῶν».

Ἡ ἔννοια τοῦ καθήκοντος εἶναι εὐρεῖα, ὥστε, σὺν τοῖς ἄλλοις, χρειάζεται ὄρθωσις τοῦ ἀναστήματος τοῦ κράτους, τῶν ἀτόμων, τῶν ὀργανώσεων, διὰ νὰ συντελεσθῇ ἡ λαϊκὴ ἀντίδρασις κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ. Ὁ λαὸς δὲν πρέπει νὰ μάχεται ἀκαθοδήγητος καὶ μὲ μόνον ἐφόδιον τὴν ἐθνικήν του πίστιν ἐναντίον τοῦ κομμουνισμοῦ, ὁ ὁποῖος μεθοδικῶς ὑπονομεύει τὰς ἐλευθερίας του καὶ τὴν ἐθνικήν του ἀκόμη ἄμυναν. Τὸ Κ.Κ.Ε. πιστεύει εἰς τοὺς Σλαύους, «στὴ Ρούσικη πατρίδα» καὶ ὄχι εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Δημοσθένης εἶπεν: «Εἰς τὴν ἄμυναν καὶ σωτηρίαν τῆς πατρίδος ὀφείλεται πᾶς κόπος καὶ ἀγὼν καὶ κίνδυνος καὶ πᾶσα θυσία».

Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἐπανάστασις, δὲν εἶναι πολιτικὸν ρεῦμα.

Καὶ ἀποτελεῖ ἀναπόδραστον ἀνάγκην ἡ γενικὴ κινητοποίησις, οὐχὶ μόνον τῶν ὑλικῶν, ἀλλὰ κυρίως τῶν αἰωνίων πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν δυνάμεων τοῦ πάντοτε ἀγωνιζομένου καὶ πάντοτε νικῶντος ἐλευθέρου Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Α. ΚΩΣΤΑΡΑΣ

ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Life», κατὰ μετάφρασιν καὶ διασκευὴν Ἀστυν.

Δ/ντοῦ Β' κ. Δ. ΜΟΡΟΥ

Τὸ περιοδικὸν Life, σὲ σειρὰ ἄρθρων, ἀποκαλύπτει τὸ μέγεθος τῆς παγκόσμιας ἐγκληματικῆς δραστηριότητος, ποὺ ὑποσκάπτει καὶ κατατρώγει ὁλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα, σ' ὅλους τοὺς τομεῖς, καθὼς καὶ τοὺς ἀτέλειωτους ἀγῶνες τῶν καταδιωκτικῶν ἀρχῶν ὅλων τῶν χωρῶν καὶ ἰδιαιτέρως τῆς διεθνοῦς ὀργανώσεως ἐγκληματολογικῶν ἀναζητήσεων, ποὺ εἶναι γνωστὴ μὲ τὸν τίτλον Ἰντερπολ.

* * *

Τὸ διεθνὲς ἔγκλημα, εἶναι ἡ μεγαλύτερη καὶ ἐπικερδέστερη διεθνὴς ἀφανὴς ἐμπορικὴ κερδοσκοπικὴ ἐπιχείρησις. Σὲ καιροὺς οἰκονομικῆς εὐδαιμονίας, ὅπως σήμερα, ποὺ κυκλοφορεῖ ἄφθονο χρῆμα, τὸ εἶδος τῆς δραστηριότητος αὐτῆς ἀνθεῖ.

Κάθε χρόνο, ἡ παγκόσμια αὐτὴ ἐγκληματικὴ δραστηριότης στοιχίζει πολλὰ δισεκατομμύρια δολλάρια εἰς βάρος τοῦ συνόλου τῆς ἀνθρωπότητος, καθὼς καὶ ἄφθονο ἀθῷο αἷμα, καὶ παρ' ὅλα αὐτά, πολλοὶ λίγοι ἄνθρωποι γνωρίζουν κάτι, ἀπὸ τὸν σατανικὸ καὶ καταχθόνιο τρόπο δράσεως τοῦ διεθνοῦς ὑποκόσμου, καὶ ἀπὸ τὰ καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐγκληματικῆς αὐτῆς δραστηριότητος.

Ἕνα μικρὸ δέμα ποὺ φεύγει ἀπόψε ἀπὸ τὴν Γένοβα, μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ ἕνα φόνο τὸν ἄλλο μῆνα στὸ Σικάγο. Ἕνα κλεμμένο αὐτοκίνητο αὔριο, ἀπὸ ἕνα δημόσιο δρόμο τοῦ Ντάλλας τῆς Ἀμερικῆς, μπορεῖ νὰ χαθῇ κυριολεκτικὰ ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς καὶ νὰ ξαναεμφανισθῇ στὴ Νότιο Ἀμερικὴ ὅπου θὰ ἔχῃ μεταφερθῇ λαθραίως διαλελυμένο καὶ ὅπου θὰ συναρμολογηθῇ καὶ πλασαρισθῇ πρὸς πώλησι. Τὸ χαρτονόμισμα μιᾶς λίρας ποὺ δέχεται ἕνας καταστηματάρχης στὸ Λονδῖνο, μπορεῖ νὰ ἔχῃ κατασκευασθῇ ἀπὸ ἕνα παραχαράκτη τὸν περασμένο μῆνα στὸ Παρίσι.

Οἱ ἐπαγγελματίες τέτοιων διεθνῶν ἐγκληματικῶν ἐπιχειρήσεων, εἶναι ξηροκέφαλοι καὶ σκληροτράχηλοι, κ' ἔχουν μιὰ μόνον προοπτική: «τὸ χρῆμα». Τὸ εὐρὺ των δίκτυο ἔχει ἐπεκταθῇ σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο, ἔχει ἄφθονες διακλαδώσεις καὶ πράκτορες, καὶ παρουσιάζεται τριπλάσιο σὲ ὄγκο καὶ ἔκτασι, ἐν συγκρίσει πρὸς τὶς μεγαλύτερες διεθνεῖς νόμιμες ἐμπορικὲς ἢ ἄλλες ὀργανώσεις.

Οἱ ποικιλίες στὴν ἐγκληματικὴ δραστηριότητα εἶναι ἀτέλειωτες.

Τὰ προϊόντα τοῦ διεθνοῦς ἐγκλήματος ταξιδεύουν μέσῳ τῶν ὠκεανῶν, τῶν οὐρανῶν καὶ τῶν συνόρων τῶν διαφόρων χωρῶν, μὲ πλοῖα παντὸς εἴδους, ἀεροπλάνα αὐτοκίνητα, σιδηροδρόμους, μὲ ζῶα, καμῆλες, ἀκόμη καὶ μὲ πεζοὺς ταχυδρόμους. Τὰ προϊόντα μπορεῖ νὰ εἶναι ὁποιαδήποτε, ὄχι μόνον ἀδάμαντες, ναρκωτικά, καὶ παρακεχαραγμένα νομίσματα, ἀλλὰ ἐπίσης μηχανήματα παντὸς εἴδους, αὐτοκίνητα, παιδικὰ παίγνια, πιστωτικὲς ἐπιστολές, καφές, καθὼς καὶ μικρὰ παιδιὰ ποὺ πωλοῦνται ὡς σκλάβοι. Ὁ,τιδήποτε καὶ ἂν εἶναι τὰ προϊόντα καὶ ὁποιαδήποτε τὰ χρησιμοποιούμενα μεταφορικὰ μέσα, ὁ ἐπιδιωκόμενος σκοπὸς πάντα εἶναι ὁ ἴδιος. «Τὸ γρήγορο παράνομο κέρδος, ὁ ταχὺς παράνομος πλουτισμός».

Τὸ πρῶτο ἄρθρο σκιαγραφεῖ τὸν διεθνῆ ὑπόκοσμο, ὅπως εἶναι στὴν πραγματικότητα, ἀπηλλαγμένο ἀπὸ τοὺς φανατικοὺς μύθους καὶ μυστηριώδεις ἱστορίες, μὲ τὶς ὁποῖες περιβάλλεται καὶ εἶναι γνωστὸς στοὺς ἀναγνῶστες καὶ στοὺς θεατὲς τοῦ κινηματογράφου καὶ τῆς τελεοράσεως καὶ ἀποκαλύπτει τὰς μεθόδους καὶ τὰ ἐπιτεύγματα μιᾶς ὁμάδος ἀνθρώπων, προωρισμένων γιὰ τὴν καταπολέμησι τοῦ διεθνοῦς ἐγκλήματος σὲ διεθνῆ κλίμακα, τῆς μοναδικῆς στὸ εἶδος της λαμπρᾶς ὀργανώσεως, γνωστῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰντερπολ.

Τὰ ἄλλα ἄρθρα ποὺ θὰ ἐπακολουθήσουν, θὰ πραγματευθοῦν τὶς περιπλοκὲς

τοῦ λαθρεμπορίου, τὰ λίαν καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα τοῦ ὁλονὲν ὀγκουμένου διεθνοῦς ἐμπορίου τῶν ναρκωτικῶν καὶ τὶς γοητευτικὲς καὶ σαγηνευτικὲς ἐγκληματικὲς προσωπικότητες ποὺ φέρουν τὸν ἐπίζηλο γι' αὐτοὺς τίτλο τοῦ διεθνοῦς ἐγκληματίου.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς φανταστικοὺς μύθους ποὺ περιβάλλει τὸ διεθνὲς ἔγκλημα, εἶναι ὅτι διευθύνεται ἀπὸ μία ὑπερ-ἐγκληματικὴ ὀργάνωσι κακοποιῶν, μὲ διακλαδώσεις καὶ ὑποκαταστήματα σ' ὅλες τὶς κυριώτερες πόλεις τοῦ κόσμου. Τέτοια ὀργάνωσις καὶ τέτοια ὠργανωμένη δραστηριότης δὲν ὑφίσταται στὸν κόσμο τῶν ἐγκληματιῶν. Ὑπάρχουν ἴσως 12.000 διεθνεῖς ἐγκληματίες, πρώτης κατηγορίας καὶ διεθνοῦς φήμης καὶ ἕνας ἀριθμὸς 500 φορὲς μεγαλύτερος ἀπὸ κακοποιοὺς κατώτερης κατηγορίας, ποὺ παίζουν μικρότερους ρόλους σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἐγκληματικὴ δρᾶσι. Ἀλλὰ ὅταν καθένας ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἑξ ἑκατομμύρια τῶν κακοποιῶν, δρᾷ μαζὶ μὲ ἄλλους ὡς συμμορία, σχηματίζονται αἱ στρατιὲς τῶν ἐγκληματιῶν, κατὰ ἕνα προσωρινὸ καὶ τυχαῖο τρόπο. Γιὰ νὰ δράσουν 30 μαζί, εἶναι κάτι τὸ ἀσύνηθες καὶ μιὰ συμμορία 120 θεωρεῖται ἕνας πολὺ μεγάλος κύκλος. Ἐν πάσει περιπτώσει, ὁσάκις ἐμφανίζονται κίνδυνοι, διαλύονται οἱ συμμορίες καὶ οἱ σπεῖρες κατὰ τὸν πιὸ ἀθόρυβο τρόπο. Μία μόνο ἐξαίρεσις ὑπάρχει, μὲ τὴν περίφημο «μαφία» ποὺ εἶναι ἴσως ἡ μοναδικὴ ἐγκληματικὴ ὀργάνωσις, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ κληθῇ «διεθνὲς ἐγκληματικὸ συνδικάτο». Ἀλλὰ ἀκόμη καὶ αὐτὴ ἡ μαφία, ἔχει μιὰ περιωρισμένη δρᾶσι μέσα στὸ διεθνῆ ἐγκληματικὸ κόσμο, γιατὶ ἡ δραστηριότης της συγκεντροῦται καὶ περιορίζεται ἀποκλειστικὰ σχεδὸν στὴν Ἀμερική, τὴν Ἰταλία καὶ Σικελία.

Πολλοὶ διεθνεῖς ἐγκληματίες εἶναι ἐξ ἐπαγγέλματος κλέπτες πορτοφολίων, κλέπτες κοσμημάτων, ἀπατεῶνες καὶ πλαστογράφοι, τὰ ὀνόματα τῶν ὁποίων εἶναι λίαν γνωστὰ στὶς ἀστυνομικὲς ἀρχὲς τῶν διαφόρων χωρῶν. Ἄλλοι πάλι εἶναι ἐξ ἐπαγγέλματος μεταφορεῖς. Οὗτοι εἶναι ἐφωδιασμένοι μὲ μιὰ μικρὴ βιβλιοθήκη ἀπὸ διαβατήρια, χρήσιμα διὰ τὸ λαθρεμπόριό των ἀπὸ χώρα σὲ χώρα. Ὅμως, ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς ἀπὸ τοὺς διεθνεῖς ἐγκληματίες, εἶναι τοιοῦτοι ἐκ περιστάσεως, ὡς ἔμποροι ἀξιοπρεπεῖς, ὑπάλληλοι ἀεροπορικῶν καὶ ἀτμοπλοϊκῶν ἑταιρειῶν καὶ κρατικοὶ ἀκόμη λειτουργοί, ποὺ δὲν μποροῦν ν' ἀνθέξουν στὸν πειρασμὸ τοῦ εὔκολου κέρδους.

Γιὰ τοὺς ἐπαγγελματίες, ἡ ὑφήλιος εἶναι πολὺ μικρὴ καὶ περιωρισμένη περιοχή, γιατὶ ὑπάρχουν βέβαια ὡρισμένα μέρη ἐπ' αὐτῆς ποὺ μποροῦν νὰ δράσουν. Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἤπειρος λ.χ. ἑλκύει πάρα πολὺ αὐτούς, ὄχι ὅμως καὶ οἱ Βρεταννικὲς νῆσοι. Ἡ Μεσόγειος εἶναι μιὰ περιοχὴ ποὺ μποροῦν ν' ἀναπτύξουν μιὰ ἐξαιρετικὴ δραστηριότητα, τὸ μεγαλύτερο ὅμως μέρος τῆς Ἀφρικῆς διόλου δὲν τοὺς ἑλκύει. Αἱ ὀρεινὲς περιοχὲς τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, οἱ Ἀνατολικὲς ἀκτὲς αὐτῆς, οἱ μεγάλοι λιμένες τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ ὡρισμένες Ἀσιατικὲς πόλεις, ἑλκύουν πολὺ τοὺς διεθνεῖς κακοποιούς, ἡ Αὐστραλία ὅμως εἶναι σὰν νὰ μὴ ὑπάρχει γι' αὐτούς. Ἐπίσης κανένα ἐνδιαφέρον δὲν παρουσιάζουν γι' αὐτοὺς αἱ Σκανδιναβικὲς χῶρες καὶ οἱ χῶρες ποὺ βρίσκονται πίσω ἀπὸ τὸ σιδηροῦν παραπέτασμα. Ὁ Εἰρηνικὸς Ὠκεανὸς θεωρεῖται ὡς μία περιοχὴ ποὺ εὔκολα μποροῦν νὰ διαφύγουν ἀπὸ τὴν ἀστυνομικὴ καταδίωξι.

Μέσα σ'αὐτόν, τὸν περιέργως περιωρισμένον κόσμο, οἱ διεθνεῖς ἐγκληματίες πρέπει ν' ἀνταποκρίνωνται γρήγορα στὶς ἐναλλασσόμενες συνθῆκες. Οἱ κλοπὲς αὐτοκινήτων π.χ., εἶναι πολὺ ἐπικερδεῖς ἐπιχειρήσεις καὶ παρουσιάζουν συνεχῶς ἄνοδον, ἀλλὰ τὸ ἐμπόριο τῶν λευκῶν δούλων παρουσιάζει σημαντικὴ κάμψιν. Οἱ σύγχρονοι καὶ προοδευτικοὶ τρόποι δράσεως τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν, ἔχουν ὑποχρεώσει τοὺς διεθνεῖς ἐγκληματίες νὰ μετακινοῦνται συνεχῶς, ἀλλὰ ἔχουν ἐπίσης ὑποχρεώσει αὐτοὺς νὰ εἰδικεύωνται καὶ νὰ προσπαθοῦν συνεχῶς νὰ ἐξελίσσωνται. Ἕνα καλὸ παράδειγμα εἶναι ἡ κλοπὴ τῶν τράβελ—τσέκς (ταξιδ. ἐπιταγές), ἕνα ἔγκλημα ποὺ

ἔχει πολὺ μεγάλη ἐπίδρασι στοὺς ταξιδιῶτες καὶ τοὺς τουρίστες. Μέχρι προσφάτως, ἕνας διεθνὴς ποντικὸς ξενοδοχείων, ποὺ θεωρεῖται μία Οὐγγρικὴ εἰδίκευσις, εἰσήρχετο στὸ δωμάτιο τοῦ ξένου μέσα στὸ ξενοδοχεῖο, καθ' ὃν χρόνον οὗτος ἀπουσίαζε καὶ ἔκλεπτε τὰ τσέκς, ἢ ἕνας κλέπτης πορτοφολίων ποὺ θεωρεῖται μιὰ Ἱσπανικὴ εἰδίκευσις, ἀφαιροῦσε τὸ στέλεχος μὲ τὰ τσέκς ἀπὸ τὴν στέπη τοῦ ξένου, καθ' ὃν χρόνον αὐτὸς χάζευε στὸν πύργο τοῦ Ἄϊφελ. Καὶ στὶς δύο περιπτώσεις ὁ δράστης θὰ προσπαθοῦσε νὰ ἐξαργυρώσῃ τὰ τσέκς διὰ πλαστογραφίας, μιὰ πολὺ ἐπικίνδυνη διαδικασία, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἔγκαιρη εἰδοποίησι τῶν τραπεζῶν καὶ καταστημάτων.

Σήμερα, αὐτὴ ἡ ἐπιχείρησις ἀκολουθεῖ ἄλλην γραμμὴν μὲ τοὺς διαφόρους εἰδικούς. Πρῶτος εἰδικὸς εἶναι ὁ κλέπτης ποὺ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιήσῃ καὶ πάλι τὶς ἴδιες μεθόδους γιὰ νὰ κλέψῃ τὰ τσέκς, ὅπως καὶ πρότερον. Τὸ ἔργο του ὅμως τελειώνει σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο. Ἁπλῶς πωλεῖ τὰ τσέκς γιὰ 15% τῆς ὀνομαστικῆς των ἀξίας σένα δεύτερο εἰδικό, τὸν μεσάζοντα τῆς ἐπιχειρήσεως. Ὁ δεύτερος εἰδικός, δηλαδὴ ὁ μεσάζων, παραδίδει τὰ τσέκς σὲ μιὰ ὁμάδα ἄλλων εἰδικῶν, τὴν «σπειραν τῶν πωλητῶν», ποὺ πρέπει νὰ ἐκτελέσῃ τὸ πιὸ δύσκολο καὶ ἐπικίνδυνο μέρος τῆς ὅλης ἐπιχειρήσεως. Τὴν διάθεση τῶν τσέκς. Ἕνα ταξιδιωτικὸ τσέκ ὑπογράφεται ἀπὸ τὸν κάτοχο, ἅπαξ ὅταν ἀγοράζει αὐτὸ ἀπὸ τὴν τράπεζα, καὶ ἐκ νέου πάλι ὅταν τὸ πωλεῖ. Ἡ σπεῖρα ποὺ διαθέτει (πωλεῖ) αὐτά, ἀκολουθεῖ δύο μεθόδους: 1) Μπορεῖ ν' ἀπαλείψῃ τὴν γνήσια πρώτη ὑπογραφὴ τοῦ κατόχου, μὲ μιὰ πολὺ λεπτὴ ἐργασία μὲ χημικὲς οὐσίες, καὶ ν' ἀντικαταστήσῃ αὐτὴν μὲ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ ἐγκληματίου ποὺ πρόκειται νὰ εἰσπράξῃ τὸ τσέκ ἢ 2) μπορεῖ νὰ χρησιμοποιήσῃ ἕνα δεξιοτέχνη πλαστογράφο, ποὺ θὰ πλαστογραφήσῃ τὴν ἀρχικὴ ὑπογραφὴ τοῦ θύματος, μπροστὰ στὰ προσεκτικὰ καὶ πεπειραμένα μάτια τοῦ τραπεζιτικοῦ ὑπαλλήλου, κατὰ τὴν ἐξαργύρωσι τοῦ τσέκ.

Τὸ ὅλον ἔργον τῶν εἰδικῶν, δὲν τελειώνει μὲ τὴν πώλησι τοῦ τσέκ. Ἐὰν τὸ τσέκ χρησιμοποιηθῇ γιὰ τὴν πληρωμὴ διαφόρων ἀγορασθέντων εἰδῶν, τὰ εἴδη ταῦτα ἀναλαμβάνουν νὰ διαθέσουν στὸ ἐσωτερικὸ ἢ καὶ στὸ ἐξωτερικό, ἄλλοι, εἰδικευμένοι στὸ ἔργο αὐτό.

Τὸ διεθνὲς ἔγκλημα, δὲν παρουσιάζεται πάντοτε ὑπὸ τὴν καθαρὴ μορφὴ τοῦ ἐγκλήματος, γιατὶ κάτι ποὺ θεωρεῖται παράνομο σὲ μιὰ χώρα, μπορεῖ σὲ ἄλλη νὰ θεωρῆται νόμιμο. Κάθε συμμετοχὴ στὴν Ἀμερικὴ στὸ ἐμπόριο τῶν ναρκωτικῶν, θεωρεῖται παράνομος πρᾶξις καὶ ὁ ἀναμιγνυόμενος στὶς ἐπιχειρήσεις αὐτὲς θεωρεῖται ἐγκληματίας. Ὑπάρχουν ὅμως χῶρες, στὶς ὁποῖες αἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὰ ναρκωτικὰ δὲν τιμωροῦνται, διότι δὲν θεωροῦνται αἱ ἐνέργειές των παράνομες. Π.χ. σεβάσμιοι καὶ λίαν ἀξιοπρεπεῖς Τοῦρκοι ἀγρότες, καλλιεργοῦν νόμιμα πολλὰ στρέμματα ἀπὸ εἰδικὲς παπαροῦνες (ὑπνοφόρος μύκων), ἀπὸ τὶς ὁποῖες βγαίνει τὸ ὄπιον, κατόπιν ἀδείας τῆς κυβερνήσεως, ὅπως νόμιμα καλλιεργοῦν οἱ ἀγρότες τῆς Νεμπράσκας τὸ σιτάρι γιὰ νὰ παραχθῇ τὸ ἀλεῦρι.

Ἡ χρῆσις τοῦ ὀπίου (κάπνισμα) θεωρεῖται νόμιμος ἀκόμη, σὲ ὡρισμένες περιοχὲς τῶν Ἰνδιῶν. Οἱ γυναῖκες τῆς Μακεδονίας χρησιμοποιοῦν καὶ σήμερα ναρκωτικὰ γιὰ νὰ ἀρωματίσουν τὰ ζυμαρικά των.

Νόμοι ποὺ ἐνθαρρύνουν τὸ ἔγκλημα

Σὲ μερικὲς χῶρες, τὸ διεθνὲς ἔγκλημα ἐνθαρρύνεται συνήθως ἀπὸ ἀπηρχαιωμένους καὶ ἀναχρονιστικοὺς νόμους, ἢ ἀπὸ παντελῆ ἔλλειψι νόμων. Ἡ Ἱσπανία π.χ. εἶναι μιὰ πτωχὴ χώρα σὲ αὐτοκίνητα. Παράγει ἐλάχιστα τοιαῦτα. Στὰ νόμιμα εἰσαγόμενα ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ αὐτοκίνητα, ἐπιβάλλει δασμὸ 150% καὶ ἔτσι δημιουργεῖται μεγάλο ἐνδιαφέρον στοὺς λαθρεμπόρους, νὰ εἰσάγουν λάθρα καινουργῆ αὐτοκίνητα ἢ κλεμμένα τοιαῦτα, λόγῳ τοῦ μεγάλου κέρδους. Ἐπίσης ἡ ἰδία χώρα ἐπιβάλλει βαρὺ δασμὸ σὲ διάφορα μηχανήματα καὶ ἐξαρτήματα εἰσαγόμενα ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ

καίτοι ἡ ἰδία δὲν παράγει τοιαῦτα. Ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης τακτικῆς ὑπῆρξε κάποτε νὰ εἰσαχθῇ λάθρᾳ, μιὰ ὁλόκληρος ἠλεκτρογεννήτρια, ποὺ ἦτο ἀπαραίτητος σὲ κάποιο σοβαρὸ καὶ ζωτικὸ ἔργο, διότι ὁ δασμός ποὺ ἔπρεπε νὰ πληρωθῇ ἦτο καταθλιπτικός. Στὴν Βραζιλία τὰ δασμολόγια ὁρίζουν ἐπίσης δασμοὺς καταθλιπτικοὺς στὰ εἰσαγόμενα εἴδη καὶ ἔτσι οἱ ἀπέραντες ἀκτὲς της, ἔχουν καταστῇ θέατρον λαθραίων εἰσαγωγῶν σιγαρέττων, οὐΐσκυ, νάϋλον καὶ αὐτοκινήτων. (Οἱ λαθρέμποροι πολλάκις ἀνταλλάσσουν τὰ ἄνω προϊόντα των μὲ τόννους Βραζιλιανοῦ καφέ, ποὺ τὸν ἀγοράζουν σὲ τιμὲς πολὺ χαμηλότερες ἀπὸ τὶς πραγματικὲς καὶ ἔτσι τὰ κέρδη των εἶναι τεράστια).

Ὁ μετακινούμενος πληθυσμὸς εὐνοεῖ πολλάκις τὸν διεθνῆ ἐγκληματία. Τὸ Λονδῖνο, ποὺ μέχρι σήμερα ἦτο ἀπηλλαγμένο ἀπὸ τὰ προβλήματα τῶν ναρκωτικῶν, ἀρχίζει ν' ἀνησυχῇ τώρα μὲ τὴν χρῆσι τῆς μαριχουάνας, ποὺ ἄρχισε νὰ ἐμφανίζεται μεταξὺ τῶν νεαρῶν Ἄγγλων (10—18 χρονῶν), ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς πρόσφατης μεταναστεύσεως κατοίκων τῆς Τζαμάϊκας καὶ τῶν Βρεταννικῶν Ἰνδιῶν, ποὺ συνηθίζουν νὰ κάμουν χρῆσιν τῶν ναρκωτικῶν. Αἱ νῆσοι τῆς Βρεταννίας, ἐν τούτοις, ἀποτελοῦν ἕνα πολὺ καλὸ παράδειγμα, τοῦ πῶς ἡ γεωγραφικὴ θέσις καὶ ὁ ἔμφυτος σεβασμὸς πρὸς τὸν νόμο, μποροῦν ν' ἀναχαιτίσουν τὸν διεθνῆ ἐγκληματία.

Ἡ Βρεταννικὴ παράνομος συναλλαγὴ σὲ ἀγαθά, περιορίζεται σὲ λίγους σχετικῶς λιμένες καὶ ἀερολιμένες καὶ ἔτσι εἶναι εὔκολος ἡ παρακολούθησις καὶ ἐπίβλεψις. Οἱ Βρεταννικὲς τελωνειακὲς ἀρχὲς ἀσκοῦν αὐστηρὸ ἔλεγχο στοὺς εἰσερχομένους ἀλλοδαπούς καὶ οἱ ἄκρως εὐγενεῖς τελωνειακοὶ ἐλεγκτές, ἔχουν ἐκπαιδευθῇ καὶ εἰδικευθῇ ν' ἀνακαλύπτουν τὸν ἔνοχο, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὶς ἀσήμαντες κινήσεις τῶν χειρῶν του, τῶν ματιῶν του καὶ τὴν παραμικρότερη νευρικότητα ποὺ ἕνας ἔνοχος μπορεῖ νὰ ἐκδηλώσῃ. Καθ' ὃν χρόνον ἕνας τελωνειακὸς ἐλεγκτὴς ἐνεργεῖ ἕνα ἔλεγχον, στὴν τύχη, τῶν ἀποσκευῶν, ἕνας δεύτερος μπορεῖ νὰ στέκεται παραπλεύρως καὶ νὰ περιεργάζεται καὶ μελετᾷ τὸν κάτοχο τῶν ἀποσκευῶν, ἕνας δὲ τρίτος ποὺ ἵσταται στὴν ἔξοδο μπορεῖ νὰ ζητήσῃ εὐγενῶς νὰ ἐνεργήσῃ μιὰ σωματικὴ ἔρευνα τὴν ὥρα ποὺ ὁ ταξιδιώτης θὰ ἐξέρχεται.

Ἄλλες χῶρες ἔχουν καταστῇ κέντρα ἐγκληματικῆς δραστηριότητος ἐξ αἰτίας τῆς γεωγραφικῆς των θέσεως. Τὸ Λίβανο, στὸ ἀνατολικὸ ἄκρον τῆς Μεσογείου, ὑπῆρξε ἕνα διεθνὲς ἐμπορικὸ κέντρο ἀπὸ τοὺς χρόνους τῶν Φοινίκων.

Ἡ Οὐραγουάη, κειμένη μεταξὺ τῆς Βραζιλίας καὶ Ἀργεντινῆς, εἶναι ἕνα κατάλληλο λιμάνι γιὰ τοὺς ἐγκληματίες ποὺ φεύγουν ἀπὸ τὶς γειτονικὲς χῶρες καὶ ἕνα ἐπίσης κατάλληλο τραπεζιτικὸ καὶ διαμετακομιστικὸ κέντρο, γιὰ κοκαΐνη ποὺ φεύγει γιὰ τὴν Νότιο Ἀμερικὴ καὶ ὅπιο ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὴν Μέση Ἀνατολή.

Ὁποιεσδήποτε καὶ ἂν εἶναι αἱ τοπικὲς καὶ γεωγραφικὲς συνθῆκες, ὁσονδήποτε αὐστηροὶ καὶ ἂν εἶναι οἱ νόμοι καὶ ὁσονδήποτε σκληρὰ καὶ ἂν ἐργάζεται ἡ ἀστυνομία, ἕνας παράγων ὑπερτερεῖ ὅλων αὐτῶν, στὸ ἀνθοῦν διεθνὲς ἔγκλημα: «Ἡ εὐκαιρία γιὰ τὸ κέρδος».

Οἱ ἐγκληματίες θὰ φθάσουν στὰ ἄκρα καὶ θὰ διακινδυνεύσουν τὰ πάντα, ὅταν αὐτὴ ἡ εὐκαιρία ὑφίσταται.

Ἡ Γαλλικὴ ἀσφάλεια ἀνεκάλυψε προσφάτως μιὰ εὐρεῖα σατανικὴ σπεῖρα λαθρεμπόρων, ποὺ χρησιμοποιοῦσε γιὰ τὶς μεταφορὲς χρυσοῦ τὸ στρατιωτικὸ ταχυδρομεῖο. Ὁ χρυσὸς (τεμάχια) ἀπεστέλλετο ἀτμοπλοϊκῶς σὲ δέματα, ποὺ φαινομενικὰ ἀπεστέλλοντο σὲ ἀξιωματικοὺς ποὺ ὑπηρετοῦσαν στὴν Σαϊγκὸν καὶ Ἰνδονησία, προερχόμενα δῆθεν ἀπὸ τὰς συζύγους των. Τὰ δέματα ἔφεραν τὰ συνθηματικὰ γράμματα τῶν διευθύνσεων καὶ σκοπίμως ἐταχυδρομοῦντο μὲ ἐλλιπῆ γραμματόσημα, ὥστε νὰ ἐπισύρουν τὴν προσοχὴν τῶν ταχυδρομικῶν ὑπαλλήλων ποὺ ἦσαν μεμυημένοι. Τὸ σατανικὸ σχέδιο ἀπεκαλύφθη μόνο διότι, συμπτωματικά, μερικὰ δέματα ἔπεσαν στὰ χέρια ἑνὸς ὑπαλλήλου ποὺ δὲν ἦτο μεμυημένος. Ὅταν αὐτὸς

ἀπετάνθη στὴν διεύθυνσι ἀποστολέως διὰ τὴν συμπλήρωσι τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν, διεπιστώθη ὅτι ὁ ἀποστολεὺς ἦτο ἀνύπαρκτος. Ἀλλὰ πρὶν αὐτὸ συμβῇ, περὶ τοὺς δύο τόννους χρυσοῦ, ὑπελογίσθη, ὅπως ἐξήχθησαν ἀπὸ τὴν Γαλλία, ποὺ ἀπέφερε στοὺς λαθρεμπόρους ἕνα κέρδος περισσότερο ἀπὸ ἕνα δισεκατομμύριο Γαλλικὰ φράγκα.

Διεθνὴς συναλλαγὴ σὲ γυναῖκες εἶναι ἀκόμη λίαν ἐπικερδής, ἀλλὰ τὸ εἰδεχθὲς καὶ ἐπονείδιστο ἐμπόριο τῆς λευκῆς σαρκός, ἔπαυσε νὰ διεξάγεται ὅπως διεξήγετο στὸ παρελθόν, λόγῳ τῆς ἐξελίξεως καὶ χειραφετήσεως τῆς γυναίκας. Δὲν εἶναι πλέον πολὺ εὔκολο νὰ δελεάσουν μιὰ ἄγνωστο γυναίκα νὰ ριφθῇ καθαρὰ στὴ ζωὴ τῆς πορνείας, ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν θὰ μπορέσῃ πιὰ νὰ ξεφύγῃ, καὶ ἔτσι, ὁ ἄλλοτε ἔμπορος τῶν λευκῶν γυναικῶν ἀντικατεστάθη τώρα ἀπὸ τὸν θεατρικὸ ἀντιπρόσωπο καὶ τὸν καλλιτεχνικὸ πράκτορα.

Γιὰ νὰ παρασύρῃ γυναῖκες γιὰ τὰ νυκτερινὰ κέντρα τῆς Βηρυττοῦ καὶ τοῦ Χαλεπίου π.χ., ὅπου πλούσιοι Ἄραβες πηγαίνουν νὰ σπαταλήσουν χρήματα, ὁ «καλλιτεχνικὸς πράκτωρ» δημοσιεύει ἀγγελίες στὶς Εὐρωπαϊκὲς ἐφημερίδες, ὅτι ζητοῦνται μοντέλα, χορεύτριες ἢ τραγουδίστριες γιὰ νυκτερινὰ κέντρα. Ἐὰν ἕνα κορίτσι ἀπαντήσῃ ὅτι ἔχει τὰ ζητούμενα προσόντα, δύναται νὰ ταξιδεύσῃ ἀμέσως καὶ ὑπογράφει πάραυτα ἕνα συμβόλαιο. Ἐὰν δὲν ἔχει πιστοποιητικὸ ὅτι ἔχει καλλιτεχνικὰ προσόντα, διδάσκεται ἀμέσως τὴν τέχνη νὰ κλωτσᾷ τὰ πόδια, καὶ λαμβάνει ἀμέσως πιστοποιητικὸ περὶ τῶν καλλιτεχνικῶν του προσόντων καὶ ἀκολούθως ταξιδεύει μὲ ἔξοδα τοῦ καλλιτεχνικοῦ πράκτορος. Στὴ Βηρυττὸ καὶ στὸ Χαλέπι προσλαμβάνεται σένα νυκτερινὸ κέντρο νὰ ἐργασθῇ ὡς χορεύτρια, ἐὰν μπορῇ νὰ κουνήσῃ λίγο τὰ πόδια της ἢ ὡς τραγουδίστρια, ἂν μπορῇ ν' ἀνοίξῃ λίγο τὸ στόμα της. Ἀλλὰ τὸ κύριο ἔργο της, γίνεται ἀμέσως ἡ πορνεία. Ἀναμιγνύεται μὲ τοὺς πελάτες, ἐνθαρρύνει καὶ συντροφεύει αὐτοὺς νὰ κάμουν μεγάλη κατανάλωσι ποτῶν (κονσομασιὸν) καὶ δέχεται νὰ περάσῃ τὸ βράδυ της μὲ αὐτούς, μετὰ ἀφοῦ κλείσῃ τὸ κέντρο.

Ἀκόμη πιὸ σιχαμερό, ἀπαίσιο, εἰδεχθὲς καὶ διεφθαρμένο, εἶναι τὸ ἐμπόριο τῶν παιδιῶν στὴν Νιγηρία.

Αὐτὸ τὸ λίαν ἐπικερδὲς ἀνθρωποεμπόριο, διενεργεῖται κοντὰ στὰ ἀνατολικὰ καὶ δυτικὰ σύνορα τῆς χώρας αὐτῆς, ὅπου μαῦρα παιδιὰ 4—12 χρόνων ἀπάγονται καὶ πωλοῦνται στὸ Ντάχομε καὶ στὸ Καμεροῦν, γιὰ νὰ γίνουν ὑπηρέτες σπιτιῶν ἢ ἐργάτες ἀγρῶν. Μερικὲς φορὲς τὰ ἀπαχθέντα παιδιά, οὐδέποτε διασχίζουν τὰ σύνορα, ἀλλὰ πωλοῦνται σὲ κάποιον πιστὸ τῆς φυλῆς τῶν Ζουλοῦ, ποὺ πιστεύει ὅτι ἂν θυσιάσῃ κάποια ἀνθρώπινη ὕπαρξι στὸ Θεό, θὰ γίνῃ πλούσιος ἢ ὅτι τρώγοντας μερικὰ κομμάτια ἀπὸ τὸ σφαγιασθέν παιδί, μπορεῖ νὰ ξανανεωθῇ ἢ νὰ ζήσῃ περισσότερα χρόνια. Ἡ τρέχουσα τιμὴ εἶναι 200 λίρες ἢ 846 δολλάρια κάθε παιδί.

Ὁ διεθνὴς ἐγκληματίας δὲν χρειάζεται νὰ εἶναι ἕνας μεγάλος ἐπιχειρηματίας γιὰ νὰ κερδίσῃ ἀρκετὰ χρήματα. Ἕνας ναύτης ποὺ ὑποκύπτει στὸν πειρασμὸ τοῦ εὔκολου κέρδους μπορεῖ ν' ἀγοράσῃ ἕνα δέμα 12 οὐγγιὲς Ἰνδικὴ κάναβι ἀπὸ τὴν ὁποία παράγεται ἡ μαριχουάνα, στὴ Ραγκούν, ἀντὶ 4.20 δολλαρίων. Ὅταν ἔλθῃ σένα λιμάνι στὴν Ἀγγλία μπορεῖ νὰ πωλήσῃ τὸ δέμα αὐτὸ ἀντὶ 22 δολλαρίων σὲ κάποιον ποὺ θὰ ἔλθῃ ἐπάνω στὸ πλοῖο καὶ ποὺ ἀναλαμβάνει τὸν κίνδυνο νὰ τὸ βγάλῃ ἔξω. Ἂν ὁ ναύτης ἀναλαμβάνει νὰ διατρέξῃ τὸν κίνδυνο νὰ τὸ βγάλῃ στὴν παραλία, μπορεῖ νὰ τὸ πουλήσῃ 44 δολλάρια, δηλ. τοῦ ἀποφέρει ἕνα κέρδος μεγαλύτερο ἀπὸ 500% σύμφωνα μὲ τὴν τιμὴ τῆς ἀγορᾶς.

Τ' αὐτοκίνητα προσφέρουν ἀφάνταστες εὐκαιρίες γιὰ κέρδος σὲ μερικὰ μέρη τοῦ κόσμου. Βγάζοντας λαθραία, π.χ. αὐτοκίνητα ἀπὸ τὴν Γερμανία, εἶναι μιὰ μεγάλη καὶ λίαν ἐπικερδὴς δουλειά, περίπου δὲ 2.000 πρόσωπα ἔχουν συλληφθῆ ἀπὸ τις Γερμανικὲς ἀστυνομικὲς ἀρχὲς ὡς λαθρέμποροι. Volkswagens, Opels καὶ Mer-

cedes πωλοῦνται 2—3 φορὲς ἀκριβώτερα στὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Τουρκία, ἀπ' ὅ,τι στοιχίζουν στὴν Γερμανία.

Στὴ Μέση Ἀνατολὴ ἡ ἀναλογία εἶναι 3—4 φορὲς περισσότερο καὶ στὴν Νότιο Ἀμερικὴ 6—8 φορὲς περισσότερο. Ἂν τὸ αὐτοκίνητο εἶναι κλεμμένο, τὸ κέρδος βέβαια εἶναι τεράστιο. Ἕνας ἔξυπνος κλέπτης προσφάτως, ἐτηλεγράφησε σὲ πέντε ἀντιπροσωπεῖες ἐνοικιάσεως αὐτοκινήτων στὴ Ζυρίχη, καὶ ἐζήτησε ἀπὸ τὴν κάθε μιὰ νὰ παραδώσῃ ἀπὸ ἕνα Mercedes σὲ πέντε Ξενοδοχεῖα πρώτης κατηγορίας μιὰ ὡρισμένη ἡμέρα. Αἱ ἀνύποπτες ἀντιπροσωπεῖες παρέδωσαν τὰ 5 αὐτοκίνητα, καὶ ὅταν ὁ χρόνος τῆς ἐνοικιάσεως εἶχε λήξει, τ' αὐτοκίνητα εἶχον ἤδη ἐξαφανισθῆ. Ἐὰν ὁ τελικὸς των προορισμὸς ἦτο ἡ Νότιος Ἀμερική, τὸ καθένα αὐτοκίνητο, ἀξίας 2.400 δολλαρίων στὴ Γερμανία, μποροῦσε νὰ ἔχῃ πωληθῆ 19.000 δολλάρια.

Γιὰ νὰ κάμῃ γρήγορα χρήματα ὁ διεθνὴς ἐγκληματίας, πρέπει ὄχι μόνον νὰ ἐκτεθῆ στοὺς κινδύνους νὰ συλληφθῆ, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ στὸ πεπρωμένο τῆς τύχης, τὸ κισμέτ ὅπως λένε οἱ Τοῦρκοι: στὸν κίνδυνο νὰ προδοθῆ ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς συνεργάτας του καὶ στὸν κίνδυνο τῶν ξαφνικῶν κοινωνικοπολιτικῶν ἀλλαγῶν. Ἡ Χαβάνα π.χ. μὲ τὸ τεράστιο τουριστικό της ἐμπόριο, τὴν ἀπόλυτα ἐλεύθερη διενέργεια τυχηρῶν παιγνίων, τὴν φανερὴ καὶ ἐλεύθερη πορνεία, ὑπῆρξε ἐπὶ πολλὰ χρόνια ἕνα κατάλληλο πεδίον ἀναπτύξεως μεγάλης δραστηριότητος ἐκ μέρους τῶν ἐγκληματιῶν.

Ὅταν ὁ Κάστρο κατέλαβε τὴν ἀρχὴ δι' ἐπαναστάσεως, οἱ τουρίστες ἐτρομοκρατήθησαν καὶ ἔπαυσαν νὰ πηγαίνουν, καὶ αἱ ἐπιχειρήσεις τῶν ἐγκληματιῶν ἄρχισαν νὰ μὴ πηγαίνουν καλά. Ἡ Χαβάνα σήμερα, ἔχει σχετικῶς ἐκκαθαρισθῆ ἀπὸ τὸν ὑπόκοσμο καὶ τοὺς παντοειδεῖς κακοποιούς, ὄχι τόσο πολὺ ἀπὸ τὶς προσπάθειες τῆς ἀστυνομίας, ὅσο λόγῳ τῆς πολιτικῆς ἀναταραχῆς.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλοι κίνδυνοι. Κάποιος Λιβανέζος ἐπέταξε στὴν Ἀθήνα ἀπὸ τὴν Ζυρίχη, πρὶν ἀπὸ λίγες ἑβδομάδες. Στὸν Ἀερολιμένα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐλιποθύμησε καὶ μετεφέρθη ἀμέσως στὸ Νοσοκομεῖο, ὅπου ὅμως ἀπέθανε. Ἡ ἰατροδικαστικὴ αὐτοψία καὶ νεκροτομὴ ἀπεκάλυψαν ὅτι ὁ θάνατος προῆλθεν ἀπὸ θρόμβωσι, ὠφείλετο δὲ κατὰ ἕνα μεγάλο μέρος στὸ βαρὺ κορσὲ ποὺ φοροῦσε καὶ ποὺ περιεῖχε 1.500 μηχανὲς Ἑλβετικῶν ὡρολογίων.

Σὲ κάποιον ὀνόματι Zellingold, ἀνετέθη νὰ ταξιδεύσῃ στὶς Ἰνδίες μὲ ἕνα αὐτοκίνητο, στὶς κρύπρες τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον κρυμμένες 550 λίρες χρυσὲς. Ὁ Zellingold πῆγε στὶς Ἰνδίες χωρὶς νὰ τοῦ συμβῆ κάτι, ἀλλὰ ἐκεῖ δὲν κατώρθωσε νὰ ἔλθῃ σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ πρόσωπο στὸ ὁποῖο θὰ παρέδιδε τὶς λίρες. Ἀπεφάσισε τότε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν πατρίδα του καὶ ἐσκέφθη ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ τοὺς κινδύνους ποὺ διέτρεξε δὲν ἄξιζε τὸν κόπο νὰ ἐπιστρέψῃ τὶς λίρες. Οἱ λαθρέμποροι, ὅταν ἔμαθαν αὐτό, τὸν κατήγγειλαν στὴν ἀστυνομία ὡς λαθρέμπορο καὶ συνελήφθη. Οὗτος ὡμολόγησε τὰ πάντα καὶ κατωνόμασε τοὺς λαθρεμπόρους χρυσοῦ ποὺ μὲ τὴν σειρά τους συνελήφθησαν καὶ αὐτοί.

Μιὰ ἀλλόκοτη μποτίλλια οὐΐσκυ

Ἀκόμη καὶ οἱ εὐφυέστεροι τῶν ἀνθρώπων μποροῦν νὰ σφάλλουν. ἀκόμη καὶ τὰ πιὸ σατανικὰ σχέδια μπορεῖ νὰ μὴ πᾶνε τόσο καλά.

Ἕνας Γάλλος ἔμπορος ἀρχαιοτήτων, εἰσήρχετο στοὺς Ἀγγλικοὺς λιμένες κάθε λίγες ἑβδομάδες, ἐπὶ 30 μῆνες περίπου, κρατῶντας πάντοτε στὰ χέρια του μιὰ ἀλλόκοτη μποτίλλια μὲ Σκωτσέζικο οὐΐσκυ, ποὺ πάντοτε πρόθυμα ἐδήλωνε στοὺς τελωνειακοὺς καὶ συνωδεύετο ἀπὸ ἕνα μικρὸ κορίτσι, ποὺ ἔφερε ἐπίσης μιὰ μεγάλη κούκλα. Στὴν πραγματικότητα ἡ μποτίλια τοῦ οὐΐσκυ καὶ ἡ κούκλα περιεῖχον Γαλλικὸ ἄρωμα, ἐπάνω στὸ ὁποῖον ἡ Ἀγγλία βάζει πολὺ βαρὺ δασμό. Ὁ ἔμπορος ἀρχαιοτήτων εἶχε συνδεθῆ φιλικὰ μὲ τοὺς τελωνειακοὺς ὑπαλλήλους καὶ τοὺς ὑπαλλήλους ἐλέγχου διαβατηρίων, οἱ ὁποῖοι τὸν θεωροῦσαν σοβαρό, ἀξιοπρεπῆ καὶ ἐκτὸς πάσης ὑπονοίας. Μιὰ ἡμέρα μέσα στὸ τελωνεῖο ἐπῆλθε ἡ μοιραία ἀποκάλυψις. Συμπτωμα-

τικὰ καὶ ἐξ ἀπροσεξίας, τοῦ ἔπεσε ἡ μποτίλλια τοῦ οὐΐσκυ στὸ δάπεδο τοῦ τελωνείου καὶ ἀπεκαλύφθη τὸ περιεχόμενό της.

Ἂν βέβαια, ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ συλληφθοῦν οἱ κακοποιοί, ἦσαν παρόμοιες ἀτυχεῖς συμπτώσεις, τότε ὁ κόσμος θὰ ἦτο γεμᾶτος ἀπὸ κακοποιοὺς παντὸς εἴδους. Οὔτε ἐπίσης θὰ ἦσαν ἄκρως ἀποτελεσματικὰ μέτρα, ὁ αὐστηρὸς τελωνειακὸς ἔλεγχος, οἱ προβλεπόμενες ἀπὸ τοὺς νόμους αὐστηρὲς ποινές, ἡ ἄγρυπνος παρακολούθησις καὶ ἡ ἀπεινὴς δίωξις ἐκ μέρους δραστηρίων τοπικῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν. Ὅλα τ' ἀνωτέρω δὲν θ' ἀρκοῦσαν ἁπλούστατα, γιατὶ ὁ διεθνὴς ἐγκληματίας κινεῖται συνεχῶς. Μόλις ἀντιληφθῇ ὅτι τὰ πράγματα δὲν πᾶνε καὶ τόσο καλά, μετακινεῖται ἀμέσως ἀλλαχοῦ. Παράδειγμα κτυπητὸ εἶναι ἡ συλληφθεῖσα διεθνὴς σπεῖρα τῶν Λιβανέζων λαθρεμπόρων ναρκωτικῶν καὶ ἡ κατάσχεσις 52 κιλῶν χασίς, παρὰ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, ποὺ ὑπῆρξε μιὰ πρωτοφανὴς ἐπιτυχία τῆς Ἑλληνικῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ γενικῶς στὰ ἀστυνομικὰ χρονικά.

Ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ ὀφείλεται ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο στὴ μεθοδική, συστηματικὴ καὶ ἀθόρυβο παρακολούθησι τῶν ἀφικνουμένων ἐκ τοῦ Λιβάνου, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἀστυνομικῶν, ποὺ μὲ τὴν ἐπιτυχία των αὐτὴ ἔγραψαν ἀκόμη μιὰ σελίδα λαμπρῆς δράσεως στὴ γεμάτη ἀπὸ τέτοια δρᾶσι καὶ ὑπέροχες ἐπιτυχίες ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἀστυνομίας Πόλεων. Ὅπως ὅμως ὅλος ὁ κόσμος ἐπληροφορήθη, ἡ σπεῖρα αὐτή, λόγῳ τῶν ἀτυχιῶν ποὺ εἶχε στὴν Ἀθήνα καὶ γενικῶς στὴν Ἑλλάδα γιὰ τὴν διάθεσι τοῦ ἐμπορεύματος τοῦ λευκοῦ θανάτου, ἦτο ἕτοιμη ν' ἀναχωρήσῃ. Σήμερα, ἂν πράγματι ἡ σπεῖρα αὐτὴ κατώρθωνε νὰ διαφύγῃ στὴ Ρώμη ἢ τὸ Παρίσι ὡς ἐπροτίθετο νὰ πράξῃ κατὰ τὴν ὁμολογία τῶν συλληφθέντων, μέσῳ τῆς Ἰντερπολ, θὰ μποροῦσε νὰ συλληφθῇ κατὰ τὴν διαδρομὴν στὴν Ἰταλίαν ἢ τὴν Γαλλίαν, ἐνῷ στὸ παρελθόν, ὅταν δὲν εἶχε ἱδρυθῇ ἡ Ἰντερπολ καὶ μεσολαβοῦσε ἀρκετὸς χρόνος, ἵνα ἡ ἀστυνομία τῆς μιᾶς χώρας εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία ἑτέρας χώρας, οἱ δρᾶσται τῆς ὡς ἄνω σπεῖρας θὰ εἶχαν διαθέσει τὸ ἐμπόρευμά των ἀκινδύνως στὴ Ρώμη, τὸ Παρίσι καὶ ἀλλοῦ, καὶ θὰ εἶχαν ἐπιστρέψει στὴν πατρίδα των πρὶν ἡ ἀστυνομία μας ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὴν Γαλλικὴν καὶ Ἰταλικὴν τοιαύτην.

Λόγῳ τῶν δυσκολιῶν ποὺ παρουσιάζοντο στὴ δίωξι τοῦ διεθνοῦς ἐγκλήματος, τὰ διάφορα κράτη ἔφθασαν στὸ συμπέρασμα ὅτι, ὁ μοναδικὸς τρόπος γιὰ τὴν ἐπιτυχῆ δίωξι τοῦ συνεχῶς ὀγκουμένου, λόγῳ τῆς ἐξελίξεως, διεθνοῦς ἐγκλήματος, ἦτο ἡ στενὴ συνεργασία τῶν ἀστυνομικῶν τῶν διαφόρων χωρῶν καὶ ἔτσι δημιουργήθηκε αὐτὴ ἡ λαμπρὴ διεθνὴς ὀργάνωσις διώξεως τοῦ ἐγκλήματος, ἡ γνωστὴ Ἰντερπολ.

Ὅμως, καίτοι τὸ ὄνομα Ἰντερπολ σημαίνει διεθνὴς ἀστυνομικὴ ὀργάνωσις διώξεως ἐγκληματιῶν, ἡ Ἰντερπολ δὲν εἶναι μιὰ διεθνὴς ἀστυνομικὴ δύναμις, ὅπως μερικοὶ κινηματογραφικοὶ παραγωγοὶ τὴν ἔχουν παρουσιάσει. Ἡ ὀργάνωσις αὐτὴ ποὺ εἶναι ἐγκατεστημένη σένα ἀρχοντικὸ καὶ ἐπιβλητικὸ παλαιὸ οἴκημα τῆς ὁδοῦ Πὼλ Βαλερύ, στὴν καρδιὰ τοῦ Παρισιοῦ, εἶναι ἕνα κέντρον ὑπερτηλεπικοινωνιῶν γιὰ τὶς ἀστυνομίες ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου. Καίτοι χρησιμοποιεῖ μερικοὺς λαμπροὺς καὶ ἔμπειρους ἀστυνομικούς, οὐδεὶς ἀπ' αὐτοὺς ἐνήργησε ἔστω καὶ μία σύλληψι γιὰ λογαριασμὸ τῆς Ἰντρεπολ, ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της τὸ 1923.

Ἡ Ἰντρεπολ ἐξυπηρετεῖ 63 κράτη στὴν Εὐρώπη, τὴν Ἀσία, τὴν Ἀφρική, τὴν Βόρειο καὶ Νότιο Ἀμερική, μὲ τὸ πλῆρες καὶ τέλειο ἀρχεῖο της, μὲ τὸ τέλειο ἰδιαίτερο τηλεπικοινωνιακό της δίκτυο καὶ μὲ τοὺς ἐγκεφάλους τῶν μελῶν της. Κάθε χώρα ἔχει τοὐλάχιστο ἕνα ἔμπειρο ἀστυνομικὸ ὡς ἀντιπρόσωπό της στὴν Ἰντερπολ. Οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν διαφόρων χωρῶν, μέλη τῆς Ἰντερπολ, συναντοῦνται περιοδικῶς σὲ συνελεύσεις ταύτης, κανονικὰ ὅμως ἐργάζονται ἕκαστος στὴν ἀστυνομία τῆς χώρας του. Ὅταν παρουσιασθῇ μιὰ περίπτωσις σοβαρά, τότε ἐργάζονται πιὰ γιὰ τὴν Ἰντερπολ.

Ὅταν ἡ ἀστυνομία τῆς Κοπεγχάγης π.χ. ἔχει ὑπονοίας ὅτι κάποιος κακοποιὸς ποὺ καταζητεῖ εὑρίσκεται στὸ Ρίο ντὲ Τζανέϊρο, ὁ Δανὸς ἀντιπρόσωπος τῆς

Ἴντερπολ, ἀπευθύνεται στὴ διεθνῆ αὐτὴ ὀργάνωσι καὶ αὐτὴ θὰ ζητήσῃ πληροφορίες ἀπὸ τὸν ἀντιπρόσωπο τῆς Βραζιλίας. Ὁ τελευταῖος θὰ ἐκδώσῃ διαταγὲς πρὸς τὶς ἀστυνομικὲς ἀρχὲς τοῦ τόπου του, διὰ τὴν ἐνέργειαν σχετικῶν ἀναζητήσεων καὶ ἐρευνῶν. Αὐτὸ σήμερα φαίνεται φυσικὸν καὶ ἁπλοῦν, ἀλλὰ πρὶν δημιουργηθῇ ἡ Ἴντερπολ ἡ διαδικασία ἦτο διάφορος. Ἡ Δανικὴ ἀστυνομία ἀπευθύνετο στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν, τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν στὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν, τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν ἀπευθύνετο στὴ Βραζιλιανὴ Πρεσβεία τῆς Κοπεγχάγης, αὕτη πάλιν ἀπηυθύνετο στὸ Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν τοῦ Ρίο ντὲ Τζανέϊρο, τὸ Ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν στὸ Ὑπουργεῖο Ἐσωτερικῶν, καὶ τὸ τελευταῖο θὰ ἐξέδιδε διαταγὲς πρὸς τὶς ἀστυνομικὲς ἀρχὲς διὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν ἐρευνῶν καὶ ἀναζητήσεων, πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ ὑπόπτου. Ὁ ἀναζητούμενος ὅμως ὕποπτος σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, μποροῦσε νὰ ἔχῃ φθάσει στὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο μὲ ἕνα φορτηγὸ ἀργοκάραβο. Τὸ ἐπιτελεῖο τῆς Ἴντερπολ, ποὺ τὸ ἔργο της εἶναι νὰ διερευνᾷ τὰ σοβαρὰ ἐγκλήματα καὶ νὰ μεριμνᾷ γιὰ τὴν σύλληψι τῶν διεθνῶν κακοποιῶν ὁπουδήποτε καὶ ἂν εὑρίσκωνται, ἀποτελεῖται ἀπὸ 59 πρόσωπα. Ὅλα, ἐκτὸς ἀπὸ 14 ποὺ ἐργάζονται στὸ τηλεπικοινωνιακὸ της κέντρο ἢ διευθύνουν τὸ εἰδικὸ Τμῆμα διώξεως πλαστογράφων καὶ παραχαρακτῶν στὴ Χάγη, ἐργάζονται στὸ Ἀρχηγεῖο ποὺ βρίσκεται στὸ Παρίσι. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω, εἶναι παλαιοὶ ἔμπειροι Ἀξιωματικοὶ τῆς Γαλλικῆς Ἀσφαλείας, παρεχωρήθησαν δὲ ἀπὸ τὴν Γαλλικὴ Κυβέρνησι στὴν Ἴντερπολ.

Ἡ ὀργάνωσις αὐτή, ἔχει ἕνα ἐτήσιο προϋπολογισμὸ 138.000 δολλάρια, γιὰ ν' ἀνταποκριθῇ στὸ τεράστιο καὶ λίαν σοβαρὸ ἐπιτελούμενον ἔργο.

Ἡ Ἴντερπολ συγκεντρώνει ἀγγελίες καταζητουμένων ἀτόμων μέσῳ 21 ραδιοσταθμῶν ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου καὶ λαμβάνει ἐπίσης περὶ τὶς 55.000 δελτία ἐγκληματικότητος κατὰ χρόνο. Τηρεῖ ἓν τέλειο ἀρχεῖο τῶν διεθνῶν κακοποιῶν, ποὺ περιλαμβάνει 400.000 ὀνόματα (120.000 πραγματικὰ ὀνόματα καὶ 280.000 ψευδώνυμα).

Ἐπίσης τηρεῖ ἕνα ἰδιαίτερο ἀρχεῖο, τῶν πιὸ διασήμων ἐγκληματιῶν τοῦ κόσμου, ποὺ περιλαμβάνει κορυφαίους ἄρχοντας τοῦ ἐγκλήματος.

Ἡ Ἴντερπολ, μὲ τὸ σύστημα ποὺ ἐργάζεται, ἔχει συνεχῆ καὶ ἄμεσο ἐπαφὴ μὲ ὅλες τὶς ἀστυνομίες μέλη της, καὶ χρησιμοποιεῖ τὰ καλλίτερα καὶ τελειότερα δίκτυα διερευνήσεως καὶ πληροφοριῶν σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο. Χρησιμοποιεῖ τὰ ἐπιστημονικὰ ἰδεώδη συστήματα ταξινομήσεως τῆς Γερμανικῆς ἀστυνομίας, τὰ εἰδικὰ ἐπιστημονικὰ μέσα τοῦ Ἀμερικανικοῦ θησαυροφυλακίου καὶ τὰ Βρεταννικὰ καταπληκτικὰ ἐργαστήρια ἐξερευνήσεως τοῦ ἐγκλήματος, ποὺ ἔχουν ἰδιαιτέραν εἰδίκευσιν στὰ δηλητήρια, κηλῖδες αἵματος, κηλῖδες ἀπὸ λιπαρὲς οὐσίες, κονιορτοὺς καὶ στὰ βότανα.

Ὅμως, ἡ Ἴντερπολ διαθέτει καὶ μερικὲς πηγὲς δικές της. Μία ἀπ' αὐτὲς, εἶναι ἕνας ἰδιοφυὴς καὶ πολυπράγμων ἀξιωματικὸς τῆς ἀστυνομίας τοῦ Παρισίου, ποὺ ὑπηρετεῖ ἀπὸ 12ετίας τώρα στὴν Ἴντερπολ, ὀνόματι Louis Beaulieu. Οὗτος ἐφεῦρε δικό του σύστημα ταξινομήσεως τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων καὶ ἔφερε πολλὲς ἄλλες καινοτομίες στὸ γραφεῖο του. Ἡ μεγαλύτερή του ὅμως ἐπιτυχία καὶ θρίαμβος, εἶναι ἡ μέθοδος τῆς ἀναλύσεως τοῦ π ρ ο φ ί λ.

Ἐπενοήθη αὐτό, ἀπὸ τὸ σύστημα τῆς βασικῆς ὀνοματολογίας γιὰ τὴν περιγραφὴ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ εἶχε μάθει κατὰ τὴν φοίτησί του στὴν Ἀστυνομικὴ Ἀκαδημία.

Τὸ ὄνειρο τοῦ Beaulieu ἦτο νὰ βρῇ ἕνα τρόπο γιὰ τὴν ἐξακρίβωσι τῆς ταυτότητος τοῦ ἀτόμου ἀπὸ τὶς φωτογραφίες, ποὺ θὰ ἐστέλλοντο ἀπὸ διάφορες χῶρες καὶ ποὺ θὰ εἶχαν μεγάλες διαφορὲς μεταξύ των, λόγῳ τῶν φωτογραφικῶν τεχνικῶν μέσων καὶ τῶν ἀλλαγῶν ποὺ γρήγορα εἶναι δυνατὸν νὰ παρουσιάσουν οἱ ἄνθρωποι.

Διήρεσε λοιπὸν ὁ Beaulieu, τὸ ἀνθρώπινο προφὶλ σὲ ἓξ ζῶνες καὶ ὑποδιαίρεσε

τὴν κάθε ζώνη σὲ 2—8 τύπους, ἀνάλογα μὲ τὰ χαρακτηριστικά, π.χ. προεξέχον πηγούνι, κεκλιμένο μέτωπο, κλίσις (κύρτωσις) ρινὸς καὶ τὰ τοιαῦτα. Σύμφωνα μὲ τὶς σκέψεις τοῦ Beaulieu, ὁ ἐγκληματίας μπορεῖ π.χ. ν' ἀλλάξῃ τὸ χρῶμα καὶ τὸ στυλ τῶν μαλλιῶν του ἢ μπορεῖ νὰ μεταμορωθῇ ἀπὸ ἕνα τραῦμα στὴ μύτη ἢ μπορεῖ νὰ φορέσῃ γυαλιά, ὅμως δὲν μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ τὸ σύνολον τῆς κατατομῆς τοῦ προσώπου του. Ὅλες αὐτὲς ὅμως τὶς σκέψεις του, τὴν μέθοδό του καὶ τὸ σύστημά του, ἔπρεπε νὰ τ' ἀποδείξῃ στοὺς Προϊσταμένους του, καὶ δι' αὐτὸ δὲν εἶπε τίποτε ἐπὶ πολλὰ χρόνια, μέχρις ὅτου ἦλθε ἡ ἀναμενομένη κατάλληλος περίπτωσις.

Ἡ ἀστυνομία τοῦ Ἀλγερίου συνέλαβε κάποιο μελαχροινὸ φαλακρὸ καὶ ἔστειλε τὶς φωτογραφίες αὐτοῦ στὴν Ἵντερπολ πρὸς διακρίβωσι τῆς ταυτότητός του. Ὁ Beaulieu ἀνέλυσε τὸ προφίλ, ἔθεσε κάτω τὸ σύστημά του καὶ πῆγε στὸ ἀρχεῖο του. Βρῆκε λοιπὸν τότε ὅτι, σύμφωνα μὲ τὸ σύστημά του οἱ φωτογραφίες αὐτὲς ἀντιπεκρίνοντο σὲ κάποιον μὲ πολλὰ μαλλιὰ καὶ μουστάκι, ποὺ εἶχε ἕνα λίαν βεβαρυμένο μητρῷο ὡς κλέπτης καὶ ἀπατεών. Δὲν ὑπῆρχε οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη ὁμοιότης μεταξὺ τῶν φωτογραφιῶν ποὺ ἐστάλησαν ἀπὸ τὸ Ἀλγέρι καὶ αὐτοῦ μὲ τὸ ἐγκληματικὸν παρελθόν. Ἐν τούτοις ὁ Beaulieu ἔδειξε τὶς φωτογραφίες στοὺς προϊσταμένους του, οἱ ὁποῖοι ξέσπασαν στὰ γέλια εἰς βάρος του, ὅταν αὐτὸς τοὺς εἶπε ὅτι «εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο στὶς δύο φωτογραφίες». Ἀπτόητος ὁ Beaulieu, χωρὶς ν' ἀπογοητευθῇ καὶ μὲ πίστι στὶς σκέψεις του, ἐζήτησε ἀπὸ τὸ Ἀλγέρι τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τοῦ φερομένου ὑπόπτου, πρὸς παραβολὴν μὲ τ' ἀποτυπώματα τοῦ σεσημασμένου κακοποιοῦ. Ἡ παραβολὴ δὲν ἄφισε πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία. Ἀπὸ τότε, ὅταν ὁ Beaulieu λέγει, ὅτι δύο διάφορες φωτογραφίες δείχνουν ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, κανεὶς δὲν διαμφισβητεῖ τὸ γεγονός.

Τὸ κύριο ἔργον τῆς Ἵντερπολ, εἶναι ἡ παρακολούθησις τῶν διεθνῶν κακοποιῶν καὶ ἡ ἐνημέρωσις τῶν ἀστυνομιῶν τῶν διαφόρων χωρῶν διὰ τὴν λῆψιν τῶν ἐνδεικνυομένων προληπτικῶν καὶ κατασταλτικῶν μέτρων. Π.χ. ὅταν ἕνας γνωστὸς διεθνὴς ἀπατεὼν ἢ κλέπτης κοσμημάτων ἐξαφανίζεται ἀπὸ τὴν γενέτειράν του, ἡ ἀστυνομία τῆς Χώρας αὐτῆς στέλλει σχετικὴν ἀγγελίαν στὴν Ἵντερπολ καὶ ἡ τελευταία διαβιβάζει ἐγκυκλίους στὶς ἀστυνομίες τῶν χωρῶν ὅπου μπορεῖ νὰ κατέφυγε. Ὅταν πρόκειται νὰ λάβῃ χώραν μεγάλη διεθνὴς συγκέντρωσις, ὅπως π.χ. ἡ στέψις Βασιλέων ἢ μία θρησκευτικὴ τελετὴ διεθνοῦς σημασίας, ἡ Ἵντερπολ ἐπισημαίνει ποῦ βρίσκονται οἱ διεθνεῖς κλέπτες πορτοφολιων καὶ ἂν δὲν εὑρεθῶσι στὰ μέρη τῆς μονίμου διαμονῆς των, διαβιβάζει ἐγκυκλίους πρὸς τὶς ἀστυνομικὲς ἀρχὲς τῆς χώρας ποὺ πρόκειται νὰ λάβῃ χώραν ἡ διεθνὴς συγκέντρωσις, ἐφιστῶσα τὴν προσοχήν.

Πόσο ἀποτελεσματικό, τὸ σύστημα αὐτὸ μπορεῖ νὰ εἶναι, διεπιστώθη στὴν διεθνῆ ἔκθεσι τῶν Βρυξελλῶν τὸ 1958. Προληπτικὴ παρακολούθησις τῶν ὑπόπτων πρὶν ἡ ἔκθεσις ἀνοίξῃ, ἄγρυπνος παρακολούθησις εἰς τοὺς λιμένας καὶ ἀερολιμένας εἰσόδου ὑπὸ τῆς Βελγικῆς ἀστυνομίας τῇ βοηθείᾳ καὶ τῶν ἀστυνομιῶν ἄλλων χωρῶν. ἀπέτρεψε τὴν εἴσοδο μεγάλου ἀριθμοῦ κακοποιῶν στὴν ἔκθεσι. Ὅταν ἡ ἔκθεσις ἄνοιξε, μιὰ εἰδικὴ ὑπηρεσία διώξεως κλεπτῶν πορτοφολίων διετέθη διὰ τὴν ἄγρυπνο παρακολούθησι καὶ προληπτικὴ σύλληψι τῶν τυχὸν ὑπόπτων. Ἀποτέλεσμα τῆς ἀγρύπνου παρακολουθήσεως καὶ ἐγκαίρου εἰδοποιήσεως ἐκ μέρους τῆς Ἵντερπολ ὑπῆρξε νὰ μὴ ὑπερβῇ ὁ μέσος ὅρος, τὶς δύο κλοπὲς ἡμερησίως, παρὰ τὶς 200.000 μέχρι 700.000 ἐπισκεπτῶν κάθε ἡμέρα.

Τὸ πιὸ δύσκολο καὶ δραματικὸ ἔργο τῆς Ἵντερπολ εἶναι ἡ παρακολούθησις καὶ καταδίωξις ἑνὸς εἰδικευμένου κακοποιοῦ κατὰ μῆκος τῶν συνόρων. Μιὰ πρόσφατη περίεργη ὑπόθεσις, ὑπῆρξε ἡ καταδίωξις τοῦ Haus Flecken, ἑνὸς Γερμανοῦ ποὺ ἐφέρετο ὡς ὕποπτος δολοφονίας ἑνὸς κοριτσιοῦ 16 χρόνων, γιὰ 14.500 μάρκα ποὺ εἶχε κλέψει ἀπὸ τὸν προϊστάμενον του, τῇ προτροπῇ τοῦ Flecken. Τὸ πτῶμα τοῦ κοριτσιοῦ εὑρέθη κατὰ μῆκος μιᾶς ἐθνικῆς ὁδοῦ τῆς Κολωνίας καὶ ἡ ἀστυνομία ἄρχισε τὶς ἔρευνες καὶ ἀναζητήσεις γιὰ τὸν Flecken, ὡς δολοφόνου.

Ἕνας ταβερνιάρης κοντὰ στὰ Ἑλβετικὰ σύνορα, ἀνέφερε ὅτι εἶδε κάποιον ποὺ ἔμοιαζε μὲ τὸν καταζητούμενον μέσα σένα λεωφορεῖο. Ἡ Γερμανικὴ ἀστυνομία ἀμέσως μέσῳ τῆς Ἴντερπολ ἐζήτησε τὴν βοήθειαν τῆς Ἑλβετικῆς, τῆς Αὐστριακῆς καὶ Ἰταλικῆς ἀστυνομίας, στέλλουσα φωτογραφίες τοῦ καταζητουμένου.

Ὁ Flecken ἐθεάθη ἀργότερα στὸ Tosens τοῦ Τυρόλου, ὅπου ἐνοικίασε ἕνα δωμάτιο σὲ μιὰ πανσιὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα Laudmesser. Ἡ οἰκοδέσποινα ποὺ εἶχε ἰδῆ τὴν φωτογραφίαν τοῦ καταζητουμένου, ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομίαν, ἀλλὰ ὁ Flecken ἔφυγε ἀφοῦ ἔκλεψε ἕνα διαβατήριο ἀπὸ κάποιον ἔνοικον Warner Parth. Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἐθεάθη σένα λεωφορεῖο κοντὰ στὰ Ἰταλικὰ σύνορα, ὄχι ὅμως καὶ πάλιν ἐγκαίρως. Γρήγορα πῆγε στὴ Φλωρεντία μὲ τὸ ὄνομα Laudmesser καὶ ἐκεῖ ἔπεισε τὸν διευθυντὴ μιᾶς Γερμανικῆς ἑταιρείας, ὅτι ἦτο ὑπάλληλος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν τῆς Βόννης καὶ ὅτι εἶχε πέσει θῦμα λῃστείας καὶ εἶχε ἀνάγκην 5.000 λιρετῶν. Πῆρε τὶς 5.000 λιρέττες, ἀλλὰ ὁ διευθυντὴς τῆς ἑταιρείας ἀργότερα ἀνησυχήσας, ἐπεκοινώνησε μὲ τὸ Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν τὴν ἰδίαν ἡμέραν τηλεφωνικῶς, καὶ ἐπληροφορήθη ὅτι δὲν ὑπάρχει ὑπάλληλος μὲ τὸ ὄνομα Laudmesser. Κατέφυγε τότε στὴν Ἰταλικὴ ἀστυνομία. Ὁ Flecken ἐθεάθη καὶ πάλιν στὸ Παλέρμο καὶ Σικελία χρησιμοποιῶν τὸ διαβατήριο τοῦ Warner Parth σὲ μιὰ ἄλλη πανσιόν. Ἡ Ἰταλικὴ ἀστυνομία ἔσπευσεν ἀμέσως ἀλλὰ καὶ πάλιν ἔφθασε ἀργά, γιατὶ εἶχε φύγει ἐν τῷ μεταξύ. Ἐνήργησε ἐν συνεχείᾳ ἔρευνες σὲ ὅλες τὶς πανσιόν, τῇ βοηθείᾳ δὲ τῶν φωτογραφιῶν ποὺ εἶχε λάβει ἀπὸ τὴν Ἴντερπολ, τὸν συνέλαβε καὶ βρίσκεται τώρα στὶς φυλακὲς τοῦ Παλέρμου, ἐν ἀναμονῇ τῶν σχετικῶν διατυπώσεων διὰ τὴν ἔκδοσίν του.

Ἡ Ἴντερπολ ἀγωνίστηκε μὲ μερικοὺς ἄσσους καὶ ἄρχοντας τοῦ διεθνοῦς ὑποκόσμου. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ὑπῆρξε ἕνας διάσημος πλαστογράφος, ποὺ ἐταξίδευε σὲ πολλὲς χῶρες μὲ μιὰ πολυτελέστατη καὶ πολὺ ἀκριβὴ ὡς ἐφαίνετο βαλίτσα, ἐντυπωσιακὰ δὲ βαρειά. Κανεὶς ξενοδόχος δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ὑποπτευθῇ. Ἡ βαλίτσα ἦτο ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη καὶ ἦτο γεμάτη νερό. Ὅταν ἐγέμιζε τὴν πόλι στὴν ὁποίαν πήγαινε μὲ πλαστὰ τσέκς, ὁ πλαστογράφος ἄδειαζε τὸ νερὸ ἀπὸ τὴν βαλίτσα στὸ ξενοδοχεῖο, τὴν ἐδίπλωνε καὶ τὴ τοποθετοῦσε κάτω ἀπὸ τὸ σακκάκι του καὶ ἐξήρχετο χωρὶς νὰ πληρώσῃ τὸν λογαριασμό. Ὅμως, ἡ ἀποκλειστικότης στὸν τρόπο ἐνεργείας Modus Operandi, βοήθησε πολὺ γιὰ τὴν σύλληψί του. Ἡ ἐγκύκλιος τῆς Ἴντερπολ, ὡς πρὸς τὸν τρόπο δράσεως, τὸν βρῆκε στὴ Νίκαια.

Ἕνα ἀκόμη μεγαλύτερο ἀστέρι καὶ ταλέντο τοῦ ἐγκληματολογικοῦ πανθέου ὑπῆρξε ὁ 77ετὴς Attilio Pollastri ἀπὸ τὴν Γένοβα, ποὺ τώρα βρίσκεται στὶς φυλακές. Οὗτος ὑπῆρξε λίαν δεξιοτέχνης παραχαράκτης, εἶχε ἀρχίσει δὲ ἀπὸ τὴν παραχάραξι Ἱσπανικῶν κερμάτων. Κατὰ τὸν Α' παγκόσμιο πόλεμο, ὁ Pollastri ἠσχολήθη μὲ τὴν κατασκευὴ πλαστῶν Γαλλικῶν καὶ Ἑλβετικῶν φράγκων, λιρετῶν καὶ δολλαρίων.

Τὰ προϊόντα του ὑπῆρξαν τόσο τέλεια, ὥστε κάποτε ἡ Ἰταλικὴ κυβέρνησις ἠναγκάσθη ν' ἀποσύρῃ τῆς κυκλοφορίας ὁλόκληρη ἔκδοσι τραπεζογραμματίων τῶν 50 καὶ 100 λιρετῶν. Ἀπὸ τὴν φυλακὴ ἔγραψε στὴν Ἰταλικὴ τράπεζα ὁδηγίες γιὰ τὴν κατασκευὴ τραπεζογραμματίων, ὥστε νὰ μὴ εἶναι δυνατὴ ἡ πλαστογράφησίς των. Ποτὲ δὲν πῆρε ἀπάντησι βέβαια στὶς ἐπιστολές, ὅμως, οἱ νέες ἐκδόσεις τῶν 500 καὶ 1.000 λιρετῶν, παρουσιάσθησαν πολὺ βελτιωμένες κατόπιν τῶν εἰσηγήσεων καὶ ὁδηγιῶν τοῦ Pollastri.

Ἀπὸ τὶς διάφορες ποικιλίες τοῦ διεθνοῦς ἐγκλήματος ποὺ ἀντιμετωπίζει ἡ Ἴντερπολ τὸ λαθρεμπόριο εἶναι τὸ ἐπικρατέστερο.

Αὐτὸ ἑλκύει καὶ θέλγει περισσότερο ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες ὕποπτες καὶ παράνομες δραστηριότητες, τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ ὑποκόσμου, περιλαμβάνει ἄφθονες ποικιλίες εἰδῶν, ποὺ ἀποτελοῦν ἀντικείμενο λαθρεμπορίου καὶ ἀποτελεῖ τὴν πιὸ ἐπικερδῆ διὰ τὸν ὑπόκοσμο ἐγκληματικὴ ἐπιχείρησι, διὰ δὲ τὴν ἀνθρωπότητα ὁλόκληρο τὴν πιὸ ἐπικίνδυνη, καταστρεπτικὴ καὶ φθοροποιὸ δύναμι.

Δ. ΜΟΡΟΣ

ΔΑΚΤΥΛΟΣΚΟΠΙΑ

— ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΙΣ ΔΑΚΤΥΛΙΚΩΝ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΩΝ ΚΑΤΑ ΜΕΘΟΔΟΝ ΕΔ. ΧΟΥΒΕΡ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΚΗΣ ΑΣΤΥΝ. Β. ΑΜΕΡΙΚΗΣ —

Ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. **Δ. ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

3. Καταμέτρησις γραμμῶν τύπου λούπς.

***

3. Καταμέτρησις γραμμῶν τύπου λούπς.

Αἱ παρεμβαλλόμεναι μεταξὺ τοῦ δέλτα καὶ τοῦ κέντρου θηλοειδεῖς γραμμαὶ διὰ λόγους ὑποταξινομήσεως τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων τοῦ τύπου τῶν λούπς καταμετροῦνται. Αἱ παρεμβαλλόμεναι μεταξὺ τοῦ δέλτα καὶ τοῦ κέντρου γραμμαὶ δὲν καταμετροῦνται ἅπασαι, ἀλλὰ μόνον ὅσαι τέμνονται ἢ ἅπτονται τῆς ἐκ τοῦ κέν-

Σχέδιον 35 (γραμμαὶ 12)

Σχέδιον 36 (γραμμαὶ 2)

Σχέδιον 37 (γραμμαὶ 16)

τρου τοῦ δέλτα, πρὸς τὸ κέντρον τοῦ ἀποτυπώματος εὐθείας νοητῆς γραμμῆς. Εἰς τὴν καταμέτρησιν δὲν συμπεριλαμβάνονται, τὸ δέλτα καὶ

Σχέδιον 38 (γραμμαὶ 7)

Σχέδιον 39 (γραμμαὶ 4)

Σχέδιον 40 (γραμμαὶ 7)

τὸ κέντρον τοῦ ἀποτυπώματος. Πρὸς ἀποφυγὴν λανθασμένης κατευθύνσεως τῆς νοητῆς εὐθείας ἐκ τοῦ δέλτα, καὶ πρὸς τὸ κέντρον τοῦ ἀποτυπώματος πορευομένης

γραμμῆς, ὑπάρχουν εἰδικοὶ μεγεθυντικοὶ φακοὶ 3—4 μεγεθύνσεων ἐπὶ τῆς ὑάλου τῶν ὁποίων εἶναι ἐγχαραγμένη δι' ἐρυθρᾶς ἢ μελαίνης ἀποχρώσεως ἡ εὐθεῖα αὕτη γραμμή.

Σχέδιον 41 (γραμμαὶ 15)

Σχέδιον 42 (γραμμαὶ 16)

Σχέδιον 43 (γραμμαὶ 9)

Εἰς ἃς περιπτώσεις ἡ εὐθεῖα γραμμὴ τέμνει διαχωριζομένην (διανοιγομένην)-διχάλα-γραμμὴν τὰ δίκρανα ὑπολογίζονται ὡς δύο θηλοειδεῖς γραμμαί. Εἰς ἣν περί-

Σχέδιον 44 (γραμμαὶ 3)

Σχέδιον 45 (γραμμαὶ 9)

Σχέδιον 46 (γραμμαὶ 20)

πτωσιν ἡ εὐθεῖα γραμμὴ τέμνει τὴν ἀποκαλουμένην «νησίδα» γραμμήν, αἱ γραμμαὶ τῆς νησίδος ὑπολογίζονται ὡς δύο ἐπίσης γραμμαί. Μικραὶ διακεκομμέναι γραμμαὶ

Σχέδιον 47 (γραμμαὶ 6)

Σχέδιον 48 (γραμμαὶ 2)

Σχέδιον 49 (γραμμαὶ 8)

καὶ στίγματα—τελεῖαι—τεμνόμεναι ἢ ἁπτόμεναι τῆς εὐθείας ὑπολογίζονται ὡς θηλοειδεῖς γραμμαί, ἐφ' ὅσον τὸ πάχος αὐτῶν εἶναι ἴσον μετὰ τοῦ πάχους τῶν πε-

ριβαλλουσῶν αὐτὰς ἑτέρων θηλοειδῶν γραμμῶν. Ἡ τυχὸν διαφορὰ τοῦ πάχους ἡ ὀφειλομένη εἰς τὴν ποσότητα τῆς μελάνης ἢ εἰς τὴν πίεσιν τοῦ δακτύλου κατὰ τὴν

Σχέδιον 50 (γραμμαὶ 14)

Σχέδιον 51 (γραμμαὶ 5)

Σχέδιον 52 (γραμμαὶ 12)

ὥραν τῆς λήψεως τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος, δέον νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, ὡς καὶ ἡ τυχὸν ὕπαρξις ἀκαθαρσιῶν. Αἱ εἰκόνες τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων 35

Σχέδιον 53 (γραμμαὶ 12)

Σχέδιον 54 (γραμμαὶ 3)

Σχέδιον 55 (γραμμαὶ 16)

ἕως καὶ 64δ δεικνύουν δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τύπου λούπς.

Ὅθεν ὁ ἀναγνώστης δύναται νὰ σπουδάσῃ ἓν ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ἐπὶ τῷ σκοπῷ

Σχέδιον 56 (γραμμαὶ 14)

Σχέδιον 57 (γραμμαὶ 16)

Σχέδιον 58 (γραμμαὶ 18)

ἀσκήσεως περὶ τὴν τοποθέτησιν τοῦ δέλτα καὶ τοῦ κέντρου εἰς τὸ κατάλληλον σημεῖον βάσει τῶν κανόνων τῶν διεπόντων τὸ «δέλτα» καὶ τὸ κέντρον. Ἐπίσης ὁ ἀνα-

γνώστης δύναται νὰ ἀσκηθῇ καὶ νὰ ἐπαληθεύσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν καταμετρουμένων γραμμῶν τῶν παρεμβαλλομένων μεταξὺ τοῦ δέλτα καὶ τοῦ κέντρου. Τὸ σχέδιον

Σχέδιον 59 (γραμμαὶ 2)

Σχέδιον 60 (γραμμὴ 1)

Σχέδιον 61 (γραμμὴ 1)

65 δεικνύει τὰ διάφορα σχήματα ὑπὸ τὰ ὁποῖα δυνατὸν νὰ ἐμφανισθοῦν αἱ θηλοειδεῖς γραμμαὶ εἰς τὸν τύπον τῶν λούπς καὶ τὰς ὁποίας ὁ δακτυλοσκόπος δέον νὰ συμπερι-

Σχέδιον 62 (γραμμαὶ 2)

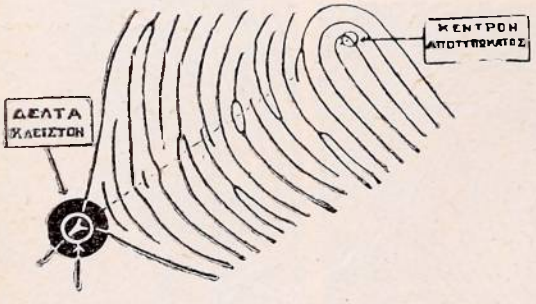

Σχέδιον 63 (γραμμαὶ 8)

Σχέδιον 64 (γραμμαὶ 13)

λάβῃ κατὰ τὴν καταμέτρησιν εἰς ἣν περίπτωσιν ἡ ἐκ τοῦ κέντρου τοῦ δέλτα πρὸς τὸ κέντρον τοῦ ἀποτυπώματος συρομένη νοητὴ εὐθεῖα γραμμὴ τέμνει ἢ ἅπτεται αὐτῶν.

Σχέδιον 65

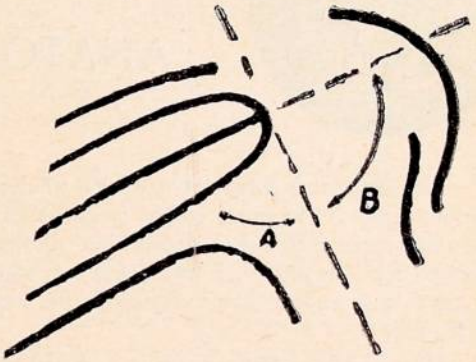
Σχέδιον 66

Αἱ ἐν τῷ σχεδίῳ 66 δεικνυόμεναι διακεκομμέναι ἀσθενέστεραι—λεπτότεραι—γραμμαὶ πολλάκις δημιουργοῦνται ἕνεκα ἀσθενείας, συνεπείᾳ τῆς ὁποίας διασπῶνται ἢ ἐκτρί-

βονται—ξεφτίζουν—αἱ θηλοειδεῖς γραμμαὶ τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων. Ἐνίοτε ἐπίσης μικρόταται καὶ διὰ τῆς μελάνης χρωσμέναι ἀκαθαρσίαι δημιουργοῦν τοιαύτης μορφῆς σχήματα γραμμῶν μεταξὺ τῶν θηλοειδῶν γραμμῶν. Αἱ γραμμαὶ αὗται φυσικὰ δὲν ὑπολογίζονται παντάπασιν κατὰ τὴν καταμέτρησιν. Εἰς τὴν εἰκόνα

Σχέδιον 67

Σχέδιον 68

67 τὸ ἔμπροσθεν τῶν ἀποκλινουσῶν προσδιοριστικῶν τοῦ χώρου τοῦ τύπου τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος γραμμῶν «στῖγμα»—τελεία—δὲν λαμβάνεται ὡς σημεῖον τοποθετήσεως τοῦ δέλτα, διότι τὸ στῖγμα τοῦτο δὲν ἔχει τὸ αὐτὸ πάχος ὡς καὶ αἱ περὶ αὐτὸ λοιπαὶ θηλοειδεῖς γραμμαὶ καὶ τὸ μέγεθος αὐτοῦ εἶναι ὑπερβολικὰ μικρόν. Ἐπομένως ἂν τὸ δάκτυλον δὲν χρωσθῇ καλῶς διὰ τῆς μελάνης κατὰ τὸν χρόνον τῆς λήψεως τοῦ ἀποτυπώματος ἀσφαλῶς τὸ στῖγμα—τελεία—δὲν θὰ ἀποτυπωθῇ ἐπὶ τοῦ χάρτου. Εἰς ἃς περιπτώσεις τὸ κέντρον τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος τοποθετεῖται ἐπὶ γραμμῆς, ἤτις γραμμὴ δίκην—σφηνὸς—ἀπόφυσις—ἅπτεται τοῦ κέντρου τῆς ἔσω πλευρᾶς τῆς ἐσωτάτης καμπύλης τῆς θηλοειδοῦς γραμμῆς, τὸ πρῶτον σκέλος τῆς καμπύλης αὐτῆς γραμμῆς, δηλαδὴ τὸ πρὸς τὴν πλευρὰν τοῦ δέλτα, καταμετρεῖται τότε ὅταν τὸ δέλτα τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος εὑρίσκεται κάτωθι τῆς εὐθείας γραμμῆς τῆς σχηματιζούσης ὀρθὴν γωνίαν, τῆς εὐθείας συρομένης ἐκ τοῦ σημείου τῆς στηρίξεως τῆς ἔσω γραμμῆς—σφηνός,—ἐπὶ τῆς ἔσω κοίλης κορυφῆς τῆς καμπύλης. Τὰ σχέδια 68 καὶ 69 δίδονται ὡς παράδειγμα τοῦ προαναφερθέντος κανόνος. Ἂν τὸ δέλτα εὑρίσκεται εἰς τὸ σημεῖον A ἡ μία γραμμὴ δηλαδὴ τὸ ἓν σκέλος τῆς κολπώσεως ὑπολογίζεται κατὰ τὴν καταμέτρησιν, ἂν τὸ δέλτα εὑρίσκεται εἰς τὸ σημεῖον B τὸ πρὸς τὴν πλευρὰν τοῦ δέλτα σκέλος τῆς κολπώσεως δὲν δύναται νὰ καταμετρηθῇ καὶ ἐπομένως τὸ δακτυλικὸν αὐτὸ ἀποτύπωμα δὲν δύναται νὰ καταταχθῇ εἰς τὴν ὁμάδα τῶν λούπς.

Σχέδιον 69

(Συνεχίζεται)

ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΑ ΚΑΙ ΑΝΑΤΟΛΙΖΟΝΤΑ ΑΓΓΕΙΑ

Ὑπὸ Δ/δος **ΧΑΡΟΥΛΑΣ ΤΖΑΒΕΛΛΑ**

Στὴ σημερινὴ ἔκφρασι «τέχνη» κλείνονται οἱ τρόποι ποὺ ἐκφράζεται ὁ καλλιτεχνικὸς νοῦς. Ὁ λόγος ὁ πεζὸς ἢ ποιητικός, ἡ ζωγραφική, ἡ γλυπτικὴ μὲ τὸ ποικίλο ὑλικό της, ἡ μουσικὴ σύνθεσι κι' ἀκόμα κάτι νεώτατες ἐπιτεύξεις τεχνικῆς καὶ λιγώτερο καλλιτεχνίας μὲ ράκη (ρακογραφία) καὶ ἄλλα ποὺ δὲν ἀπαριθμίζονται ἢ καὶ ἄλλα ποὺ ἀκόμα δὲν γνωρίσαμε θὰ καταταγοῦν στὴν ἀληθινὰ ἐπιεικῆ ἱστορία τῆς τέχνης.

Μὲ τὸν ἴδιο ἐνθουσιασμὸ καὶ οἱ παλαιότεροι κάτοικοι τῆς γῆς ἀδίστακτα ὕψωναν σὲ τέχνη ὅ,τι τοὺς ξεκούραζε αἰσθητικά.

Καὶ οἱ ἀναλογίες τοῦ πολιτισμοῦ πρὸς τὸ καλλιτεχνικὸ αἰσθητήριο ἰσχύουν πάντα.

Δὲν θὰ μᾶς ἀπασχολήσουν θέματα προϊστορικῆς ἀγγειογραφικῆς τέχνης, τὸ κεφάλαιο τοῦτο εἶναι ἄξιο ἰδιαίτερης ἀναπτύξεως. Τὴν ἀγγειογραφία θὰ τὴν δοῦμε στὴ νέα της μορφὴ ποὺ παρουσιάζει μετὰ τὴν δωρικὴ κάθοδο.

Τὰ ἀγγεῖα τῶν χρόνων ποὺ ἀκολουθοῦν δηλ. τοῦ 9ου καὶ 8ου π.Χ. αἰώνων, τὰ χαρακτηρίζομε μὲ τὸν γενικὸ τίτλο, «γεωμετρικά». Τὴν ὀνομασία ἔλαβαν ἀπὸ τὴν διακόσμησί τους, τόσο δὲ ὁ διάκοσμος αὐτὸς εἶναι χαρακτηριστικὸς ὥστε ὁλόκληρη ἡ ἐποχὴ στὴν ὁποία ἀναφέρονται αὐτὰ τὰ ἀγγεῖα ὠνομάσθηκε «γεωμετρική».

Γεωμετρικὰ τῆς ἀττικῆς συναντᾶμε σὲ μεγάλα μεγέθη ταφικῆς χρήσεως, δηλ. οἱ τεράστιοι αὐτοὶ γεωμετρικοὶ ἀμφορεῖς ἐχρησιμοποιοῦντο σὰν μνήματα.

Κατὰ τὸ σχῆμα μοιάζουν μὲ πελώριο αὐγὸ ποὺ στηρίζεται σὲ ἁπλῆ καὶ μικρὴ ἀνάλογα βάσι καὶ ποὺ κατὰ τὴν ἐπάνω ἀπόληξί του συνεχίζεται ἕνας ψηλὸς κυλινδρικὸς λαιμός. Στὸ εὐρύτερο μέρος τοῦ ἀγγείου ὑπάρχουν οἱ λαβὲς παράλληλες στὴ βάσι.

Αὐτὴ ἡ ἐπιβλητικὴ ἁπλότης τοῦ σχήματος δὲν εἶναι ἀνεξήγητη, πηγάζει ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς, ἀπὸ τὸ πνεῦμα ποὺ ἐδημιούργησε τὸν δωρικὸ ρυθμό, τοὺς μαθηματικοὺς φιλοσόφους σὰν τὸν Θαλῆ καὶ Βλαστό, τελευταῖο καὶ μοναδικὸ ἀνέδειξε τὸν Πλάτωνα. Ἡ αὐστηρὴ γραμμὴ χαρακτηρίζει τὴν ἀρχαιότητα ἀπὸ τοὺς γεωμετρικοὺς ὡς τοὺς χρόνους τοῦ Παρθενῶνα. Τόποι χαρούμενοι, λίγες ἰωνικὲς κολῶνες, ἀνάσασμα δροσιᾶς τὸ κορινθιακὸ κιονόκρανο. Καὶ δὲν εἶναι μόνο τὸ περίγραμμα τοῦ ἀγγείου ἁπλό, τὸν ἴδιο χαρακτῆρα ἔχει καὶ ὁ διάκοσμός του.

Μὲ βάσι τὴν εὐθεῖα γραμμὴ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς γίνεται πλάστης τῶν πιὸ διακοσμητικῶν σχεδιασμάτων ποὺ καλύπτουν ἐντελῶς τὴν ἐπιφάνεια. Ἡ διάταξις τῆς διακοσμήσεως εἶναι κι' αὐτὴ αὐστηρὰ μαθηματική. Πολλὲς ζῶνες διαφόρου πλάτους χωρίζουν τὸ ἀγγεῖο σὲ ἰσάριθμες ἐπιφάνειες, ἕτοιμες νὰ δεχθοῦν τὸ ποικίλο σχεδίασμα.

Ὁ μαίανδρος σ' ὅλες του τὶς μορφές, ὁ διπλὸς μαίανδρος, τὸ zig-zag (κατὰ νεώτερη ὁρολογία), τρίγωνα, ρόμβοι, ἁπλές, μαῦρες κοκκίδες κλεισμένες σὲ πυκνὲς παράλληλες γραμμές, τὸ «ζατρικοειδὲς» κόσμημα ποὺ μοιάζει στὰ τετράγωνα τοῦ σκάκι, σκεπάζουν τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν ἀμφορέων, δὲν ἀποτελοῦν ὅμως τὸν

κύριο διάκοσμο. Αὐτὸς περιορίζεται σὲ μιὰ μικρὴ ἐπιφάνεια ἀνάμεσα στὶς δυὸ λαβὲς καὶ τὸ θέμα του εἶναι σχετικὸ μὲ τὴν χρησιμότητα τοῦ ἀγγείου.

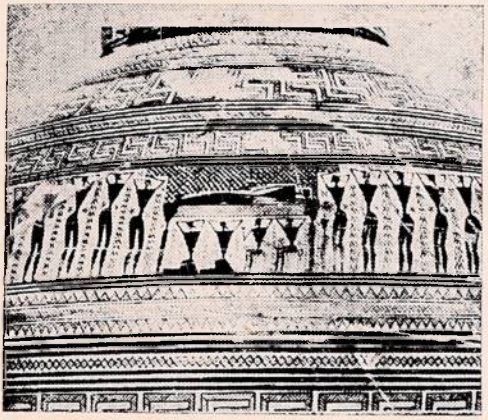
Ὁ θρῆνος γιὰ τὸν νεκρὸ μᾶς δίνεται ἐκφραστικὰ μὲ λιτὲς εὐθεῖες πάντα γραμμές. Τὰ σώματα σχηματίζονται ἀπὸ ἕνα τρίγωνο στὴ θέση τοῦ ἐπάνω κορμοῦ καὶ μὲ δυὸ γραμμὲς κάθετες δίνονται τὰ πόδια. Καμμιὰ προοπτικὴ λύσις, καμμιὰ ἰδιαίτερη τεχνικὴ προσπάθεια.

Δὲν εἶναι ὅμως τὸ μόνο γεωμετρικὸ δεῖγμα οἱ ταφικοὶ ἀμφορεῖς. Ἕνα σεβαστὸ ποσὸν ἀπὸ οἰκιακὰ σκεύη συναντᾶμε στὰ μουσεῖα, ὅπως μικρὰ δοχεῖα, φιάλες (ἀγγεῖα ποὺ μοιάζουν μὲ πολὺ μικρὲς φρουτιέρες), πυξίδες καὶ μὲ τόλμη θὰ χαρακτηρίζαμε ἄλλα σὰν ψωμιέρες κλπ.

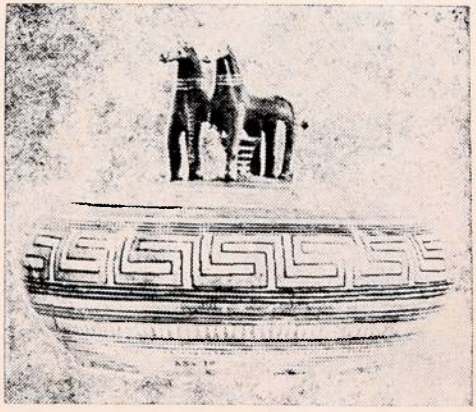
Ἀνάλογα μὲ τὴν καταγωγὴ τους τὰ ἀγγεῖα τοῦτα παρουσιάζουν διαφορετικὸ τρόπο διακοσμήσεως. Τὰ ἀττικὰ ἔχουν, σὰν τοὺς ἀμφορεῖς, κατάκοσμη τὴν ἐπιφάνεια, μὲ τὰ γεωμετρικὰ σχέδια, στὶς πυξίδες δὲ ἡ λαβὴ τοῦ σκεπάσματος ἔχει ἀντικατασταθῆ ἀπὸ πήλινα ἀγαλματίδια ζώων, ὁλόκληρο τέθριππο εἶναι δυνατὸ νὰ σχηματίσουνε.

Τὰ κυκλαδικὰ γεωμετρικὰ ἔχουν τὸν διάκοσμο στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ἀγγείου, ἐνῶ τὸ κάτω μένει ἀδιακόσμητο καὶ ὁ πηλὸς εἶναι ἀνοιχτόχρωμος.

Τὰ πρωτοκορινθιακὰ ἀρκοῦνται κάποτε στὶς πυκνὲς παράλληλες πρὸς τὴν βάσι

Τμῆμα ἀττικοῦ γεωμετρικοῦ ἀμφορέως μὲ παράστασι ἐκφορᾶς νεκροῦ (9ος π.Χ. αἰών).

Γεωμετρικὴ Ἀττικὴ πυξὶς τοῦ 9ου π.Χ. αἰῶνος.

γραμμές. Ἡ ὁμορφιὰ τούτη μᾶς προοιωνίζει τὴν μοναδικὴ ποιοτικὴ ἀκμὴ ποὺ μέλλεται νὰ ἔχουν τὰ προϊόντα αὐτῆς τῆς πόλεως.

Κατὰ τὸν 7ον π.Χ. αἰῶνα μιὰ τάσι γιὰ πιὸ μαλακὲς γραμμὲς παρατηρεῖται. Τὰ ζῷα ποὺ παρεμβάλλονται στὰ γεωμετρικὰ σχέδια παρουσιάζουν τέχνη ἀνεπτυγμένη, γνῶσι ἀνατομικὴ τοῦ σώματος, ἀλλὰ πρὸ πάντων κίνησι, παλμό. Σχηματοποιημένα ἄνθη κάνουν δειλὰ τὴν ἐμφάνισί τους. Τὰ γωνιώδη σχέδια ἀποφεύγονται καὶ τὴν θέσι τους παραχωροῦν σὲ ποικιλόμορφες σπεῖρες καὶ ἕλικες.

Ὁ ἀνατολίζων ρυθμὸς ἔχει γενικευθῆ.

Εἶναι ὁ ρυθμὸς ποὺ γέννησε ἡ φαντασία καὶ ἡ μυστικοπάθεια τῶν Ἰώνων.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐμφανίζεται στὶς παραστάσεις, στὸ βασίλειο τῶν ζώων καὶ τῶν φυτῶν ἀναζητᾷ ὁ σχεδιαστὴς τὰ θέματά του.

Τῶν φυτῶν ἡ ἀναγνώρισι εἶναι δύσκολη κι' αὐτὸ γιατὶ δὲν ἐνδιαφέρει τοὺς Ἴωνες ἡ ἀπόδοσι τῆς φύσεως ἀλλὰ μιᾶς ἰδανικῆς ὁμορφιᾶς ὅπως αὐτοὶ τὴν ζοῦν.

Μεγάλοι καινοτόμοι γίνονται στὶς παραστάσεις τῶν ζώων. Κάτοχοι τῶν ἀναλογιῶν καὶ τῆς τεχνικῆς τους παιχνιδίζουν καὶ τὸ παιχνίδισμά τους γίνεται δημιουργία.

Μὲ πόδια καὶ οὐρὰ λιονταριοῦ, κεφαλὴ καὶ φτερὰ ἁρπακτικοῦ, ζωντανεύουν τὴν σφίγγα.

Τὸ ἐλάφι τὸ βρίσκουν διακοσμητικὸ μὲ τὸ λυγερὸ κορμὶ καὶ τὰ πλούσια κέρατα, ἀγαποῦν δὲ νὰ τὸ ἐπαναλαμβάνουν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο πολλὲς φορὲς στὸ ἴδιο ἀγγεῖο.

Τὰ μεγέθη τῶν ζώων δὲν διαφοροποιοῦνται. Σὲ μιὰ διακοσμητικὴ ζώνη μποροῦν νὰ ἐναλλάσσωνται σφίγγες καὶ χῆνες στὸ αὐτὸ μέγεθος ὅλα.

Τὰ πάντα εἶναι διακοσμητικά. Τὸ βῆμα γιὰ τὶς καθαρὰ ἀνατολίζουσες μορφὲς ἔχει γίνει.

Πρωτοκορινθιακὸν ἀγγεῖον ἀνατολίζοντος ρυθμοῦ (650-625 π.Χ.)

Ἡ Ρόδος, ἡ Κύπρος, ἡ Χῖος ἀλλὰ καὶ ἡ Κόρινθος καὶ ἡ Σπάρτη μᾶς δίνουν πλούσια θέματα σ' αὐτὴν τὴν τεχνοτροπία.

Ἤδη βρισκόμαστε στὰ μέσα τοῦ 7ου πρὸς τὸν 6ον π.Χ. αἰῶνα.

Παράλληλα μὲ τὰ ἀνατολίζοντα ἀγγεῖα συναντᾶμε τὶς πήλινες σαρκοφάγους τῶν Κλαζομενῶν, μὲ τὸν γνωστὸ διάκοσμο τῶν σχηματοποιημένων φυτῶν καὶ τῶν φανταστικῶν ζώων. Τὰ σχέδια καλύπτουν σχεδὸν ὁλόκληρη τὴν ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια, τὰ πλάγια, τὸ σκέπασμα ὅσο καὶ τὰ χείλη ποὺ δέχονται τὸ σκέπασμα τῆς σαρκοφάγου γίνονται χῶροι ποὺ ὁ τεχνίτης καλλιτέχνης ἐκμεταλλεύεται ὅσο μπορεῖ.

Πλησιάζοντας στὸ 600 π.Χ. χάνουμε τὰ γεωμετρικὰ σχέδια ἐνῷ τὸν χῶρο ἀνάμεσα στὶς μορφὲς τῶν ζώων τὸν καλύπτει πλῆθος ἀπὸ ρόδακες καὶ φυλλόσχημα ἀνθέμια, ἐνῷ τὴν θέσι τῶν λαβῶν ἀντικαθιστοῦν ἀνάγλυφες γυναικεῖες μορφές.

Τὸ χαρακτηριστικώτερο μοτίβο τῆς περιόδου εἶναι ἡ ἀνὰ δύο παράστασι τῶν ζώων καὶ ἀκριβῶς κατὰ φορὰ ἀντίθετη ἀλλὰ σὲ ὅμοια στάσι ζωγραφισμένα. Ὁ τρόπος αὐτός, πολὺ διακοσμητικός, ἔχει τὴν καταγωγή του στὴν Περσία, ὅπως καὶ ἡ ὀνομασία του «ἐραλδικὸς» μᾶς μαρτυρᾷ.

Στὰ Κορινθιακὰ τοῦ 575-550 π.Χ. θὰ δοῦμε τὴν τρομακτικὴ μορφὴ τῆς μέδουσας καὶ τέλος τὰ λακωνικὰ θ' ἀνοίξουν τὸν δρόμο στὴν ἀττικὴ μελανόμορφη ἀγγειογραφία ποὺ θὰ μᾶς δώσει τὰ ὡραῖα δείγματά της.

Ἡ σύντομη ἀναδρομή μας στὰ χρόνια τῶν γεωμετρικῶν καὶ ἀνατολικῶν ρυθμῶν μᾶς ἔδωσε μόνο μιὰ φευγαλέα εἰκόνα τῆς ἀγγειοπλαστικῆς τους δημιουργίας, ἀλλὰ μᾶς πείθει γιὰ τὴν πνευματικὴ καὶ ἰδιαίτερα αἰσθητικὴ καλλιέργεια τῶν Ἑλλήνων ἐκείνων, ποὺ μὲ τόλμη κράτησαν τὸν χρωστῆρα κι' ἔσυραν τὶς γραμμὲς τὶς πρῶτες καὶ ἀναλοίωτες.

Χ. ΤΖΑΒΕΛΛΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ι. ΡΑ·Γ·ΚΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Αὐτοκρατείρας Αἰκατερίνης Β'.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κακλαμάνου 17, στοῦ Κυνοσάργους.

Ἡ Αἰκατερίνη Β', αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσίας, γεννήθηκε στὶς 2 Μαΐου τοῦ 1729, στὸ Στεττίνο τῆς Πρωσίας καὶ πέθανε στὶς 6 Σεπτεμβρίου 1796, ἀφίνοντας ὡς διάδοχό της τὸν πρίγκηπα Παῦλο. Ἀπὸ τοὺς Ρώσσους ὠνομάσθηκε «Μεγάλη» ἀπὸ δὲ τοὺς Εὐρωπαίους θαυμαστάς της, «Σεμίραμις τοῦ Βορρᾶ». Γερμανικῆς καταγωγῆς ὑπῆρξε σύζυγος τοῦ μεγάλου Δουκὸς Πέτρου τοῦ Ὁλστάϊν Γόττορπ.

Ὅταν πέθανε ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσσίας Ἐλισσάβετ, ἀνῆλθε στὸ θρόνο ὁ ἀνηψιός της Πέτρος, σύζυγος τῆς Αἰκατερίνης, τοῦ ὁποίου ἡ πολιτεία ὑπῆρξε ἀνόητη καὶ ἐλεεινή. Ὕστερα ἀπὸ τὸν στραγγαλισμὸ τοῦ Πέτρου, ἡ Αἰκατερίνη ἀνεκηρύχθη αὐτοκράτειρα καὶ ἐπέδειξε σύνεσι καὶ διπλωματικότητα. Βοήθησε σημαντικὰ στὴ καλλιέργεια τῆς ἰδέας, γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Ἑλλάδος.

Αὐτοκράτορος Βασιλείου Β' (Βουλγαροκτόνου).

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους 147, στὴ Νεάπολι.

Ὁ Βασίλειος Β'—ὁ Βουλγαροκτόνος—γυιὸς τοῦ Ρωμανοῦ Β' καὶ τῆς Θεοφανοῦς, γεννήθηκε τὸ 956 καὶ ὑπῆρξε αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου ἀπὸ τὸ 936, μαζὶ μὲ τὸν μικρότερο ἀδελφό του Κων/νο. Λόγῳ ὅμως τῆς νεαρᾶς του ἡλικίας, ἀνῆλθον στὸ θρόνο οἱ στρατηγοί: α) Νικηφόρος Φωκᾶς (963-969) καὶ β) Τσιμισκῆς Ἰωάννης (969-976). Ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ Τσιμισκῆ ἔγινε αὐτοκράτωρ ὁ Βασίλειος Β'. σὲ ἡλικία 20 χρόνων.

Καθυπέταξε τὸν ἐπαναστατήσαντα στρατηγό του Βάρδα τὸν Σκληρόν, ὕστερα δὲ ἀπ' αὐτόν, τοὺς Βουλγάρους. Ἐξ αἰτίας τῶν νικηφόρων ἀγώνων του κατὰ τῶν Βουλγάρων, ὠνομάσθηκε Βουλγαροκτόνος. Ὅταν ἦλθε στὴν Ἀθήνα, μπῆκε στὸ ναὸ τῆς Θεοτόκου (Παρθενῶνα), εὐχαρίστησε τὴν Θεοτόκο γιὰ τὶς νίκες του καὶ ἀφιέρωσε λαμπρὰ καὶ μεγάλης ἀξίας ἀναθήματα.

Ἑτοιμαζόμενος νὰ ἐκστρατεύσῃ στὴ Κάτω Ἰταλία, πέθανε στὶς 15 Δεκεμ-

βρίου, 1025, σὲ ἡλικία 70 χρόνων. Θάφτηκε, σύμφωνα μὲ παληά του ἐπιθυμία, στὸ ναὸ τῆς μονῆς τοῦ Θεολόγου, στὸ σημερινὸ προάστειο Μακρυχώρι.

Αὐτοκράτορος Νικολάου.

Στὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Στρογκόνωφ, στὴ Πάντειο Σχολή.

Ὁ Νικόλαος Α', Παύλοβιτς, ποὺ εἶναι γνωστὸς ὡς «σιδηροῦς τσάρος» γεννήθηκε τὸ 1796 καὶ πέθανε τὸ 1855. Τριτότοκος γυιὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Παύλου Α', ἔγινε αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσίας τὸ 1826. Ὑπῆρξε ὁ πλέον ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος τῆς θεοκρατικῆς ἀπολυταρχίας καὶ ὑπέρμαχος τοῦ δεσποτισμοῦ. Ἦτο θρησκόληπτος καὶ συνέδεε τὸ μέλλον τῆς Ρωσίας μὲ τὴν Ὀρθοδοξίαν. Ὕστερα ἀπὸ τὴν κατάληψι τῆς Τεχεράνης, τὴν νίκη κατὰ τῶν Περσῶν καὶ τὴν συνθήκη τοῦ Τουρκμὰν-τσάϊ, ἐκήρυξε τὸν πόλεμο κατὰ τῆς Τουρκίας Ὁ πόλεμος αὐτὸς εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ν' ἀναγνωρισθῇ ἐπισήμως ἡ Ἑλληνικὴ ἀνεξαρτησία ἀπὸ τοὺς Τούρκους, μὲ τὴν συνθήκη τῆς Ἀνδριανουπόλεως (2/15 Σεπτεμβρίου 1829). Ὕστερα ἀπὸ διάφορες πολεμικές του ἐπιτυχίες, ἐκήρυξε τὸν Κριμαϊκὸ πόλεμο κατὰ τῶν συμμάχων Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Τουρκίας, στὸ τέλος τοῦ ὁποίου καὶ πέθανε.

Αὐτοκρατόρων Ἀγγέλων.

(Βλέπε Ἀγγέλων Αὐτοκρατόρων).

Αὐτομέδοντος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Εὐφορίωνος 7, στὸ Παναθηναϊκὸ Στάδιο.

Ὁ Αὐτομέδων ἦτο ἡνίοχος τοῦ Ἀχιλλέως καὶ ἀχώριστος φίλος του, κατήγετο δὲ ἀπὸ τὴ Σκύρο. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἀχιλλέως, ὑπηρέτησε τὸ γυιὸ τοῦ Νεοπολέμου καὶ ἔγγονο τοῦ Ἀχιλλέως, Πύρρον. Προσηγορικά, σήμερα ἡ λέξις Αὐτομέδων, σημαίνει τὸν ἐπιδέξιο καὶ χαριτωμένο ἄνθρωπο.

Ἀφαίας.

Ἀδιέξοδος τῆς ὁδοῦ Δουκίσσ. Πλακεντίας 38, στὸν Ἐρυθρὸ Σταυρό.

Ἡ Ἀφαία ἢ Ἄφα (ἀφανέρωτη), ἦτο κρητικῆς καταγωγῆς ἀρχαιοτάτη θεότης. Κόρη τῆς Κάρμης, ἀπὸ τὸν Δία, θέλοντας νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὶς ἐρωτικὲς ἐπιθέσεις τοῦ Μίνωος, ἔπεσε «ἐς δίκτυα ἀφειμένα ἐπὶ ἰχθύων θήρα». Οἱ ψαράδες ποὺ γλύτωσαν τὴν Ἀφαία, ἔπλεον πρὸς τὸν Σαρωνικόν. Γοητευμένοι ὅμως καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἀφαία δὲν ἐνέδιδε στὶς ἐπιθυμίες των, τὴν ἀνάγκασαν νὰ πέσῃ στὴν θάλασσα. Τελικὰ ὅμως διεσώθηκε, ἀφοῦ βγαίνοντας στὴν ξηρά, κρύφθηκε σὲ μιὰ σπηλιὰ τῆς Αἰγίνης.

Οἱ Αἰγινῆτες τιμῶντες τὴν παρθένο τῆς ἔκτισαν ἱερὸ (600 π.Χ.) στὸν τόπο, ὅπου κατὰ τὴν παράδοσι, ἀποβιβάσθηκε. Ὁ ναὸς αὐτῆς σώζεται ἀκόμη καὶ συγκεντρώνει πολλοὺς Τουρίστες.

Ἀφιδναίων.

Ἀπὸ τὴν ὁδὸν Βασιλείου τοῦ Μεγάλου 38, στὸ Ρούφ.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς δώδεκα ἀρχαιότατες πόλεις τῆς Ἀττικῆς, ἡ ὁποία βρισκόταν κοντὰ στὰ σημερινὰ Κιούρκα (Ἀφιδναί).

(Συνεχίζεται)

Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

.....

Πέταξε ἔτσι τὸ ὄνομα αὐτῆς τῆς πόλεως σὰν μιὰ γροθιὰ πολὺ δυνατὴ καὶ λιγάκι στὴν τύχη... Ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ τὸ βαθύτερο νόημα αὐτῆς τῆς λέξεως... Χίλια δυὸ πράγματα στριφογύριζαν στὸ μυαλό του...

Κομπιένη... τὰ στρατιωτάκια... Κάτι τοὺς εἶχε εἰπῆ ὁ Τομαβὰκ γι' αὐτό... Ἄ! ναί! Κάποια μάχη εἶχε γίνει ἐκεῖ μεταξὺ Ἄγγλων καὶ Γερμανῶν... Τώρα θυμήθηκε καλά... Ἔτσι ἀδίστακτα ἀπάντησε:

—«Ἂν τὴν γνωρίζω τὴν Κομπιένη; Μάλιστα. Τὴ γνωρίζω...».

—«Κι' ἔχεις πάει κι' ὅλας στὴν Κομπιένη; Δὲν εἶναι ἔτσι;».

—«Ὄχι!!».

—«Λὲς ψέμματα. Ἔχεις πάει!...».

—«Ὄχι!».

—«Ναί!».

Ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ ἀπηύδισε... Τέλος πάντων ἀφοῦ δὲν θὰ μιλοῦσε γιὰ τὸ Τερνεραὶ ἂς συμφωνήσῃ μαζί του γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ τὸν ἀφίσῃ ἥσυχο..

—«Ἂν θέλετε!...».

—«Τί θὰ πῇ ἂν θέλω;.. Ἕνα ναὶ ἢ ἕνα ὄχι, ζητάω νὰ μοῦ πῇς... Πῆγες λοιπὸν στὴν Κομπιένη;».

Ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ δὲν ἤξερε τί νὰ πῇ... Συλλογίστηκε ὅμως ὅτι ἂν ξεμπέρδευε γρήγορα θὰ μποροῦσε νὰ πάῃ νὰ κοιμηθῇ... Κι' ἔπειτα ὅταν φώναζε ὁ χοντρὸς βρωμοῦσε ἀκόμα πιὸ πολύ... Γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῇ λοιπὸν συμφώνησε...

—«Μάλιστα!».

—«Πῆγες προχτὲς στὶς πέντε τὸ πρωΐ.. Ἔτσι;».

—«Ἔτσι!».

—«Πέντε τὸ πρωΐ πλατεῖα Γαμβέττα ἔ;».

—«Ἀκριβῶς!».

Ἀλλὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐπενέβη ὁ Ἐπιθεωρητὴς Μαρσέλ, ψιθυρίζοντας στὸ κόκκινο καὶ τριχωτὸ αὐτὶ τοῦ συναδέλφου του: «Νομίζω ὅτι δὲν κάνεις τίποτα... Νυστάζει τόσο πολὺ ὥστε θ' ἀπαντήσῃ σ' ὅ,τι δήποτε μ' ἕνα «ναί». Ἄλλως τε τώρα σ' ἀκούει σὰν τὸ παιδὶ ποὺ τοῦ λένε μιὰ ἱστορία...».

Ἀλλὰ ὁ ἄλλος ἦταν ἀνένδοτος..

«Ἄφισέ με νὰ προχωρήσω!!!...».

Καὶ προχώρησε...

Ἔτσι, στὶς τέσσερις τὸ πρωΐ, ὁ Ἀλὲν Ρομπέρ, ἀπό: «ναί!» σέ: «ναί!» βρισκότανε συνένοχος κλοπῆς στὴν Τράπεζα... Στὶς ἐννέα ἡ ὥρα, ἡ Εἰσαγγελία τῆς Κομπιένης, ἀφοῦ εἰδοποιήθηκε ἔδινε διαταγὴ νὰ φέρουν τὸ παιδί, ποὺ τῆς παραδόθηκε στὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα...

'Αλλὰ ὁ Δικαστὴς 'Ανηλίκων εἶχε τὴν ἕδρα του στὸ Μπωβαί, καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἐξετάσῃ τὸν 'Αλὲν Ρομπὲρ πρὶν ἀπὸ τὴν ἑπομένη...

"Ετσι, ἐπειδὴ στὴν περιφέρεια, δὲν ὑπῆρχε Κέντρον ἢ Παιδικὴ 'Εστία, ὁ Δικαστὴς τῆς Κομπιένης παρέδωσε τὸ παιδί, γιὰ προσωρινὴ φύλαξη, σ' ἕνα "Ασυλο Γερόντων, 'Αναπήρων καὶ 'Ανιάτων τῆς περιοχῆς. Αὐτὸ ἐσήμαινε ὅτι ἡ 'Υπηρεσία 'Ανηλίκων εἶχε προοδεύσει σημαντικά. Γιατί, πρὶν λίγα χρόνια, θὰ τὸ εἶχαν κλείσει στὴ φυλακή... σ' ἕνα μικρό, ὑπόγειο κελλί, μαζὶ μὲ ἄλλους ἔντεκα ποὺ θὰ καταγινόταν νὰ διώξουν τὰ ποντίκια ἢ ν' ἀκοῦνε ἐγκληματικὲς διηγήσεις μεγάλων κακοποιῶν ἢ νὰ παίζουν ἀνήθικα παιχνίδια. "Η, καλύτερα, θὰ τὸν περιώριζαν πίσω ἀπὸ τοὺς ψηλοὺς τοίχους τοῦ Ψυχιατρείου, μέσα στὸ λάκκο μὲ τοὺς τρελλούς...

...'Ο 'Αλὲν Ρομπὲρ περπάτησε ἀνάμεσα σὲ ἕνα σωρὸ μεγάλες καὶ μικρὲς, ξύλινες καὶ χάρτινες, φανταχτερὲς καὶ ἁπλὲς διακοσμήσεις. 'Ο σκύλος σερνότανε στὸ δάπεδο ποὺ εἶχε στρωθῇ ἀπὸ πεταμένα κάστανα, ἀπὸ φυστίκια, ἀποτσίγαρα, χαρτιὰ ἀπὸ γλυκά... Σὰν ἔφτασαν κοντὰ στὴν Κοσμικὴ Ρουκέττα σταμάτησαν... Τὸ παιδί, ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ βιαστικὴ ματιὰ πάνω στὴ λαμπερὴ ἔρημιὰ τῆς 'Αγορᾶς, σκαρφάλωσε τὰ σκαλοπάτια τοῦ χειριστηρίου, ἀνασήκωσε τὴν πρασινοκίνητη τέντα ποὺ σκέπαζε τὰ βαγονέττα καὶ ποὺ ἀπὸ κάτω της, μιὰ ὥρα πρίν, τὰ ζευγάρια ἀγκαλιαζόντουσταν κρυφά, καὶ γλύστρησε μὲ τὸν Καδδὺ μέσα, ὅπου κυριαρχοῦσε ἕνα ἀηδιαστικὸ ἄρωμα ποὺ ἔφερε ταραχὴ στὸν 'Αλὲν Ρομπέρ...

"Υστερα ἐγίνηκε σιωπή...

Τὸ παιδὶ ξάπλωσε κοντὰ στὸ σκύλο καὶ ἀποκοιμήθηκε... Νὰ (ἐπὶ τέλους!) μιὰ ἥσυχη γωνιά!!!

Καὶ ὅμως... Λίγο ὕστερα, ξαφνικὰ βήματα ἀντήχησαν, φωνὲς τάραξαν τὴ σιωπή, ἠλεκτρικὰ φανάρια ἔχυσαν ὁλόγυρα φῶς. "Ηταν ὁ ἐπιθεωρητὴς Μαρσέλ, τῆς 'Αστυνομίας 'Ανηλίκων, ποὺ μπῆκε μέσα ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς μεγάλης δυνάμεως... Καί, ψάχνοντας ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἀνακάλυψε τὸ κοιμισμένο παιδὶ μὲ τὸ σκύλο του...

Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὁ ἐπιθεωρητὴς Μαρσὲλ ἔμπαινε ἐδῶ μέσα... Κάθε βράδυ, σὰν τὴν ἀγρότισσα ποὺ κάνει τὸ γύρο στὶς κρυψῶνες ὅπου πᾶνε καὶ γεννοῦν οἱ κότες της, ὁ 'Επιθεωρητὴς ἐπήγαινε ἀπὸ πλατεῖα σὲ αἴθουσα ἀναμονῆς γιὰ νὰ μαζέψῃ τὰ παιδιὰ ποὺ τόχαν σκάσει ἀπὸ κάπου καὶ ποὺ ἦταν τόσο περήφανα γι' αὐτὸ τὸ καταφύγιο ποὺ εἶχαν ἀνακαλύψει... 'Απ' ὅπου κι' ἂν ἄρχιζε, ἡ περιοδεία του πάντα τελείωνε στὴν 'Αγορά...

...Τὸ παιδὶ κοιμότανε βαθειά... Μονάχα ὁ σκύλος ἦταν ξύπνιος ἀκόμα... 'Αλλὰ δὲν γαύζισε... Μονάχα παρατηροῦσε μὲ θολωμένο βλέμμα ὅλους αὐτοὺς τοὺς παράξενους τύπους μὲ τὰ φανάρια ποὺ στέκονταν ὁλόγυρα...

Δίπλα στὸν 'Επιθεωρητὴ στέκονταν χαρούμενος ὁ δημοσιογράφος... Χαρούμενος γιατὶ εἶχε ἐξασφαλίσει ἕνα ἐνδιαφέρον ρεπορτὰζ γιὰ τὴν ἐφημερίδα του...

—«Αὐτὸς εἶναι ὁ Καδδύ!» φώναξε θριαμβευτικά, «βλέπετε; Καλὰ δὲν τὰ κατάφερα; Μεγάλη ἐπιτυχία μου γιὰ τὰ αὐριανὰ φύλλα... 'Αλλά, δὲν θὰ ξυπνήσουμε τὸ παιδί;»

—«"Οχι ἀκόμα!» εἶπεν ὁ 'Επιθεωρητὴς συλλογισμένος «τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί! Πόσα τράβηξε!..».

Στάθηκε λίγο σοβαρὸς κι' ἀμίλητος... Κι' ὕστερα διέταξε:

—«Μπρικάρ!».

—«Διατάξετε!»

—«Φέρε καὶ τοὺς ἄλλους γιὰ νὰ μεταφέρουν τὸν σκύλο...».

Κι' ἐνῷ ὁ ἀστυφύλακας ἀπομακρύνονταν χαιρετῶντας, ρώτησε μ' ἐνδιαφέρον ὁ δημοσιογράφος:

—«Ποῦ θὰ τὸν πᾶτε;»

(Συνεχίζεται)

Νικόλαος Ζέρβας

...Τὴν 17ην Μαρτίου ἐγκατέλειψε τὸν γήϊνον κόσμον καὶ μετέστη εἰς τὰ Οὐράνια ὁ Ἀστυνόμος Α΄ Νικόλαος Ζέρβας, ἀφήνοντας πίσω ἕνα μεγάλο καὶ δυσαναπλήρωτο κενό...

Ὁ θάνατός του ἐβύθισε σὲ πένθος ὁλόκληρον τὴν ἀστυνομικὴν οἰκογένειαν, τῆς ὁποίας ὁ μεταστὰς ὑπῆρξεν ἐπίλεκτον μέλος. Οἱ ἀρεταί του, αἱ ἱκανότητές του καὶ ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴν ἀστυνομία, τὸν εἶχαν κατατάξει μεταξὺ τῶν ὀλίγων καὶ ἐκλεκτῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου διεκρίθη καὶ ἠγαπήθη ὅσον ὀλίγοι.

Ὑπῆρξεν ἔντιμος, πρᾶος, εὐγενής, πλημμυρισμένος πίστιν καὶ εὐσυνειδησίαν καὶ παντοῦ ὅπου ὑπηρέτησεν ἀφῆκεν ἐκλεκτὲς ἀναμνήσεις.

Τὴν σορόν του ἠκολούθησαν οἱ: Στρατηγὸς κ. Ἀλ. Νάτσινας, ὁ Ἀρχιγεύων κ. Νικ. Νέρης, ὁ τ. Ἀρχηγὸς Α.Π. κ. Ἀ. Σαμπάνης, ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτης, ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Ἀθηνῶν κ. Θεόδ. Ρακιντζῆς, ὁ Διοικητὴς Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν κ. Εὐάγγ. Καραμπέτσος, πολλοὶ Διευθυνταί, Ἀστυνόμοι καὶ λοιποὶ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι, καθὼς καὶ ἀντιπροσωπεῖαι τοῦ Στρατοῦ —Χωροφυλακῆς καὶ Ἀστυνομίας Πόλεων.

Στεφάνους κατέθεσαν ἡ Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Ἀθηνῶν καὶ ἡ Ὑποδιεύθυνσις Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν.

† ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΖΕΡΒΑΣ

Τὸν ἐπικήδειον ἐκ μέρους τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν ἐξεφώνησε ὁ Ἀστυνόμος Α΄ κ. Λεωνίδας Παρίσης, εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

«Ἕνας ἀκόμη! Ἕνας νεκρὸς εἰς τοὺς ἀναρίθμητους ἀγωνιστάς, ποὺ ἔπεσαν εἰς τὸν βωμὸν τῆς Πατρίδος, διὰ τὴν τιμὴν καὶ τὸ καθῆκον.

Ναί, Ἕνα παληκάρι! Ἕνας λεβέντης! Ἕνας Ἕλληνας Ἀξιωματικός. Ὁ Ζέρβας Νικόλαος τοῦ Παναγιώτου, Ἀστυνόμος Α΄ τάξεως. Ἔπαυσε νὰ ζῇ καὶ νὰ ὑπάρχῃ μεταξύ μας. Ἔπαυσε νὰ κτυπᾷ ἡ πλούσια, ἡ ἄδολη καρδιά του.

Ἔφυγε ὁ συνάδελφος. Ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον, διὰ νὰ συναντήσῃ ἐκεῖ ἀγαπητοὺς φίλους καὶ συνιδεάτας εἰς τοὺς εὐγενικοὺς ἐν τῇ ζωῇ ἀγῶνας του. Ἡ ἀκτινοβολία τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης του πρὸς τὰ ἰδανικά, ποὺ ἐπλημμύριζαν τὴν ψυχή του, ἦτο διάχυτος εἰς τὴν μορφήν του, εἰς τοὺς λόγους του, εἰς τὰς κινήσεις του, εἰς πᾶσαν ἐνέργειάν του καὶ μὲ τὸ χαμόγελο εἰς τὰ χείλη του, ἔσβυσε ἡ ἀναπνοή του.

Εἶχε διανύσει τὴν ζωή του, εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ὡς ἀληθινὸς χριστιανός. Γεννήθηκε τὸ 1908 εἰς τὸ χωρίον Ρωμύλιον τῆς Πυλίας ἀπὸ γονεῖς ἀγρότες. Ὑπερήφανο χωριατόπουλο τελείωσε τὸ Γυμνάσιον εἰς τὴν Πύλον καὶ διδάχθηκε νὰ θυσιάζηται διὰ τὰ ἰδανικὰ ποὺ λέγονται οἰκογένεια, πατρίδα καὶ θρησκεία.

Καὶ τὸ ἔφερεν ἡ μοῖρα νὰ γίνῃ διώκτης ἐκείνων ποὺ πολλὲς φορές, εἰς τὴν σημερινὴ ζωή, ἐπιδιώκουν νὰ τὰ ἰσοπεδώσουν. Ὅταν κατάλαβε πὼς ἔγινε ἄνδρας

ξεκίνησε διὰ τὴν Καλαμάτα καὶ ἐκεῖ κατατάχθηκε ἐθελοντὴς δεκανεὺς εἰς τὸ 9ον Σύνταγμα Πεζικοῦ.

Τὸν Δεκέμβριον 1930 κατετάγη εἰς τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων. Μὲ τὸ κεφάλι ὑψηλά, μὲ τὴν ἐπιμονὴ καὶ μὲ τὴν ἐπιμέλειά του ἔγινε ἀρχιφύλαξ τὸ 1935 καὶ κατὰ τὸν Νοέμβριο τοῦ 1940 ὡρκίσθηκεν Ἀξιωματικός, Ὑπαστυνόμος Β΄ τάξεως τῆς Σχολῆς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Δὲν χάρηκε τὸν βαθμόν του. Ἦταν ἡ ἐποχὴ τοῦ Ἰταλο-Ἑλληνικοῦ πολέμου καὶ κατόπιν ἐπηκολούθησεν ἡ κατοχή.

Τὸ 1943 προήχθη εἰς Ὑπαστυνόμον Α΄, καὶ κατὰ τὸ 1947 ἔλαβε τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Β΄ τάξεως. Ὅλον τὸν συμμοριτοπόλεμον τὸν ἔζησε ὡς ὑπεύθυνος καὶ ὡς προϊστάμενος εἰς διαφόρους δυσκόλους Ὑπηρεσίας τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν. Ἀπὸ τοῦ 1952 ἔγινε Ἀστυνόμος Α΄.

Ἀπέθανε εἰς τὰς ἐπάλξεις τοῦ καθήκοντος, ἀμυνόμενος τῆς κοινωνίας, ἐναντίον τῶν κακοποιῶν καὶ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Ἔθνους. Ἀπέθανεν ὅμως ὑπερήφανος, μὲ τὸ ὅπλον ἀνὰ χεῖρας. Καὶ τὸ ἐκράτησε γερὰ καὶ πολὺ σταθερὰ καὶ κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1940—1941 ὅπως καὶ πολὺ πρωτύτερα διὰ νὰ προστατεύσῃ τὴν τιμήν, τὴν ζωὴν καὶ τὴν περιουσίαν τῶν πολιτῶν καὶ τὸ κοινωνικὸν σύνολον, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν κατοχήν, κατὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν καὶ τὴν διάρκειαν τοῦ ἐθνοκτόνου καὶ ξενοδούλου κομμουνιστικοῦ κινήματος τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1944, φθάσας μέχρις ἀεροδρομίου Ἑλληνικοῦ καταδιώκων τοὺς ἐχθρούς. Καὶ κατόπιν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ συμμοριτοπολέμου, ὑπηρετήσας ἀλλοῦ ὡς προϊστάμενος ὁμάδων, ἀλλοῦ ὡς ὑπεύθυνος ὑπηρεσιῶν, ἀλλοῦ ὡς Διοικητὴς Τμημάτων τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν καὶ ἀλλοῦ ὡς ἐπιτελὴς Ἀξιωματικός.

Ἐσπούδασε εἰς τὴν Σχολὴν Ἐθνικῆς Ἀμύνης, εἰς τὴν Σχολὴν Γενικῆς Μορφώσεως Ἀξιωματικῶν καὶ μετεκπαιδεύθη εἰς τὴν Μεγάλην Βρεταννίαν μὲ δαπάνας τῆς τεχνικῆς βοηθείας τὸ 1953 ἐπὶ ἓξ ἑβδομάδας.

Τοῦ ἀπένειμεν ἡ Ὑπηρεσία παράσημα καὶ μετάλλια, ὡς τὸν Ἀστυνομικὸν Σταυρὸν καὶ τὸ τῶν Ἐξαιρέτων Πράξεων, τὸν Ἀργυροῦν μετὰ ξιφῶν, τὸ Ἀναμνηστικὸν Μετάλλιον καὶ ἄλλα.

Σήμερα τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων πενθεῖ τὸν ἐξαίρετον, τὸν ἰδανικὸν καὶ τὸν λαμπρὸν Ἀξιωματικόν, τὸν συνάδελφον μας Νῖκο Ζέρβα.

Ἰδιαιτέρως πενθεῖ ἡ Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Ἀθηνῶν καὶ εἰς ἐμὲ ἀνετέθη ὑπὸ τοῦ ἀξιοτίμου Κυρίου Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν, αὐτὴν τὴν στιγμήν, τὸ σκληρὸν καθῆκον νὰ ἐκφωνήσω τὸν ἐπικήδειον, νὰ ἀπευθύνω τὸν ὕστατον χαιρετισμὸν τῶν Ἀξιωματικῶν, τῶν βαθμοφόρων καὶ ὅλων τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν.

Ὅμως ὁ Νικόλαος Ζέρβας εἶναι πάντοτε ζωντανὸς μέσα εἰς τὴν ψυχήν μας, μέσα εἰς τὴν καρδιά μας, μέσα εἰς τὴν ἀνάμνησίν μας καὶ μέσα εἰς τὴν συναδελφικὴν ἀγάπην ὅλων μας. Διότι ὑπῆρξε ἀφωσιωμένος πιστὰ εἰς τὸ καθῆκον του, ὑπῆρξεν ἀκούραστος, ἔντιμος καὶ πιστὸς ἐργάτης καὶ ἕνας πραγματικὸς λάτρης τῆς Ἑλληνικῆς ἰδέας. Ἄγρυπνος φρουρὸς τῆς τιμῆς καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς Ὑπηρεσίας καὶ τῆς πατρίδος. Ὑπῆρξε πρᾶος, ἀθόρυβος καὶ εὐγενής. Παρήγορος καὶ πονόψυχος, εὐσεβὴς καὶ χριστὸς οἰκογενειάρχης. Εἶναι πατὴρ ἀξιωματικοῦ τοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ, Σημαιοφόρου τῆς Σχολῆς Δοκίμων, καὶ θυγατρὸς 15ετοῦς. Μαζὶ μὲ τὴν ἐνάρετον σύζυγόν του ἀνέστησαν καὶ ἐσπούδασαν τὰ τέκνα των καὶ ἐπροστάτευον ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας καὶ τὰς δύο ὀρφανὰς θυγατέρας τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ἡ ἀνεξερεύνητος βουλὴ τῆς Θείας Προνοίας ἐστέρησε αὐτοὺς ἀπὸ τὸν προστάτην των.

Ἀλλὰ ἀγαπημένε Ἀστυνόμε, συνάδελφέ μας Νῖκο. Τὸ ὑπερήφανο καὶ θερμὸ δάκρυ, ὁ ἀπέραντος πόνος τῶν Ἀξιωματικῶν τῆς Ἀστυνομίας, ἀνωτέρων καὶ

συναδέλφων σου καὶ τῶν κατωτέρων ὑπαλλήλων, ὅλων, ὁλοκληρώνει αὐτὸν τὸν ὕστατον χαιρετισμὸν καὶ μὲ τὴν ἔκφρασιν τῆς βαθυτάτης λύπης πρὸς τὴν σύζυγόν σου, πρὸς τὰ τέκνα σου, πρὸς τοὺς συγγενεῖς καὶ πρὸς τοὺς συμπολίτας σου, ἀπὸ μέρους τοῦ κυρίου Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ, τῶν Ἀξιωματικῶν καὶ τῶν ὑπαλλήλων ὅλων τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν, ἰδιαιτέρως δὲ τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας εἰς τὴν δύναμιν τῆς ὁποίας ὑπηρέτησες, τόσον εὐδοκίμως.

Καὶ ἡ Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Ἀθηνῶν καταθέτει, δι' ἐμοῦ, στέφανον ἀνθέων, ἀπὸ κήπους ὄχι μόνον τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ ὅλης τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος, τὴν ὁποίαν τόσον πιστὰ ὑπηρέτησες.

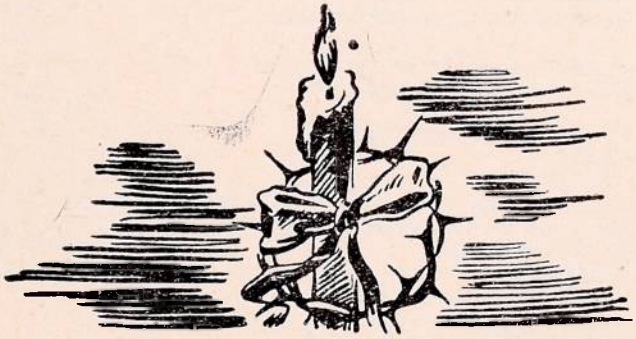
Καὶ πρὶν σοῦ εἴπω τὸ «Αἰωνία ἡ μνήμη σου» πολύκλαυστε καὶ πεφιλημένε συνάδελφε, Ἀστυνόμε, θέλω νὰ δώσω τὴν διαβεβαίωσίν μας ὅτι, ὅλοι ἡμεῖς, μὲ ὑπερηφάνειαν θὰ ἐνθυμούμεθα ὅτι ὑπῆρξες καθ' ὅλα ἄριστος καὶ ὡς οἰκογενειάρχης καὶ ὡς ἀξιωματικὸς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ ὅτι δὲν σὲ ἐδάμασεν ὁ χρόνος μέσα εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας σου καὶ τῆς δραστηριότητός σου, ἀλλὰ ἡ ἐπάρατος νόσος ποὺ μαστίζει τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἁπλώνει τοὺς πλοκάμους της εἰς ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις, ἀδιακρίτως ἡλικίας, ἡ ὁποία συνεμάχησε μὲ τοὺς μόχθους τοῦ ἐπαγγέλματός σου.

Εὐχόμεθα δὲ ὅλοι οἱ συνελθόντες ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Μητροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὅπως ὁ Πανάγαθος Θεός, παρέχει βάλσαμον παρηγορίας εἰς τὴν ἀπορφανισθεῖσαν οἰκογένειάν σου, εἰς ὅλους τοὺς προσφιλεῖς οἰκείους σου καὶ δεόμεθα, ἵνα τὸ χῶμα τῆς Ἀττικῆς γῆς, τὸ ὁποῖον μετ' ὀλίγον θὰ καλύψῃ τὴν γλυκεῖαν μορφήν σου, εἶναι ἐλαφρόν, ἡ δὲ μνήμη σου αἰωνία ἀγαπημένε μας καὶ ἀλησμόνητε Ἀστυνόμε Νικόλαε Ζέρβα.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη».

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», διερμηνεύοντα τὰ αἰσθήματα ὅλων τῶν ἀνδρῶν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων εὔχονται ὅπως ὁ Θεὸς κατατάξῃ τὴν ψυχήν του ἐν σκηναῖς δικαίων, χαρίσῃ δὲ εἰς τοὺς οἰκείους του τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

Ἂς εἶναι ἐλαφρὰ ἡ Ἀττικὴ γῆ ποὺ τὸν σκεπάζει.

ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ

10ος ΓΕΝΙΚΟΣ ΙΣΟΛΟΓΙ

Κατάστασις τῆς 31ης

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ		
ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΛΛΑΔΟΣ		7.375.741,35
ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ		540.813,05
ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ Β' Λογαριασμὸς		2.659.414,35
ΔΑΝΕΙΑ		2.337.529,35
ΑΚΙΝΗΤΑ	1.005.000—	
Μεῖον ἀποσβέσεις	195.075—	809.925—
ΕΠΙΠΛΑ ΚΑΙ ΣΚΕΥΗ	70.183—	
Μεῖον ἀποσβέσεις	45.916,30	24.266,70
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ		2.625—
ΧΡΕΩΣΤΙΚΟΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ		117,35
ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ ΤΑΞΕΩΣ ΧΡΕΩΣΤΙΚΟΙ		14.433.882—
		28.184.314,15

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ ΟΙΚΟΝΟ

Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου μέ

ΕΣΟΔΑ			
Ι. ΚΑΤΑΒΟΛΑΙ ΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΩΝ			2.933.464,55
1. Τακτικαὶ		2.684.432,35	
α) Ἐκ κρατήσεως 2 ἐπὶ τοῦ λαμβανομένου παρ' ἑκάστου μετόχου μηνιαίου βασικοῦ μισθοῦ (ὀργανικοῦ)	2.434.038,45		
β) Ἐξ ἡμίσεως βασικοῦ μισθοῦ παρ' ἑκάστου μετόχου	174.135—		
γ) Ἐκ διαφορᾶς μισθοῦ ἑνὸς μηνὸς συνεπείᾳ προαγωγῆς, ἀπονομῆς μισθοῦ ἀνωτέρου βαθμοῦ ἢ οἰκονομικῆς διαβαθμίσεως μετόχου	76.258,90		
2. Εἰδικαὶ		249.032,20	
α) Κράτησις ἐπὶ ἀποζημιώσεως ἐκτὸς ἕδρας	12.063—		
β) » » » συμβουλίων καὶ ἐπιτροπῶν	15.830,60		
γ) » » ἀμοιβῶν νόμουν «περὶ λαθρεμπορ.	15.156—		
δ) » » δικαιωμάτων ἐκτελέσεως Ποινικοῦ δικογράφων	5.451—		
ε) Κράτησις ἐπὶ ἀμοιβῶν δι' ἐκτέλεσιν εἰδικῆς ὑπηρεσίας	200.531,60		
ΙΙ. ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ			3.069.248,20
α) Ἐκ τῆς διαθέσεως ἀστυνομικοῦ ἐνσήμου		1.594.840—	
β) Ἐκ δικαιωμάτων σφραγίσεως μέτρων καὶ σταθμῶν		26.046,60	
γ) Ἐκ δωρεῶν		3.000—	
δ) Ἐξ ἀπομενόντων κλασματικῶν ὑπολοίπων ἐκ τῶν ἀποδόσεων ἐπὶ τῶν ἀμοιβαίων στοιχημάτων ἱπποδρόμου		1.401.651,60	
ε) Ἐκ παραβόλων θεάτρων καὶ κινηματογράφων		43.710—	
ΙΙΙ. ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΣΟΔΑ			132,70
ΙV. ΠΡΟΣΟΔΟΙ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ			533.284,85
α) Τόκοι καταθέσεως ὄψεως παρὰ τῇ Τραπέζῃ Ἑλλάδος		288.932,40	
β) » βεβαιουμένων ἐσόδων τοκοχρ/κῶς ἐξοφλουμένων		—	
γ) Τοκοχρεωλυτικῶν δόσεων δανείων		153.636,95	
δ) Ἐνοίκια διαμερισμάτων		90.716,50	
			6.536.130,30
ΕΛΛΕΙΜΜΑ ΧΡΗΣΕΩΣ 1959			3.435.360,05
			9.971.490,35

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31ῃ

Ὁ Διευθυντὴς
Ι. ΠΑΝΕΤΣΟΣ

Ὁ Πρό
Ν. ΝΕ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΣΜΟΣ ΕΤΟΥΣ 1959

Δεκεμβρίου 1959

	ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ
1. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ	10.883,233,05
2. ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ	71.698,35
3. Τ.Υ.Μ.Ο.Α.	2.795.500,75
4. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ ΤΑΞΕΩΣ ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΙ	14.433.882 —
	28.184.314,15

ΜΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ 1959

χρι 31ης Δεκεμβρίου 1959

		ΠΑΡΟΧΑΙ ΚΑΙ ΔΑΠΑΝΑΙ
I. ΠΑΡΟΧΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑΣ		9.296.109,50
α) Χορήγησις ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος εἰς 218 διαγραφέντας μετόχους	9.259.180 —	
β) Ἐπιστροφὴ κρατήσεως εἰς 17 διαγραφέντας μετόχους μὴ δικαιουμένους βοηθήματος	36.929,50	
II. ΔΑΠΑΝΑΙ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ		41.242,20
α) Μισθοδοσία νομικοῦ συμβούλου καὶ προσωπικοῦ	14.400 —	
β) Ἀποζημίωσις μὴ ἀστυν. μελῶν διοικ. συμβουλίου	7.875 —	
γ) Διὰ τὴν προμήθειαν γραφικῆς ὕλης κ.τ.τ.	255 —	
δ) » » » ἐντύπων βιβλίων κ.τ.τ.	2.043.—	
ε) » συνδρομὰς ἐφημερίδος κυβερνήσεως	683,50	
στ) » διάφορα ἔξοδα	2.932,95	
ζ) Τηλεφωνικὰ τέλη	6.577,30	
η) Ἐνοίκιον κατ' ἰσομοιρίαν μετὰ τοῦ κλάδου ὑγείας	5.075 —	
θ) Ἀποζημίωσις καθαρ. κατ' ἰσομοιρίαν μετὰ τοῦ κλάδου ὑγείας	1.085,40	
ι) Κοινόχρηστα κατ' ἰσομοιρίαν μετὰ τοῦ κλάδου ὑγείας	315,05	
III. ΔΑΠΑΝΑΙ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ		59.804,85
α) Μισθοδοσία προσωπικοῦ ἀκινήτου	12.851,15	
β) Φωτισμὸς ἀκινήτου	792,80	
γ) Καθαριότης »	124,25	
δ) Θέρμανσις »	1.898,70	
ε) Ὕδρευσις »	722,55	
στ) Συντήρησις »	1.743,50	
ζ) Συντήρησις ἀνελκυστῆρος ἀκινήτου	1.318,90	
η) Φορολογικαὶ ὑποχρεώσεις »	40.353 —	
θ) Ἀσφάλιστρα πυρὸς »		
ι) Συμβολαιογραφικὰ καὶ χαρτόσημα		
IV. ΑΠΟΣΒΕΣΕΙΣ ΑΚΙΝΗΤΟΥ		26.010 —
V. » ΕΠΙΠΛΩΝ		6.565,60
VI. ΔΑΠΑΝΑΙ ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΗΣ ΔΡΑΣΕΩΣ		541.758,20
VII. ΕΝΙΣΧΥΣΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ		—
VIII. ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΔΑΠΑΝΑΙ		—
		9.971.490,35

Δεκεμβρίου 1959

εδρος

ΡΗΣ

Ὁ Λογιστὴς

Γ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΗΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος οἱ ἀστυφύλακες: Δημητρακόπουλος Ἀθανάσιος, Παπαγγελόπουλος Κωνσταντῖνος, Τζώρτζης Δημήτριος καὶ Χατζηαντωνάκης Μιχαήλ.

***

ΕΠΙΤΥΧΟΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΥΠΑΣΤΥΝΟΜΩΝ

Ἐκ τῶν μετασχόντων εἰς τὰ ὑπόλοιπα μαθήματα διὰ τὴν Σχολὴν Ὑπαστυνόμων ἐπέτυχον 114 ὑποψήφιοι, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ κάτωθι 50 πρῶτοι ἀρχιφύλακες καὶ ἀστυφύλακες, κατὰ σειρὰν ἐπιτυχίας εἰσέρχονται τὴν 20)4)60 εἰς τὴν Σχολὴν Ὑπαστυνόμων διὰ 18μηνον ἐν αὐτῇ φοίτησιν: 1) Χρονόπουλος Κων., 2) Τσαμαντᾶς Χρ., 3) Λαχανᾶς Ἀθ., 4) Μπαγεντάκος Ἠλ., 5) Κωνσταντακόπουλος Γεώργ., 6) Κυριαζῆς Χρ., 7) Ἀναστασόπουλος Χρ., 8) Παναγόπουλος Χρ., 9) Χατζῆς Ἀθ., 10) Οἰκονομάκος Γεώργ., 11) Κοκορόγιαννης Γεώργ., 12) Μανώλης Κων., 13) Γκούτης Νικ., 14) Γιαννόπουλος Ἰωάν., 15) Ὀρφανίδης Ἰωάν., 16) Κότσιρας Ἠλ., 17) Ρίζος Ἰωάν., 18) Γκόντας Γεώργ., 19) Λάγιος Ἀπ., 20) Ἀθανασίου Ἀθ., 21) Καραχάλιος Μιχ., 22) Καραχάλιος Ἰωάν., 23) Καλονόμος Ἰωαν., 24) Παπαναστασίου Βασ., 25) Γαλλίκας Γεώργ., 26) Λιάπης Μιχ., 27) Κόλλιας Παν., 28) Δημόπουλος Γεώργ., 29) Παπαγεωργόπουλος Γεώρ., 30) Μαργαρίτης Πέτρ., 31) Μαντζαβᾶς Θεοχ., 32) Σακέλλιος Κων., 33) Διαμαντόπουλος Κων., 34) Γεωργόπουλος Γεώργ., 35) Κοντὸς Στέφ., 36) Δρανᾶς Παν., 37) Κατσαρέας Νικ., 38) Μποσυνάκης Ἐμμ., 39) Κεντρωτῆς Ἐλ., 40) Κίννας Παν., 41) Τζανάκης Στυλ., 42) Κουτέρης Γεωργ., 43) Παναγόπουλος Ἠλ., 44) Ἀνδρινόπουλος Διον., 45) Ντζούρας Δημ., 46) Πυροβολάκης Κων., 47) Καραβᾶς Σπ., 48) Μανέττας Γεώργ., 49) Νικολόπουλος Δημ. καὶ 50) Πέτρου Παν.

***

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

Τὴν 23.3.60 ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου Ἀστυνομικοῦ Καταστήματος τοῦ ΙΒ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Πειραιῶς. Τὸ οἴκημα κείμενον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Διον. Μπιχάκη 5 (πλατεῖα Ἁγ. Ἰωάννου Ρέντη), εἶναι νεόδμητον, ἡμιτριόροφον μὲ συγχρονισμένους βοηθητικοὺς χώρους καὶ πληροῖ ὅλας τὰς ἀπαιτουμένας ἀνέσεις.

Κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν ἐγκαινίων παρέστησαν ὁ Ἀστυν. Δ/ντὴς Πειραιῶς κ. Γ. Κοντογιῶργος, ὅστις καὶ ὡμίλησεν σχετικῶς, ὁ Δ/ντὴς Ἀσφαλείας Πειραιῶς, πολλοὶ ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι ἀξ-κοί, ἐκπρόσωποι πολιτικῶν ἀρχῶν καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι.

***

ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Σταθοπούλου τακτικοῦ αἱμοδότου ἐλάβομεν τὴν κατωτέρω ἔκκλησιν τὸν ὁποίαν εὐχαρίστως δημοσιεύομεν:

«Πολλὲς καὶ σοβαρὲς εἶναι οἱ καθημερινὲς ἀνάγκες ποὺ ἀντιμετωπίζουν οἱ μοχθοῦντες καὶ γενικώτερα οἱ λαϊκὲς τάξεις, ἡ σοβαρώτερη καὶ σημαντικώτερη ὅμως ἀπὸ ὅλες αὐτὲς εἶναι ἡ στιγμὴ ποὺ ἕνας ἄπορος ἄρρωστος θὰ χρειασθῇ ἀνθρώπινο «αἷμα» διὰ νὰ σωθῇ καὶ ποὺ θὰ τὸ προσφέρῃ ἕνας ἐθελοντὴς αἱμοδότης.

Στὸν τομέα αὐτῆς τῆς εὐγενοῦς κοινωνικῆς ἀποστολῆς τοῦ τακτικοῦ ἐθελοντοῦ αἱμοδότου ἀνέλαβα τὴν πρωτοβουλίαν νὰ μεταδώσω αὐτὴ τὴν θεάρεστη πρᾶξι μὲ πάντα τρόπον σὲ ὅλους τοὺς συνανθρώπους μας. Ἡ ἐπὶ δωδεκαετίαν ἔμπρακτος συμμετοχή μου μὲ ἀναβιβάζει σήμερον εἰς τὴν πρωτεύουσαν θέσιν τοῦ ἐθελοντοῦ αἱμοδότου, ἀφοῦ ἀπὸ τοῦ 1948 ἔχω προσφέρει πλέον ἀπὸ 106 κιλὰ αἵματός μου καὶ μοὶ ἔχουν ἀπευθυνθῇ πλεῖστα ὅσα εὐχαριστήρια καὶ συγχαρητήρια ἔγγραφα.

Δὲν εἶναι καθόλου δύσκολο σὲ κάθε ἀπόλυτα ὑγιῆ ἄνθρωπο, ἄνδρα ἢ γυναῖκα, 20-60 ἐτῶν, νὰ προσφέρῃ δύο φορὲς τὸν χρόνο λίγο ἀπὸ τὸ αἷμα του, χωρὶς κανένα

κίνδυνο γιὰ τὴν ὑγεία του ἢ τὸν ἐλάχιστο πόνο, κάθε δὲ αἱμοδοσία διαρκεῖ ὀλίγα μόνον λεπτὰ τῆς ὥρας.

Ἀπευθύνομαι πρὸς ὅλους τοὺς ὑγιεῖς διὰ νὰ μιμηθοῦν ἄλλους ἐθελοντὰς αἱμοδότας καὶ νὰ τοὺς ἀκολουθήσουν σ' αὐτὴν τὴν κοινωνικὴ ἀποστολήν. Ὅλοι μαζὶ θὰ προσφέρωμεν λίγο ἀπὸ τὸ «αἷμα» μας ποὺ θὰ σώσῃ ἀσφαλῶς δυστυχεῖς ἀπόρους ἀρρώστους ἢ ἐγχειριζομένους συνανθρώπους μας.

Δὲν ὑπάρχει ἄλλη εὐγενέστερη καὶ πολυτιμώτερη ἀνθρωπίνη προσφορὰ πρὸς ἕνα ἄρρωστο, ἀπὸ τὴν πρᾶξι τῆς ἐθελοντικῆς αἱμοδοσίας, εἶναι ἡ ἔμπρακτος ἐκδήλωσις τοῦ εὐγενοῦς συναισθήματος τῆς συμπόνοιας καὶ τῆς φιλαλληλίας, ποὺ δημιουργοῦν στὸν ἐθελοντὴ αἱμοδότη μιὰ ἀφάνταστα μεγάλη ψυχικὴ ἱκανοποίησι στὴν καθημερινή του ζωή.

Ὅσοι θελήσουν νὰ ἀνταποκριθοῦν στὴν κοινωνικήν μου ταύτην ἔκκλησιν διὰ νὰ προσφέρουν λίγο αἷμα των δύνανται οἱανδήποτε ἡμέραν καὶ ὥραν νὰ ἐκπληρώσουν αὐτὴν τὴν θεάρεστον κοινωνικὴν πρᾶξιν εἰς τὰ ἑξῆς κέντρα:

1) Α' Περιφερειακὸν Κέντρον Αἱμοδοσίας Ἀθηνῶν (Ἱπποκράτειον Νοσοκομεῖον). 2) Β' Περιφερειακὸν Κέντρον Αἱμοδοσίας Ἀθηνῶν (Γεν. Λαϊκὸν Νοσοκομεῖον «ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΠΑΥΛΟΣ». 3) Περιφερειακὸν Κέντρον Αἱμοδοσίας Πειραιῶς (Γενικὸν Κρατικὸν Νοσοκομεῖον). 4) Σταθμὸς Αἱμοδοσίας (Μαιευτήριον Ἀλεξάνδρας). 5) Περιφερειακὸν Κέντρον Αἱμοδοσίας Θεσσαλονίκης (Κεντρικὸν Νοσοκομεῖον Θεσσαλονίκης). 6) Σταθμοὺς Αἱμοδοσίας εἰς διαφόρους ἐπαρχίας. 7) Σταθμὸν Αἱμοδοσίας Νέα Ἰωνίας (Γενικὸν Κρατικὸν Νοσοκομεῖον «Ἁγία Ὄλγα»). 8) Δρακοπούλειον Κέντρον Αἱμοδοσίας (Ἁγία Αἰκατερίνη) Ἀθηνῶν. 9) Νοσοκομεῖον Ε.Ε.Σ. Ἀθηνῶν. 10) Ἀσκληπιεῖον Βούλας Ε.Ε.Σ. (Βούλα). 11) Κέντρον Αἱμοδοσίας Ε.Σ.Σ. (Σταθμὸς Α' Βοηθειῶν) Θεσσαλονίκην. 12) Σταθμοὺς Αἱμοδοσίας Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ εἰς διαφόρους ἐπαρχίας. 13) Κέντρον Αἱμοδοσίας τοῦ Νοσηλευτικοῦ Ἱδρύματος Μ. Τ. Στρατοῦ. 14) Μαιευτήριον «Μαρίκα Ἠλιάδη» (Ἕλενας Βενιζέλου). 15) Θεραπευτήριον «Εὐαγγελισμός». 16) Γερουλάνειον Ἵδρυμα—Νοσοκομεῖον «Σμπαρούνη». 17) Σταθμὸν Α' Βοηθειῶν Πειραιῶς, Κέντρον Αἱμοδοσίας.

Σημειώσατε ἰδιαιτέρως ὅτι πρὶν ἀπὸ τὴν αἱμοδοσίαν θὰ ἐξετασθῇ ἡ ὑγεία σας καὶ θὰ ἐξυπηρετηθῆτε ἀμέσως.

Αἷμα ζητοῦν πολλοὶ ἄποροι ἄρρωστοι, δυνάμεθα ἀκίνδυνα ἡμεῖς νὰ τὸ προσφέρωμεν. Ἀσφαλῶς θὰ τοὺς χαρίσωμεν τὴν ζωή.

***

ΚΡΙΣΕΙΣ ΔΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΑΣ

Παρὰ τοῦ κ. Χρ. Τσαχαγέα, Ἰατροῦ—Προέδρου τῆς Ἐθνικῆς Ἑταιρείας Κοινωνικῆς Ἀλληλεγγύης καὶ συνεργάτου τοῦ περιοδικοῦ μας, ἐλάβομεν τὴν κατωτέρω ἐπιστολήν, ἣν εὐχαρίστως δημοσιεύομεν:

«Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά,

Μὲ ὅλως ἰδιαιτέραν συγκίνησιν ἀνέγνωσα εἰς τὸ τελευταῖον τεῦχος τοῦ ἐγκρίτου περιοδικοῦ σας τὰς εὐχὰς τὰς ὁποίας εἴχετε τὴν εὐγενῆ καλωσύνην νὰ μοῦ ἀπευθύνητε ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ μου ἑορτῇ.

Σᾶς εὐχαριστῶ θερμότατα διὰ τὴν λεπτὴν χειρονομίαν σας ταύτην καὶ εὔχομαι πλήρη ἐπιτυχίαν τοῦ ὑπερόχου ἀγῶνος τοῦ ἐκλεκτοῦ περιοδικοῦ σας διὰ τὸ νέον ἔτος 1960, ἐντὸς τοῦ πλαισίου τοῦ λαμπροῦ ἐκπολιτιστικοῦ ἔργου τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων. Πιστεύσατε εἰλικρινῶς ὅτι τὸ περιοδικόν σας ἐπεβλήθη ἤδη διὰ τὴν ἀρτιότητα του εἰς τὴν περιοδικὴν βιβλιογραφίαν τοῦ τόπου. Τὸ διαβάζω πάντοτε μὲ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον καὶ σιγκίνησιν καὶ εἶμαι ἐνθουσιασμένος ἐκ τῆς τελείας ἐμφανίσεώς του, τῆς ποικιλίας του, τῆς σοβαρότητός του καὶ τῆς πρωτοτυπίας εἰς τὸ εἶδος του, ἡ ὁποία καὶ τοῦ προσδίδει ἰδιαιτέραν ἀξίαν.

Θὰ ἤμην ἰδιαιτέρως εὐτυχὴς νὰ βοηθήσω τὴν ἀξιέπαινον προσπάθειάν σας καὶ θέτω εἰς τὴν διάθεσίν σας διὰ δημοσίευσιν εἰς τὸ περιοδικόν σας ὅλας τὰς διαλέξεις μου ἐπὶ πρωτοτύπων κοινωνικῶν θεμάτων, αἱ ὁποῖαι νομίζω ὅτι ἐνδιαφέρουν ἀμέσως τὸ ἐκλεκτὸν ἀναγνωστικὸν κοινόν σας.

Δεχθῆτε καὶ πάλιν, ἀξιότιμε κ. Διευθυντά, τὰς θερμὰς εὐχαριστίας μου μαζὶ μὲ τὰ εἰλικρινῆ συγχαρητήριά μου καὶ τὴν ἔκφρασιν τῆς ἐξαιρέτου ἐκτιμήσεώς μου».

***

ΟΡΚΩΜΟΣΙΑ ΝΕΩΝ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΩΝ

—Τὴν 31ην Μαρτίου ἐ.ἔ. ὡρκίσθησαν 216 νέοι ἀστυφύλακες τοῦ 195ου Ἐκπαιδευτικοῦ Τμήματος. Οἱ νεοορκισθέντες ἀστυφύλακες εἶναι οἱ κάτωθι: Ἀμπατζῆς Ἀθαν., Ἀναστασίου Κων/νος, Ἀνέστος Ἀνδρ., Βαρελᾶς Εὐθ., Βλάχος Ἀνδρ., Γεωργόπουλος Γεώργ., Γιολδάσης Σερ., Δικόπουλος Ἰωάν., Δουβανᾶς Ἀπόστ., Δρακόπουλος Παν., Καβρουλάκης Νικ., Κακλαμάνος Δημ., Καλαμαρᾶς Ἀντ. Καλατζῆς Λάμπρος, Καλύβας Ἰωάν., Καραγιάννης Κων/νος, Καραΐσκος Παν., Καραμπέτσος Παρ., Κατσαΐτης Δημ., Κιαχτύπης Παν., Κοκμοτὸς Παν., Κούζιλος Γεώργ., Λεπίδας Δημ., Λουκᾶς Χρ., Λουρίδας Θεοδ., Μαγκλάρας Πιέρρος, Μανιακάκης Ἐμμ., Μανουρᾶς Βασ., Μαυρῆς Ἰωαννν., Μητσέας Γεώργ., Μπακογιάννης Ἰωάνν., Μπαλανίκας Χρ., Μπαρμπούνης Κων/νος, Οἰκονόμου Κων/νος, Παναγιωτόπουλος Νικ., Παπαηλιοῦ Σταῦρος, Παπαθανασίου Βασ., Παπαμικρὸς Ἰωάν., Παπαναστασίου Γεώργ., Παπασπηλίου Ἰωάν., Παραχρήστου Εὐθύμ., Παππᾶς Κων/νος, Πιπερίδης Νικ., Πιτζᾶς Γεώργ., Πολυχρονόπουλος Ἀθαν., Σκαντζῆς Εὐθ., Σπανόπουλος Νικ., Σπυριδάκης Στυλ., Σπυρόπουλος Σπυρ., Τασούλας Παν., Τόγκας Γεώργ., Τόλιας Ἰωάν., Τσακίρης Εὐθ., Τσακόπουλος Γεώργ., Τσιούκας Παν., Φαλελλάκης Μᾶρκος, Φίλιος Δημ., Φραγκιαδάκης Νικ., Χαλβατζάρας Ἀχιλ., Χατζημανώλης Ἐμμ., Ἀγγελῆς Δημ., Ἀντωνίου Γεώργ., Ἀντωνίου Λουκᾶς, Ἀντωνόπουλος Δαν., Βλάχος Ἰωάν., Γιαννακούρης Γεώργ., Γκρίτζαλης Παν., Γλυμῆς Εὐθ., Γρούσπας Γεώργ., Δημητρούλιας Σταῦρος, Διαμάνης Βασ., Εὐσταθίου Παν., Ζουριδάκης Ζαχ., Ἠλιόπουλος Προκ., Θωμόπουλος Ἰωάν., Κακκάβας Φώτιος, Κάκκος Θεόδ., Καλαντζῆς Νικ., Καμπούρης Χρ., Καρδάρας Πολυχρ., Καραγιάννης Παν., Καραλᾶς Σοφοκλῆς, Κατσαρέας Σωτ., Κατσέρης Πᾶν., Κατσίμπρας Εὐθ., Κάτσος Παν., Κλεφτοδῆμος Ἰωαν., Κρικέλας Κων/νος, Λιακόπουλος Δημ., Μανίκας Ἰωαν., Μαρκολέφας Βασ., Μήτου Δημ., Μεσημέρτσης Γεώργ., Μποτίνης Νικ., Ναλμπαντίδης Ἀχιλ., Οἰκονόμου Πέτρ., Παναγιώτου Πέτρ., Παπαγεωργίου Βασ., Παπαδόπουλος Εὐστάθ., Παππᾶς Ἠλίας, Παρλαβάρζας Στυλ., Πιλᾶτος Δημ., Πλατίτσας Γεώργ., Σκονδριανὸς Ἀλέξ., Ταλαρούγκας Ἰωάν., Τούμπας Κων/νος, Τσέλιος Χρ., Τσερλιάγκος Εὐστάθ., Τσιγκρέλης Νικ., Χατζηαβραμίδης Λάζ., Χολέβας Εὐστάθ., Χούγιας Γεώργ., Χριστόπουλος Γεώργ., Ψωρογιάννης Ἰωαν., Ἀηδονίδης Μιλτ., Ἀνδριόπουλος Νικ., Ἀνδρουλάκης Δημ., Ἀποστολόπουλος Παῦλος, Ἀρβανίτης Ἰωάν., Βλαχάκης Ἰωάν., Βουργίδης Μάριος, Γατέας Γεώργ., Γιαννακάκος Βασ., Γκότσης Ἀναστ., Γρηγοράκης Κων/νος, Δημόπουλος Βασ., Δρὲς Ἀντ., Δουφεξῆς Νικ., Ἠλιόπουλος Δημ., Κάκκος Εὐσ., Καλαμπούνιας Ἀθαν., Καλογερόπουλος Σωτήρ., Καραγιαννόπουλος Ἰωάν., Κατσάρας Νικ., Κωστόπουλος Διον., Κωστοῦρος Νικ., Λιακόπουλος Ἀθαν., Λιανὸς Εὐθ., Μαζαράκος Παν., Μακαρόνας Γεώργ., Μανιδάκης Ἐλευθ., Μανώλης Χριστόφ., Μοσχάκης Κων/νος, Μήτσου Λουκᾶς, Μπαλάσκας Μιχ., Μωϋσῆς Γεράσ., Νίκας Σωτήρ., Νίτσιος Βασ., Νταλαμάγκας Σωτ., Πανουργιᾶς Ἰωάν., Παπαγεωργόπουλος Νικ., Παπαϊωάννου Γεώργ., Παπανικολάου Λάμπρος, Παπατσοῦτσος Ἰωάν., Πάτσαλης Ἰωαν., Πετρόπουλος Φώτ., Πιπεράκης Ἐμμ., Πολιτόπουλος Ἀπόστ., Προσαλέντες Βασ., Ράλλης Χαρ., Ρέγκλης Ἰωαν., Σαμούρης Θεοδ., Σαρδέλης Ἀπόστ., Σκλάβος Δημ., Σκόπας Δημ., Σκούρας Παν., Σταματελόπουλος Νικ., Στάμου Γεώργ., Στε-

φανῆς Κων/νος, Τζιάνης Ἰωάν., Στεφανῆς Νικ., Χατζῆς Γεώργ., Χριστοδουλόπουλος Ἰωάν., Ἀερικὸς Νικ., Βασιλόπουλος Θεόδ., Βεντούρης Θρασ., Γκαβογιάννης Δημ., Γρυλλάκης Σταῦρος, Δελίνης Ἀνδρ., Ἡλίας Ἀλέξ., Ἰασιμόπουλος Ἀλκίας, Καραντώνης Ἀθαν., Κανελλόπουλος Ἀθαν., Κασιμάτης Ἡλ., Κιοῦλος Θεόδ., Κόλλιας Βασ., Κοπανιτσάνος Ἀθαν., Κουτσοκέρας Δημ., Λαλιώτης Χρ., Λογοθέτης Μιχ., Μαυρομάτης Ἀλέξ., Μενιουδάκης Ἐμμ., Μουρίκης Δημ., Μπικάκης Ἰωαν., Μωραΐτης Γεώργ., Ξυνὸς Γεώργ., Οἰκονομέας Χρ., Οἰκονομίδης Κων/νος, Παναγιωτόπουλος Παν., Παπαδάκης Παν., Παπαδόπουλος Δημ., Παπαπαῦλος Δημ., Παύλου Χαρ., Ρεντζῆς Δημ., Σακκᾶς Φώτ., Σελιώτης Ἀνδρ., Σουλινιώτης Κων/νος, Σταθόπουλος Παν., Σωτηρίου Λάμπρος, Τσανάκας Ἰωάν., Τσατᾶς Βασ., Τσιτίνης Κων/νος, Τσουμπὸς Φιλ., Τσούνης Σωτήρ., Τσοῦπρος Γεώργ. καὶ Φωτόπουλος Διονύσιος.

***

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΛΑΔΟΥ ΥΓΕΙΑΣ

Ἡ κατὰ νόμον προθεσμία, ἵνα οἱ συνταξιοῦχοι, ἀστυνομικοὶ καὶ διοικητικοὶ ὑπάλληλοι Ἀστυνομίας Πόλεων δηλώσωσι συμμετοχὴν εἰς τὸν Κλάδον Ὑγείας λήγει τὴν 11 Μαΐου 1960.

Εἰδοποιοῦνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὅπως ἐγκαίρως ὑποβάλωσι δήλωσιν.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—Ἡ Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἐξακολουθεῖ μὲ τὴν ἴδια πάντοτε μεγάλη ἐπιτυχία τὰ ἐκλεκτὰ ραδιοφωνικά της προγράμματα, πλαισιωμένη ἀπὸ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν προτίμηση χιλιάδων ἀκροατῶν.

*

—Στὴν Ἐκπομπὴ τῆς 27/2/1960, ποὺ ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε μὲ κινηματογραφικὴ μουσική, μετεδόθησαν οἱ πιὸ ἐνδιαφέρουσες κοινωνικὲς ἐπικαιρότητες τοῦ 15νθημέρου. Ἔτσι μετεδόθησαν περιγραφικὰ στιγμιότυπα ἀπὸ τὴν ἀνοιξιάτικη ζωὴ καὶ τὴ φύση, σκίτσα ἀπὸ τὸ καρναβάλι, καθοδηγητικὲς ὑποδείξεις πρὸς τὸ κοινὸ πάνω σὲ θέματα ἀστυνομικοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ ὄμορφα τραγούδια ξένα καὶ Ἑλληνικά. Ἐντύπωση καὶ συγκίνηση προκάλεσε ἕνα σύντομο ραδιοφωνικὸ στιγμιότυπο μὲ τὸν ἀποθανόντα μεγάλο καλλιτέχνη Βασίλη Λογοθετίδη, μαγνητοφωνημένο λίγο πρὸ τοῦ θανάτου του. Ἐπίσης ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρο προξένησε μαγνητοφωνημένη περιγραφὴ τῆς σεμνῆς τελετῆς ποὺ ὠργάνωσε καὶ παρουσίασε στὸν «Παρνασσὸ» ἡ Χριστιανικὴ Ἕνωσις Γυναικῶν Ἠθικῆς Ἐξυψώσεως μέσα στὰ πλαίσια τῆς Πανελληνίου Ἀντιαλκοολικῆς Σταυροφορίας, καὶ τῆς ὁποίας περιγραφὴ ἐδημοσιεύθη σὲ προηγούμενο τεῦχος τῶν «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΧΡΟΝΙΚΩΝ».

*

—Τὰ προγράμματα τῆς 5ης καὶ 12ης Μαρτίου 1960 ἦταν ἀφιερωμένα στὸν σκοπὸ ἀστυφύλακα, τοῦ ὁποίου ἀνεπτύχθησαν λεπτομερῶς ὅλα τὰ καθήκοντα σὲ κάθε ὑπηρεσιακὸ 4ωρο. Κατὰ τὶς ἐκπομπὲς αὐτὲς μετεδόθησαν τραγούδια κατ' ἐκλογὴν τῶν ἀκροατῶν τῆς Ἀστυνομικῆς Ἐκπομπῆς καὶ ἔλαβαν μέρος ἡ Ὀρχήστρα Μεταξᾶ, τὸ Τρίο Κιττάρα, τὸ Τρίο Μπελκάντο, ὁ Τώνης Μαρούδας, ἡ Μπέμπα Κυριακίδου, ἡ Ἄννα Φόνσου, ἡ Ζαΐρα καὶ ἡ Μαντολινάτα Τσιλίφη. Ἐπίσης δημοτικὰ συγκροτήματα.

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

—«Τὰ Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» ὑποβάλλουν τὰς θερμὰς εὐχάς των ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ του ἑορτῇ εἰς τὸν Ἐξοχώτατον Ὑφυπουργὸν Ἐσωτερικῶν κ. Εὐάγγελον Καλαντζῆν.

Ἐπίσης εὔχονται χρόνια πολλὰ ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ των ἑορτῇ εἰς τοὺς Ἀστυνομικοὺς Διευθυντὰς κ.κ. Καραμπέτσον Εὐάγγελον καὶ Ἀναστασίου Εὐάγγελον, ὡς καὶ τοὺς λοιποὺς ἑορτάζοντας κ.κ. ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ὑπαλλήλους.

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30' - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.